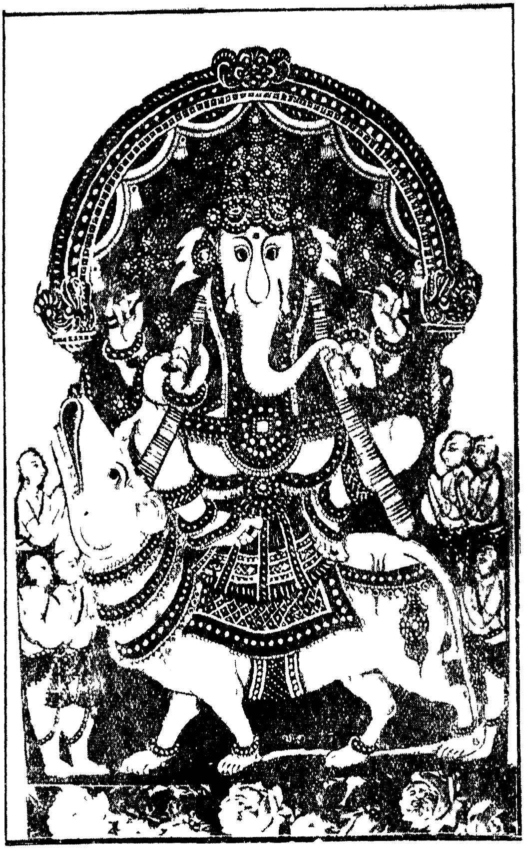

“வெள்ளைக் கொம்பன் விநாயக னடிதொழத்
துள்ளியோடுந் தொடர்ந்த வினைகளே”

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923ஆு ஜனவரிமீ | பகுதி 1

தெய்வ வணக்கம்

திருவடியுந் தண்டையுஞ் சிலம்பும்
சிலம்பு ஊடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந்
தடம்புய மாறிரண்டு
மருவடி வான வதனங்கள்
ஆறு மலர்க் கண்களுங்
குருவடிவாய் வந்து என் உள்ளங்
குளிரக் குதிகொண்டவே.

—கந்தரலங்காரம்.

கல்வி

(பசசை குத்தலையோ—என்ற மெட்டு)

கல்விச செல்வமே எல்லாச்
செல்வம நலகுமே— (கல்வி)

கைப்பொரு ளாகும கலவி
மெய்ப்பொரு ளாகும கலவி
எய்பபிலவைப பாகும கலவி
எனறுந துணை யாகும கலவி. (கலவி)

மடமைதனை யோடடும கலவி
மகிமைமிக நாடடும கலவி
கடவுளருள கூட்டும கலவி
கடமை நெறி காட்டும கலவி. (கலவி)

சிததந தெளிவிககும கலவி
தேசபகதி யூடடும கலவி
பததிவழி யாககும கலவி
பாவமெலாம போககும கலவி. (கலவி)

நனனடககை கொடுககும கலவி
நலலநிலை நிறுததும கலவி
இனனலவழி கெடுககும கலவி
ஈனமதி தடுககும கலவி. (கலவி)

எஙகும நலமீயும கலவி
எஙகு முறவாக்கும கல்வி
புங்கவர்கள் போறறும கல்வி
புன்மைநெறி மாற்றும கல்வி. (கல்வி)

எண்ணுமெழுத் திரண்டு மிரு
கண்களென உணர்ந்து கொள்ளு
மண்ணகத்தி லிதனைப்போல
மகிமை வழியில்லை தள்ளு. (கல்வி)

கல்வியில்லாத் தயமைமிகுகு
கழுத்தறியுங் கத்தியாமே
கல்வியில்லாச் செல்வமிகுகு
கடைப்படுத்தும் வறுமையாமே. (கல்வி)

கற்றவரைக் கைதொழுவே
காசினியெல் லாமுவக்கும்
கற்றவரைச் சேர்ந்தவர்க்கே
கணயமுண்டா முண்மையிலே (கல்வி)

கல்வியில்லார் கீழ்க்குலத்தோர்
கல்வியுள்ளார் மேற்குலத்தோர்
கல்வியில்லார் காட்டெருமை
கல்வியுள்ளார் நாட்டுடைமை (கல்வி)

கல்லாதாரே பொல்லாதார்
கல்லாதாரே மண்பதுமை
கல்லாதாரே இல்லாதார்
கல்லாதாரே நில்லாதார். (கல்வி)

இந்திய ஆசாரம்

அதிகாலையில், சாதத் தீர்த்தம் என்னும் நீராகார ஜலத்தைப் பானம் செய்துவந்தால் தேக உஷ்ணம், மேக உஷ்ணம் முதலியன தீருமென்று ஒரு நாட்டுப்புறத்து வைத்தியர், பாட்டுப் பாடியதைக் கேட்ட ஆசசாரக்காரர் ஒருவர், சீசீ! நீராகாரமா! அது ஆச்சாரக் குறைவல்லவோ! என்று சொல்லிக்கொண்டே காப்பிக்கடைக்குள் நுழைந்துவிட்டாராம்.

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

இநத அவதாரததின இரகசியததை நாம முனனதாகத தெரிநதுகொண்டு, பிறகு பகவான இராமனுகப பிறநது உலகததுககுச செயத நனமைகளைச சுருககமாகப பேசுவோம.

சூரியகுலததில் தசரதமகாராஜன எனபவனெருவனிருநதான. இவன பததுததிசைகளிலும தனரததைச செலுததி ஆஙகாஙகு கவனிககவேணடிய நனமை தீமைகளைக கவனிதது தீமையையொழிதது நனமையை வளாததுப பசுவுங கனறும போலிருநது தனது ஆளுகையிலடஙகிய சகலவுயிரையும பாதுகாததுவநதான. அதனுல இவவரசனுககுத 'தசரதா' எனகிற பெயா பிரசிததியாயிறறு இவனிலும மேறபடட அரசா ஒருவருமிலலாதபடியால இவனே சககரவாததியாயினன. தருமநெறியைக கடவாத இவன ஒருநாள முகவாடடததுடன இருநதான அதைக குறிபபாலுணாநத அவன குலகுருவான வசிஷ்டா அவனைப்பாாதது "வேநதே! நீ இனறு கவலைககுறியுடன இருபபதறகுக காரணமயாது?" எனறு கேட்டாா.

அப்போது தசரதன அவரைபபாாத்து "சுவாமி! தேவரீருடைய கிருபா நோககததால அடியேன, எனது

சகாயத்தை வேண்டிய பிரஜைகளையும், பெரியோர்களையும், தேவர்களையும், நாளது பரியந்தம், எவ்விதமான மனத் தளர்ச்சியிலும் அழுந்தாதபடி, மீனைப்போலவும், ஆமையைப் போலவுமிருந்து ஆதரித்துவருகிறேன் அவர்களுக்கேனும் எனக்கேனும் யாதொருகுறைவுமில்லை. தங்களைப் போன்ற தயாள சீலர்களைச் சார்ந்தவருக்குச் சங்கடமேது? ஆனால் சிலதினங்களாக என்மனதில் ஒருவிதக் குழப்பம் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறது அதைத் தங்களுக்கறிவித்துத் தக்க பரிகாரம் தேடிக்கொண்டாலொழிய அடியேன் நிம்மதிபெறுவதற்கில்லை உத்தரவானால் வெளியிடுகிறேன்" என்றான்.

வசிஷ்டர் "வேந்தர்வேந்தே! நான் எதற்காகத் தான் உன்னிடம் குடிகொண்டிருப்பது? உனது யோக க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தன்றோ? ஆகையால் உன் உள்ளத்தை வருத்திவருவது எதுவோ அதை நிராடங்கமாய் என்னிடம் வெளியிடலாம் அதற்கு என்னாலான சிகிச்சை ஏதேனுமிருந்தால் செய்கிறேன் இன்றேல் அது நிறைவேறக்கூடிய உபாயத்தை அறிந்து சொல்லுகிறேன்" என்றார்

உடனே ராஜாதிராஜன் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து "சுவாமி!

*"அறுபதினாயிரம் ஆண்டுமே மாண்டுற
உறுபகையொடுக்கியிவ் வுலகையோம்பினேன்
பிறிதொரு குறையிலை எற்பின்வையகம்
மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டரோ"

என்றான்.

---

* மாண்டுற-கழிந்துபோக, உறு-பெரிய (கொடிய); ஓம்பினேன்-பாதுகாத்துவந்தேன்; பிறிதொரு-வேறொரு, எற்பின் எனக்குப்பிறகு; மறுகுறும்-வருந்தும்; மறுக்கம்-கவலை.

இதைககேட்ட வஸிஷ்டபகவான “அரசே! இத்தகைய கவலை உததம அரசாகளுக கிருக்கவேண்டிய தவசியமே அதை நிவாததிககவேண்டிய அககரை என போனறவருக குரியதுதான. இனி அககவலைககு இடந தரவேணடியதிலலை. நீ உயாவடையததகக நலலகாலம இப்போது உனபஙகில வநதிருககிறது. நான சொலவதைககேள இது தெயவரகசியம அதை வெளியிடுஞ சமயம வநதுவிட்டது” எனறு முகமலாசசியோடு சொலலுகிறாா.

தேவாகளும அசுராகளும காசிபரிஷியின பிள்ளைகள தேவாகள சுகபுருஷாகளாகவும அசுராகள கஷ்டபபடவேண்டியவராகவு மிருநதாாகள சுகததிலிருநதவாகள தஙகள பதவியை நிலைபபடுததிககொளளும விஷயததில சிரததையிலலாதவராயிருநதாாகள கஷடததைசயினரான அசுராகளோ அசகஷடததினினறும நீஙகிச சுகமடையககூடிய சாதனஙகளில தலையிட்டு அரிபெரிய தவததைசசெயது சதுாமுகப பகவானிடமும சஙகர பகவானிடமும தஙகளுககு வேண்டிய வரஙகளைப பெறறுககொணடு தேவாகளை வருததத தொடஙகினாகள. தேவாகள இபபோது விழிததுககொணடாாகள. “ஐயோ நாமபெறறசுகம எபபோதும நிலைததிருககும எனறு நமபிச சோமபலுறறிருநதோமே ‘சோமபேரனபவா தேமபித்திரிவா’ எனபதறகிபபோது இலககாயினோமே அசுராகள தஙகளைப பலபபடுததிககொணடு நமமீது போாககோலம பூணடுவநது நமது பதவிகளைப பிடுஙகிககொணடு ‘இருகக நிழலும குடிககககூழும’ இலலாதபடி செயதுவிடடாாகளே” எனறு

வியாகூலப்பட்டு எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து சிருஷ்டி கர்த்தாவினிடத்தும் சங்கார கர்த்தாவினிடத்தும் போய் முறையிட்டுக்கொண்டு தங்களை ரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த் தித்தார்கள். அக்கர்த்தாக்களிருவரும் அவர்களைநோக்கி "அசுரர்கள் அரும்பெருந்தவத்தால் எங்களை மகிழ்வித்து வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இப்போது நாங்கள் கொடுத்தவரத்தை நாங்களே மாற்றுவது தருமமாகாது. இட்ட பிச்சையை மீண்டும் பிடுங்கிக்கொள்வது ஈனத்தனமல்லவா? இப்படிவருமென்று நாங்களும் யோசி யாமலே ஆனந்தபரவசத்தால் அவர்கள் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்துவிட்டோம். எங்கள்மீது தோஷமில்லை. ஒரு வர் அடைக்கலம் புகுந்தால், அவரால் இனி ஆகப்போ கும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்துபாராது ஒன்றைச் செய்யத் துணிவது உதாரபுருஷர்களுக்கு அடுத்ததன்று.

* "காரியம் ஆக, அன்றே ஆகுக, கருணையோர்க்குச்
சீரியதன்மைநோக்கின் இதனின்மேற்சிறந்ததுண்டோ
பூரியரேயுந்தம்மைப் புகலபுகுந்தோர்க்குப் பொன்றா
ஆருயிர்கொடுத்துக்காத்தற் கெண்ணிலாதவருக் கென
[னும்"

என்பது நீதியாயிற்றே.

எங்களிடம் வரம்பெற்றவர் எங்களுக்கே கெடுதி சூழ்ந்தாலும் அது எங்களுக்குப் புகழாகவே முடியும் 'நன்மைசெய்தவர்க்குத் தீமை செய்தார்களிவர்கள்' என்று உலகம் அவர்களையே பழிக்கும். மிஞ்சிவிட்டதற்கென்ன செய்யலாம். அசுரர்களின் அக்கிரமத்தையடக்க உபாயம் வேறு தேடவேண்டும். இதற்கு ரக்ஷககர்த்தாவே

* சீரிய-சிறந்த, பூரியர்-கீழோர், பொன்றா-அழியாத.

உரியவர். ரக்ஷகத்திற்கு அழிப்பும் படைப்பும் அங்கங்கள். ஆகையால் அவர் தக்க சூழ்ச்சிகளைச்செய்து அவர்களுடைய கொடுமையை அடக்குவார். வாருங்கள் எல்லோரும் திருப்பாற்கடலை நோக்கிச் செல்வோம் இப்போதே" என்று புறப்பட்டார்கள்

க்ஷீராபதியில் (திருப்பாற்கடலில்) ரக்ஷககர்த்தாவான மகாவிஷ்ணு, பேரிருளையும் போக்கத்தக்க காந்தியை வீசும் மாணிக்கங்கள் ஒளிசெய்யப்பெற்ற திருநெற்றியையும், ஒரேதன்மைவாய்ந்த பொறிகளைக் கொண்ட ஆயிரம் அழகிய படங்களையும் உடைய சர்ப்பவேந்திரனாகிய பேரொளி பொருந்திய திருவனந்தன் என்னும் சுத்தவெண்மை நிறம்வாய்ந்த திருவணையின் மீது *அறிதுயில் கொண்டிருந்தனன்.

தேவர்கள் பாற்கடலை யடைந்ததும், தங்களுக்கு அசுரரால் நேரிட்டுள்ள கஷ்டங்களை எடுத்துரைத்து, அந்தத் துன்பத்தினின்றும் தங்களை ரக்ஷித்தருளும்படி பகவானைப் பிரார்த்தித்தார்கள்

அப்போது பரந்தாமன், அவர்கள்முன்,

† "கருமுகில் தாமரைக் காடுபூத்து நீ
டிருசுடர் இருபுறம் ஏந்தி ஏடவிழ்
திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினான்"

இவ்வாறு தோன்றிய பகவானை அனைவரும் வாயார

* அறிதுயில்-உணர்வோடு கூடிய நித்திரை

† முகில்-மேகம், நீடு-நிலையான, இருசுடர்-சங்குசக்கரம், ஏடு-மலரின் இதழ், அவிழ-விரிந்த, கலுழன்-கருடன்.

க்ஷீராப்திசயனம்

வாழ்த்தி, மெய்யாரப் பணிந்து, கைகூப்பி நின்றார்கள். பகவான் அவர்களைக் கண்ணார நோக்கி, "தேவர்களே! இன்றோடு நீங்கள் கொண்டுள்ள அச்சத்தை விட்டொழியுங்கள். அசுரர்கள் வரம்பு கடந்த செய்கையை மேற்கொண்டார்கள் 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷம்' என்பதை அறியாமல், துராச்செயலால் தங்கள் குலம் நலம் முதலியவற்றை யெல்லாம் அடியோடிழக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார்கள். வாழ்வும் தாழ்வும் எல்லோருக்குமே யுண்டு. அவை சகடக்கால்போல மாறி மாறி வரும் என்பதை அவர்கள் சிறிதும் உணரவில்லை, உணர்ந்திருந்தால், இன்னும் சிலகாலம் தாங்கள் அருமையாகப் பெற்ற செல்வம் நீடிக்குமாறு நடந்துகொள்வார்கள். அவ்வுணர்ச்சி அவர்களுக்கெப்படி வரும்? நல்லது, நீங்கள் உங்களிருப்பிடம் போங்கள். நாம் எமது திருவாழியும், திருச்சங்கும், திருவாளும் எமக்குத் தம்பிமாராகவர,

*"மசரதம் அனையவர் வாழும் வாழ்வுமோர்
நிசரதக் கணைகளால் நீறு செய்யவே
கசரத துரகமாக் கடல்கொள் காவலன்
தசரதன் மதலையாய் வருதும் தாரணி"

என்றருளிச்செய்து மறைந்தருளினன்.

இது முன்னர் நிகழ்ந்த ரகசியம். ஆதலால் தசரத

* மசரதம்-கானல் நீர், அனையவர்-ஒத்த அசுரர்கள், நிசரதம்-பிரயோகிக்கப்படும், கணைகள்-பாணங்கள், நீறுசெய்ய-அழிக்க, கசம்-யானைப்படை, ரதம்-தேர்ப்படை, துரகமா-குதிரைப் படை (இவற்றுடன் காலாட்படையுங் கொள்க) மதலை-பிள்ளை

மகாராஜனே ! நீ யுடனே புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யக் கடவாய். உன் எண்ணம் கைகூடும். எல்லா உலகங்களும் க்ஷேமமடையும்" என்றனர்.

இதைக்கேட்ட சக்கரவர்த்தி ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினவனாய், தன் குருமூர்த்தியைப் பார்த்து,

*" உன்னையே புகல்புகவேனுக் குறுகண் வந்தடைவதுண்டோ
அன்னதற்கடியேன் செய்யும் பணியினித் தளித்தியென்றான்"

வசிஷ்டர் " அரசே ! புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் எளிதானதன்று அதை மகா நெறியையுடைய மகரிஷியொருவர் முன்னின்று நடத்தவேண்டும் அப்படிப்பட்ட ரிஷி கலைக்கோட்டு முனிவர் ஒருவரே அவர் உலகத்தன்மை இப்படிப்பட்டதென் றறியாதவர் மனிதரைக் கண்டால் அவர்களும் ஒருவித மிருகங்களென்று நினைத்து அவர்களோடு வார்த்தையாடார் காட்டைவிட்டு நாட்டுக்குள் எப்போதும் வந்தவரன்று அவர் வந்தால் உன்னுடைய காரியம் சித்தியாயிற்றென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம்" என்றார்

மன்னன், " அப்படியாயின் அத்தபோதனர் இப்போது எங்கிருக்கிறார்? இருப்பிடந் தெரிவித்தால் நான் உடனே போய் அவரை எவ்விதமாவது இங்கு அழைத்து வருவேன்" என்றான்.

அதற்கு வசிஷ்டர் " வேந்தே ! உத்தானபாதன் எனனும் ஒப்பற்ற மண்டலேசுவரனுடைய புத்திரனை உரோமபத மகாராஜனது நாட்டில் வெகுநாள் மழையில்லா

---

* புகல்-அடைக்கலம், உறுகண்-துன்பம்,

திருந்தது. அவன் தன்னுற் கூடிய தானதரும முதலிய சற்கிரியைகளை யெல்லாம் சாஸ்திர முறைப்படி செய்தும் மழைபொழிவ தரிதாயிறறு. முடிவில் அவன், கலைக் கோட்டு முனிவர் வந்தாலன்றி மழை காண்பது கூடா தென்று பெரியோர்கள் சொல்ல அதற்கான சூழ்ச்சிகளைச் செய்து அந்த முனி புங்கவரை வரவழைத்துத் தன் நாட்டில் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறான் அவர் அவ னுடைய நாட்டில் அடிவைத்ததும் மழை அமோகமாகப் பெய்தது வளங்களெல்லாம் தழைத்தன நீ அவன் தேசத்துக்குப் போய் அந்த மகரிஷியை இட்டுக்கொண்டு வந்தால், புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தை முடித்து மக்கட் செல்வத்தை யடையலாம்" என்றார்

தசரதன் அந்த நிமிஷமே புறப்பட்டு உரோமபத மகாராஜனுடைய ராஜதானியை நாடிச் சென்றான்.

(வரும்)

கலப்பற்ற தமிழ்ப்பாஷை

தமிழுடன் இதர பாஷைகளைக் கூட்டிப்பேசக் கூடா தென்பெரிய கூட்டத்தில் நீண்ட பிரசங்கம் செய்த வித்வான் இடை இடையே "நான் எந்த (கமயூனிட்டி) யையும் குறிக் குறை கூறவில்லை என்வார்த்தையிலேஎப்படிப்பட்ட யைப் டி)க்கும் அபிப்பிராயபேதம் உண்டாகாது" என்று ண்டே போகையில் ஒரு வயதுசென்ற நரைத்த ரென்று எழுந்து ஐயா பிரசங்கியாரே! இந்த பார்த்துப் பலமுறை (கமினூட்டி! கமினூட்டி, வதனால் நீரும் (கமினூட்டி) யாகவே இருக் பதை மறந்தீரோ என்று கேட்க, ஓகோ தமிழ (கமயூனிட்டி) என்ற ஆங்கிலப் பதத்தைச் சோ அல்லாமல் ஆங்கிலமும் அல்லாமல் குளறிக இந்தப் பட்டம் வாய்த்ததென்று வாயை மூடிக்கொ

பெண்மக்களின் சாமார்த்தியம்

அலலது

உலக்கைப்பூசை செய்த உதாரபூஷணி

திலககமாா தாமனைத தொழிலசெய மஙகையா
வெலறகருஞ சமாததினை விளகக வோாமகள
உலககையா ராதனை யுவநது செயதசொல
குலககதை யொனறிவண கூறு வாமரோ

ஒருநாள மஙகளவலலி எனபவளிடம அககம பககததுளள சில பெணடிாள வநது குடுமப விஷயமாய எதேதோ பேசிககொணடிருநதாாகள அபபோது மங களவலலி "வீடடிலவேலை யதிகமாயிருககிறது நினறு பேச நோமிலலை" எனறுள அதுகேடடு அவாகள் "அபபடி எனனடியமமா அதிகவேலை, நீயும உன புருஷனுநதானே, வேறே குழநதையா? குடடியா? உற றோா? மறறோா? சுமமா பறககிறையே" எனறாாகள.

அதறகு மஙகளம "ஆமமமா—உஙகளுககெனன— எாு வருநதும காககததுககு எபபடி தெரியும, போது ¢ரியிலலை யெனறு எனனெனனவோ அளககிறீா உடனே பே[illegible]கு நாஙகளிரணடுபேரே பிரதிதினமும என வருவேன" அவனுடன வரும கொழுநத விருநதாளி அதறகுப பேருககுச சமைததாக வேணடும. பதது எனனும ஏதநஙகளோடு பகூஷண பலகாரஙகள இருநது உரோமபவும குறைநதால எஙகள வீடடுககாரருககு —— [illegible]ிபபோகும. அவளைச சமாதானப படுதத

* புகை

ஒருவராலு மாகாது. பட்டுப்பட்டு எனதலை மொட்டை யாய் விட்டது. புருஷன ஏவைவாயனுயிருநதால் ஏணிப் பநதம் பிடிககலாம. குறுககே பேசினுல குமமா வாஙக வேண்டும என்ன செயவேன எனதலைவிதி இபபடியா யிருககிறது" எனறுள

வநதபெணடுகளில ஒருததி "அபபடியா? சரிதான. 'ஆளைககணடு ஏயககும ஆலஙகாட்டுப பிசாசு'. உன புரு ஷனை நீ ஆரமபததிலேயே அடககி வைததிருககவேண டும. அபபடிச செய்யாமல விடடுவிடடாய-கெடடு விட டாய-எனபுருஷனே உன புருஷனைவிட வலலாள கணடன தான இருநதாலும மட்டநதடடி வைததிருககிறேன எனபேரைசகேடடாலும நடுஙக வேணடும கூட இருநது நான சொலலுகிற வேலை யெலலாம பொறுமையோடு செயதாலதான பிணடம இலலாவிடடால உடனே தண் டம தபபிததவறி எனறைககாவது ஒரு விருநதாளியை இட்டுககொணடு வநது விட்டால, அனறையதினம பே யாடடநதான. இபபடி நான என புருஷனை ஆட்டிப புடைததநினுறறுன மணவாள நாராயண சதககததில பேரெடுததேன அதைப படிபபவாகள வாயில இப போதும நான குலாவிககொணடிருககிறேன அநதப பிர தாபததைக கொஞசஙகேள் அபபுறம உன வேலையைப பாரககலாம. அதாவது:—

" ஐயருக கழுதுபடை எனறு வநதாய நீயும
ஆணபிளளை எனறெண்ணவோ
அரிசி எஙகே பானைசடடி எஙகே எனபள
அவள சொனன வகைகளெலலாம
பையவே கொணடுவநதாலுஞ சமைககப
படாததலை நோகுதெனறு

பாயிற்கிடபபள சினமாயொன்று பேசினல்
பாருனககேறற புததி
செயயவலலே னென்பள் சற்றடிததால நஞசு
தினகிறேன் கூகூவெனத
தெருவீடுதோறு முறையிடு பெணடிருண்டெனில்
நியாமன வேறுமுண்டோ?
வையகம புகழசோலை மலையலஙகாரனே
மணவாளநாராயணனை
மனதிலுறை யலாமேலு மஙகைமணவாளனே
வரதவேஙகடராயனே—எனபதாம எனறுள்

இதறகுள மறறொருததி அவள கையைப பிடிதது நிறுததி, இபபோது அபபடிச செயய முடியாது, எனக்குத தெரிநத உபாயம ஒனறு சொலலுகிறேன. அதனபடி ஏதாவதொரு தநதிரம செயதால சுகபபடலாம. அதாவது-உலககைப பூசை போடவேண்டும இதைதத தவிர வேறே மாாககம இலலை" எனறுள.

மஙகளம "அபபடியும ஒரு பூசையுண்டா? நான கேடடதே யிலலை எநதச சமயததாரும இநதபபூசை செயததாகத தெரிய வரவிலலை. அதிசயமாயிருககிறது" எனறுள. வேறொருததி, "உனககு எலலாம அதிசயமாகததானிருககும நீ உன வீடடு வாசறபடியை விடடு வெளியே வநதிருநதால உனககு உலகநடவடிககை தெரிய வரும. அபபோது நீ இநத அவஸ்தைப படமாடடாய். நாஙகள அபபடி யிருககமாடடோம. சாபபாடடுவேலை தீரவேணடியதுதான தடை. உடனே எஙகளை எஙகும பாககலாம அஙகஙகு நடக்கும அறபுதஙகளெலலாம அறிநது கொளளுவோம. தகுநதபடி சமாதானமுஞ் சொலலுவோம. அதிருககட்டும உலககைபபூசையைக்

கேள். உனனைப்பிடிதத சனி உடனே ஓடிப்போம”
எனறு சொலலததொடஙகினாள்.

“ செவ்வாபபேட்டையில செட்டி யொருவனிருந
தான. அவனோ சிவபகதியிற சிறநதவன. பிரதிதின
மும பண்டாரஙகளுககுப போஜனம அளிதது வரவேண்
டும எனகிற ஆசை அவனுககுண்டு ஆகவே அவன
பண்டாரஙகளைக கணடுவிட்டால ‘‘சுவாமி ! சுவாமி !
அடியேன குடிசைககெழுநதருளி அமுது செய்யவேண்
டும” எனறனபோடு அழைதது வநது உபசரிததனுபபு
வான. அவனுககுப பிளளைகளிலலை அவனுடைய மனை
வியோ ஒவ்வொரு நாளும பணடாரஙகளுககுச சமைப
பதிலும பரிமாறுவதிலும மெததவும சிரமபபட்டு வந
தாள. புருஷனுடைய நடவடிககை அவளுககுக கொஞச
மும பிடிககவிலலை ஆகையால தன புருஷன கொண
டுளள இபபழககததை எபபடி ஒழிககலாம எனபதில
யோசனையுளளவளானாள உடனே அவளுககு ஒரு யுகதி
தோனறியது. அதுதான உலககைப பூசைபோடும
யுகதி

இநத யுகதியுடன இவள சமயம பாாததுககொண
டிருநதாள. ஒருநாள செட்டி கடையில வேலையாயிருக
கும்போது ஒருபணடாரம அவவழியே போனான. அவ
னைபபாாதததும, செட்டி “சுவாமி ! இஙகு வாரும?”
எனறழைதது “தாஙகள இனறு அடியேன குடிசையில
பொசிபபெடுததுககொளள வேணடும” எனறு வேண
டிககொண்டான. வலியவரும சீதேவியைக காலால தளளு
பவருமுணடோ?” எனறு பணடாரம புசிபபுககு ஒததுக
கொண்டான. செட்டி அவனை நோககித தன வீட்டை

யாளததைக குறிபபிதது “நீ அங்கு போய் என் மனை
வியைக கணடு நானனுப்பியதாகச சொலலி அஙகேயே
யிரும. கொஞ்சம வேலை யிருக்கிறது. முடிததுககொண்டு
இதோ வருகிறேன வேறெஙகும போயவிடவேண்டாம”
எனறான. நலலதெனறு பணடாரம செட்டிவீட்டுககுப
போய அவன மனைவியிடம தானவநத விஷயததைத
தெரிவிததான.

அவள அவனைப பாரதது “சநதோஷம திணணை
யில உடகாருஙகள” எனறு திட்டஞ் செய்துவிட்டு முற
றததைச சாணமிட்டு மெழுகித தானும சுததஞ் செயது
கொணடு, நெலலு குததும உலககையை யெடுதது நன
றாயக கழுவி விபூதியிட்டலஙகரிதது முறறததில கொண
டுவநது கிடததிக கணகளை மூடிககொணடு எதையோ
தியானிபபவளபோல பாவனைசெயது முணமுணவெனறு
மநதிரம உசசரிபபதுபோல வாயை அசைததுக கைகூப
பித தொழுது உலககையை எடுதது அதிறபடிநத விபூதி
யைத துடைததுவிட்டு அதை முனனிருநத இடததிற
கொணடுபோய் வைததாள.

இநத வேடிககையை ஆசசரியததோடு கணட பண
டாரம பெருமூசசுவிட்டு அவளைநோககி “அமமா!
நானும பிறநது வளாநது, உழைததுப பிழைககும உபா
யம அறியாமல பண்டாரவேஷம பூணடு, இநத உலகததை
ஒரு சுறறுச சுறறிவிட்டேன. அஙகஙகு நான பாரதத
பூசைகளுககு அளவேயிலலை. ஆனால இவவிதமான
விநோதபபூசையை நான எஙகும கண்டதிலலை. இதெனன
பூசையமமா?” எனறு பணிவோடு கேட்டான.

அதறகவள “ஐயா! இது எங்கள குலதெய்வத

துககு ஏறற பூசை. இதனுல நான ‘ உலக்கைப் பூசை செய்த உதாரபூஷணி ’ ‘எனனும பட்டம பெறறேன. இதன மகிமையை நீர சீககிரததில அறிவீர ” எனறு பதிலளிததுவிட்டு, அவன காதிற படும்படி “ இது உன தலையிலதான வநது விடியும ’ எனறு சொலலிக கொண்டே சமையலறைககுள போனுள

இமமொழியைக கேட்டதும பண்டாரம “ ஓஹோ! இனறைய உலககைபபூசைககு நாமதான பாததிரமான துபோ லிருககிறது. செட்டி வருவதறகுள தபபிததுக கொளளவேண்டும ” எனறு நினைதது, சநதடி செயயா மல வெளியேவநது வீதியின ஒரு மூலையில, செட்டி வந ததும நடககும விநோததைதப பாரகக, பதுஙகிககொண டிருநதான

இவன வெளியேறிய அநத நிமிஷமே செட்டி வநது தன மனைவியை ‘ எஙகே நான அனுபபிய பண்டாரம ?” எனறு கேட்டான அவள “ நலல பண்டாரததைத தேடிப பிடிதது அனுபபினீாகள, மகாகோபி , வநததே எனனை உலககை கேட்டான இதோ கொண்டுவருகி

குடியை விடுதல்

களளு, சாராயம குடிபபாரை விடுமபடி பலவிதமாயப பிர சஙகம செயயும கூட்டததாரைப பாரதது ஒரு நாட்டுபபுறத தான ஐயா! உபதேசியாரே, தன குறறம தனககுத தெரியா தாம எனபதுபோல உமமுடைய குடியை நிறுததாமல என குடியை மாததிரம நிறுதத போதிபபது நீதியா எனறதைக கேட்டு, உபதேசி நான கள குடிபபதிலலையே எனறு அவசர மாய பதிலசொனனதைக கேட்ட நாட்டுபபுறததான நான குடிப பது (களளுகுடி) நீர குடிபபது (காபபிகுடி) களளு (1) சிறு குடி. காபபி (கா) பெருஙகுடி; களளுககடை ஊரில ஒன றிரண்டு, காபபிககடை ஒரு ஊரில எததனை, இதனுல எது குடிகெடுககும பெருஙகுடி நீரே யோசியும எனறுனும.

றேன் என்று சொலலி எடுததுவநது கொடுப்பதற்குள் கோபித்துககொண்டு போய்விட்டான நானெனன செய் வேன" எனறாள்

செட்டி "சண்டாளி! சிவனடியாருககு அபசாரப படடுவிட்டாய். அவாகள் எலலாம் வெறுததவாகளா யிறறே அவா உலககை கேட்டது ஏதாவது நமககு லாபததை உண்டுபணண வேணடுமெனகிற எணணததி னாலெனறு என புததியிற படுகிறது. பொதுவாக அர னடியாா அபேக்ஷிததது எதுவாயிருநதாலும நாம கொடுத்துததான தீரவேண்டும எனனகாரியஞ் செய தாய? அறப உலககையைப பெரிதாய் நினைததுவிட டாயே?" எனறு வருததபபடடான

அதுகணடு அவளமுகஞ சுளிததுககொணடு "ஏன கததவேணடும? அநதப பணடாரம இனனும தெரு முனையைத தாண்டி யிருககமாட்டான இதோ உலககை- எடுததுககொணடுபோய மகராஜராய சமாபபியுஙகள" எனறு சொலலி உலககையை அவனகையிற கொடுததாள.

செட்டி அதை வாஙகிககொண்டு வீதியில வநது நாலாபககமும திருமபிப பாாததான பணடாரம ஒரு முனையில நினறுகொண டிருபபதைக கணடு விட்டான. உடனே அவனைநோககி "சுவாமி! சுவாமி! இதோ உலககை, வநதுவிட்டேன" எனறு கூவிககொணடே அவனிடம ஓடினான பாாததான பணடாரம. "அநத செட்டிச்சி சொனனது மெய்யோ பொயயோ எனறு நாம சநதேகிததோம. அவளே உததமி. உண்மையை வெளியிட்டு நமமை ஜாககிரதைப படுததினாள். இந தச செட்டி மோசக்காரன. உலக்கையைத் தூக்கிக்

கொண்டு பகிரங்கமாகவே நம்மைத் தாக்கவருகிறான்
இனி நாம் தப்புவதெப்படி?" என்று முன்பின் பாராமல்,
இரைக்க இரைக்க, ஓடத்தொடங்கினான். செட்டி தன்னா
லானவரைக்கும் என்னென்னவோ சமாதானஞ் சொல்லிக்
கொண்டே கொஞ்ச தூரம் ஓடினான் சந்துசந்தாய்
நுழைந்து ஓடும் பண்டாரத்தின் ஓட்டத்தைச் செட்டி பின்
பற்றக் கூடவில்லை "ஐயோ இன்று சிவனடியாரில்லாமல்
நாம் எப்படியுண்பது?" என்ற வியாகூலத்துடன் செட்டி
வீடு திரும்பினான்

பண்டாரம் இந்த விஷயத்தைத் தன் இனத்தாருக்
கறிவித்து இனி ஒருவரும் அந்தச்செட்டி வீட்டுக்குப்
போகாதபடி செய்துவிட்டான் பார்த்தாயா உலகத்தை
பூசைசெய்த உதாரபூஷணியின் தந்திரத்தை? இப்படி
ஏதாவதொரு சூழுமாக்கத்தை நீ செய்தால் உன் கஷ்
டம் நிவர்த்தியாகும்" என்றாள்

மங்களம் இதைக்கேட்டு முகத்தின்மேல் விரலைவைத்
தாள்

ஒழுக்கம்

மனிதனுடைய ஒழுக்கம் நல்ல ஒழுக்கம் தீய ஒழுக்கம்
என்று இரண்டுவகையாயுள்ளது நல்ல ஒழுக்கம் என்பது
நல்ல நடவடிக்கை, தீய ஒழுக்கம் என்பது தீய நடவடிக்கை
பெரியவர்கள் இந்த வழியில் நடக்கவேண்டுமென்று விதித்
துள்ளபடி நடப்பவரே நல்ல நடவடிக்கை யுடையவராவார்
அந்த விதியைக் கடந்து தமது மனம்போன வழியில் நடப்ப
வரே தீய நடவடிக்கை யுடையராவார் நல்ல நடவடிக்கை
நன்மையையே தரும் தீய நடவடிக்கை தீமை தருவது மாத்
திரமல்ல, அதை மேற்கொண்டவனுடைய குலத்தையுங் கூட
அழிக்கும். இது தப்பாமல் நடக்கும் இந்த உண்மையை
பூமியில் எல்லோரும் பூசித்துக் கொண்டாடும் இராமாயண
மென்கிற காவியம் வாசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

கடவுள் விரும்புவது யாது?

அலலது

க ந் த சா மி

முருகனூர எனபது தக்ஷிண தேசததில மிக வும சிறபபு பெறற ஒரு ஸதலம. அஙகு ஸ்வாமி மலை எனற சிறிய குனறு ஒனறுணடு அது சுபர மணயர கோயிலகொண டெழுநதருளி யிருககும சிறப பினையுடையது பல ஊரகளிலிருநதும அதறகுக காவடி கள வநத வணணமாகவே யிருககும அஙகு எபபொழு தும 'அரஹரா, முருகா', எனனும சொறகள வானம பிளககுமபடி ஒலிததுககொண டிருபபதைக காணலாம

2 முருகனூருககு, சுமார எழுபததைநது வரு டஙகளுககு முனனால, புதிய தாசிலதார ஒருவர மாறறப பட்டிருநதார அவர அதிகங கலவியிலலாதவர தனனை யெலலோரும அதிகமாகத தெரிநதவன எனறு எணண வேணடு மெனனும அவாவுளளவர, மிகுநத டமபககாரர, தெயவததினிடததில உணமையில அதிக பகதியில ராயினும, மிகுநத பகதியுடையவரபோல நடிபபதில சமரததர மேலதிகாரிகளைத திருபதி செயது வைதது, அவர தம தயவைச சமபாதிபபதில ஒபபுயர வறறவர

3 நமது புதிய தாசிலதார வநது இரணடு மாதங கள கழிநதன அபபொழுது அவருடைய மேலதிகாரி யாகிய டிபடி கலெகடரிடமிருநது அனறைய பததாம நாள் அவருடைய ஆபீஸ் பரிசோதனைககு வருவதாகக

கடிதம கிடைககபபெற்றா. கலெகடா மிகுதியும படித தவா. நலல பகதிமான பரமனடியாரிடததில போனபு டையவா. இவவிஷயஙகளைத தெரிநத தாசிலதாா எனன செயவதெனறு ஆலோசனை பணணினா. சடகெனறு அனறைககுப பனிரணடாம நாள தைபபூச மெனபது அவா மனதிறபடடது உடனே, தம கீழுளள கிராம உததியோகஸதாகளான மணியககாரன, கணககப பிளளை முதலானவாகளுககுக கீழககணடவாறு ஒரு சுறறு உததரவை யனுபபினா.

4 கிராம உததியோகஸதாகளான மணியககாரன, கணககப பிளளை முதலான வாகளுககுத தெரிவிபப தெனன வெனறால —

வருகிற தைபபூசததனறு நாம ஸ்வாமி மலையில எழுநதருளி யிருககும சுபபிரமணியக கடவுளுககுப பெரிதாக அபிஷேகஞ செயய நிசசயித திருபபதால, ஒவவொருவரும நானகு கூடைகளில வாழைபபழங களும, இரணடு குடம பாலும, இரணடு குடம தயிரும, இரணடு குடம நெய்யும, ஒருபடி நலல கொமபுத தே னும, எடடுக கடடுக கருமபும, தாரோடு பதது வாழை மரஙகளும, சில கமுகமரஙகளும, மாவிலைத தோரணங களும, இனனும தஙகள தஙகள ஊாகளில கிடைககக கூடிய அபிஷேகததுக குரிய மறறைச சாமானகளை யும, சேகரிததுக கொணடு பூசததிறகு முநதின நாளே இவவிடம வநதிருநது பூசததனறு ஆணடவனுககு நடக கும அபிஷேகததைக கணடுகளிதது, அவனருளுககுப பாததிர ராகவேணடுமாய்க கேடடுககொளளப படுகிறது.

இபபடிககு,
தாசீல தார்.

5. இவவுததரவுபோய்ச சேரநதவுடனே, அவ்வவ் விடஙகளிலுள்ள மணியக காரன கணககப பிளளை முத லானவாகள பயநது, நடுநடுஙகி, வீடுகடோறுஞ சென்று, ஏழைகள சோததுவைததிருககும நெய, பால, தயிா முதலியவைகளை வலிததறபிடுஙகித தஙகள கலயங களிற பெய்து நிரபபிககொணடு, கழனிகளிலும தோட டஙகளிலுஞ சென்று, கணககிலலாமல வாழை, கமுகு, கருமபு முதலியவைகளை வெட்டி நாசஞசெயது வணடி யில குவிககலானாாகள இவவடாத செயலகளைக கணட ஏழைக குடிமககள, வயிறறலைததோடி அவாகளடிகளில விழுநது, 'ஐயையோ' ஐயன மாாகளே ! இவவிதம அநி யாயஞ செயயலாமா? இது தாமமா? நீஙகள செயயுங காரியம தெயவததிறகுச சமமதமாகுமா? வேலியே பயி ரைத தினறால பயிா எஙஙனம விளையும," என்று சொல்லி 'கோ, வென்று அழுது முறையிட, அதறகு அககிரா மாதிகாரிகள 'அடே' பேசாதேயுஙகள, தாசீலதாா- எஜமான உததரவு, பூசததிறகு அபிஷேகததிறகு வேண் டுமாம, பேசினால தலைககு வருநதீஙகு, தெரியுமா? போஙகள" என்று சொலலி மிரட்டி அனுபபிவிடடுத தஙகளாலானமட்டுஞ சேகரிததுககொணடு வீடு வநது சேரநதாாகள

6 தாசீலதாா உததர வானபடியால அவருடைய தயவைப சமபாதிககும பொருட்டு பலா எடடுப பெரிய மககிரிககூடைகளில நிரமப, வாழைபபழஙகளும, நானகு குடம நெய்யும, நானகுகுடம பாலும், நானகு குடம தயி ரும, ஒரு வளளத தேனும ஆக, ஒவவொனறிலும சொல லியதணககிறகு இருமடஙகாக எடுததுககொணடு வநது,

குறித்தபடி முதல் நாளே தாசில்தார் வீட்டில் ஆஜரா னார்கள். சாதாரண நாட்களிலேயே காவடிகளாலும், பக்தர்களாலும் நிரம்பப்பெற்றிருக்கும் சாமி மலையானது, தைப் பூசமாகிய இன்று எப்படியிருக்குமென்று நாம் சொல்லவும் வேண்டுமா? அது எங்குபார்த்தாலும் காவடி களாலும், பக்தர்களாலும், 'ஹரோஹரா' என்ற முழக் கத்தினாலும் நிறைந்து, கைலாயம் போல் விளங்கிக் கொண்டிருந்தது

7 ஆயிரக் கணக்கான காவடிகள் வந்தவண்ணமாக இருந்தும் ஒன்றேனும் மலையின்மீது விடப்படவில்லை. எல்லாம் தாசில்தார் அபிஷேகத்திற்குப் பின்புதான் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று தடுக்கப்பட்டு, கீழேயே நிறுத்திவிடப்பட்டன

8 தாசில்தாரின் கீழுள்ள எல்லா உத்தியோகஸ் தர்களும் ஸ்நானம் செய்து, விபூதியும் உருத்திராக்ஷமும் அணிந்து, சுவாமி சன்னிதான முதல் மலையடி வாரம் வரையில் உத்தியோக முறைப்படி வரிசை, வரிசையாகக் கைகட்டிய வண்ணமாய் நின்று கொண்டிருந் தார்கள். முதலில் தெய்வ பக்தியிற் சிறந்த நமது கலெக்டரும், பிறகு தாசில்தாரும், அதற்கு அடுத்து சிரஸ்தேதாருமாக நின்றிருந்தார்கள்

9. தாசில்தார், இடுப்பில் காசிப்பட்டு உடுத்து, மேலே காஷ்மீரப் பட்டைக் கச்சையைப்போல் இடுப் பைச் சுற்றிக் கட்டித் தொங்க விட்டுத், தேகமுழுதும் விபூதியைப் பட்டைப் பட்டையாக வணிந்து, தலையி லும், கழுத்திலும், மார்பிலும், கைகளிலும், உருத்தி ராக்ஷங்கள் துலங்க, பக்திப் பெருக்கெடுத்தவர் போன்று, இலட்சியமயமாகக் காணப்பட்டார்.

10. மலையைச சுறறிலும, மலையினமேலும, பாரததவிடஙகளிலெல்லாம, தாரோடுவாழைகளும கமுகு களும, இளநீரககாய்களும, தெனனம பாளைகளும, கருப பஙகழிகளும, மாவிலை ததோரணஙகளும, வேணடிய மட் டும தாசீலதார உததரவுபபடி கடடபபட்டிருநதன. பாலா லும, தயிராலும, நெயயாலும, குடஙகுடமாக ஆணட வனுககு அபிஷேகம நடநதவணணமாகவேயிருநதது கணடவரெலலாரும தாசீலதாரைபபோனற பகதிமான களையும, இதுபோனற அபிஷேகததையும எஙகாளுங கண்டதேயிலலையெனக கொணடாடினாரகள. கலெகட ரும, தாசீலதாருடைய பகதியை மனதில மிகுதியுமமெச சினவராய, அபிஷேகததின பெருமையை வியநதவராய், முருகபபெருமானுககு நடககும திருவபிஷேகததைககண் குளிரககண்டு, ஆனநதஙகொணடு, உடமபெலாம மயிர பொடிபப, நாத தழுதழுகக, மனமுருகித தோததரிததுக கொண்டு, சிரமிசைக கூபபியகையராய, நினறுகொண டிருநதார. அபிஷேகம மிகவும ஆடமபரமாக நடநது கொணடிருநதது நிறக,

11. முருகனூருககடுதத வேலவனூர எனனும கிராமததில கநதசாமி யெனனும குடியானவன ஒருவனி ருநதான அவன கருததமேனியும, கரடுமுரடான தேக மும சறறு விகாரமாகத தோனறும முகததையுமுடைய வன. அவனது முழஙகாலெலும்பு சிறுவயதில பிசகியத னால கால சறறுவிலகிப பினபுறமாக நீணடிருநதது. அவன அககாலை இழுததிழுதது நடபபது பாரபபவர களுககுப பரிகாசமாகவிருககும. இபபடிபபடட அஙக லக்ஷணமுடையவ னெனினும, அனபு ததுமபியகண்

“ பக்தர்க் கிரங்கும் பாலஷண் முகனைச்
சிந்தத் தெண்ணித் தினமுந் தொழுவாம் ”

கலையுடையவன ; இனிமையாகப பேசுமியல்பினன , முரு
கனுடைய திருவடிகளுககே தன முழுமனததையும
வைதத மெயயனபினன

12. இபபடிபபட்ட நம கநதனுககு ஒரு சிறிய
வீடும, இரணடு காடும, ஒரு ஜோடி மாடும, ஒரு பசுவுமே
ஆஸதிகளாக அமைநதிருநதன பசு இரணடாமீற்று ஈனி
யிருநதது அவன அதைத தன கணணைபபோலப பாது
காததுவநதான இபபடியிருககும நாடகளில ஒருநாள
மாடடினமடி பாளமபாளமாக வெடிததது அதிலிருநது
உதிரம பெருகவாரமபிததது அதைககணட கநதசாமி
மனம பதைததது, பலவகைகளிலும முயனறு, அதைச
சொஸதபபடுததப பிரயதனபபடடான ஆனால அம
முயறசிகளெலலாம விழலுககிறைதத நீரையும காடடில
எரிதத நிலவையும போனறு சிறிதும பயனதரா தொழிந
தன அதுகணட பகதியிற சிறநத கநதன, சுவாமி
மலையை நோககித தெணடனிடடு, "முருகா, கநதா,
மாட்டிறகு மடி சௌககியமாகப போனால இபபொழுது
வருகினற தைபபூசததனறு நியமமுடன பாலைககறநது
கொணடுவநது உனககு அபிஷேகஞசெயது கண குளி
ரக் கணடுகொளவேன. அருளசெயயபபா, முருகா"
எனறு வேண்டிககொணடான அடுததநாள மாடடின
மடி யாதொரு சிகிசசையுமினறி நனனிலையடைநது
விளஙகுவதைக கணட கநதன களிபபெனனும கடலுள
முழுகினன.

13. தைபபூசததனறு கநதன அதிகாலையிலெ
ழுநது, ஸநானஞசெயது, விபூதியைத தேகமெஙகும திரி
புணடரமாக முருகனைத தியானிததவா றணிநது, தூயமை

யான வெளளையாடையைத தரிததுப பின ஆவினைக் குளிபபாட்டி, ஒருபெரிய புதிய மணகலயததில பாலைக கறநது, அதை வாழையிலையால நனருகமூடி, இடதுகை யில அப்பாததிரததையேநதி, வலதுகையிலோா ஊனறு கோலை யெடுததுககொணடு சுமாா எட்டே முககாலமணிக குத தனனூரைவிட்டுப புறபபட்டான. இஙஙனம புறப பட்ட அவன தன காலையிழுததிழுதது நடநதுகொண்டு முருகனூரையடைநது சுவாமிமலைககு வநது்சேரசசறறே றக குறைய பதினொருமணியாயிறறு. அபபொழுது தான தாசிலதாருடைய அபிஷேகம மிக வாட்மபரமாகத தொடஙகபபட்டு நடநதுகொணடிருநதது. சுவாமி மலை யிலுள்ள ஸவாமியைத தியானிததபடியே வநத நமது கந தன மலையை யடைநதவுடன ஆவினைக கணடதாயென மனமுருகிக, 'கநதா! குமரா! முருகா! ஷணமுகம! வேலுமயிலும'' எனறுசசரிததபடியே மலையின மீதேற முதறபடியினமீது காலடி யெடுதது வைததான. வைதத வளவில அவவிட்மிருநத காவறசேவகன அவனைநோககி, 'அடே, போககூடாது நில'' எனறு மிகவுங கடுமை யான குரலில அதட்டிக கூறினன. கநதன, மனமபதை பதைதது, 'சுவாமி! நானும ஆண்டவனுககு அபிஷே கம பணணுவதறகாகததான போகினறேன. இபபடித தடுககலாமா? வழிவிடுஙகள, உஙகளுககுக கோடி புண ணிய முணடு ஐயா' எனறு கெஞசுவதுபோல இரககமா கக கூறினன.

14. காவற சேவகன, 'உன அபிஷேகததையுங கண்டு உனனையுஙகணடு ஒரு காவடியும மேலேவிடாமல தடுதது இஙகேயே நிறுததியிருபபது உனககுக கொஞ

சஙகூடப புததியிலலைபோல காண்கிறது. தாசீலதாா யஜமானனுடைய அபிஷேகம நடநதுகொணடிருககிறது ; அது மூனறு மணிசுமாருககு முடிவுபெறும அதறகுப பிறகுதான மறறைக காவடிகளெலலாம மேலேவிடடப டும. அபபுறமபோ ! இனனும இஙகே நினறால கழுத தைப பிடிததுத தளளுவேன" என்று நாயபோறல குரைதது, புலிபோல மேலேபாயவநதான பேரிடி முழக கஙகேடட அரவமபோல, அவவாாததைகளைக கேடட கந தன மனமவருநதி, 'வடிவேலா ! உனது திருவுளமிது வேயோ ?' எனறு எணணினவனுய மனததிற சஞசலப பட்டுககொணடு, அபபுறஞசெனறு அவவிடததிலுளள ஒரு கடமப மரததடியில, 'வேலுமமயிலும ! வேலுமயி லும" எனறு தியானிததவாறே உடகாாநதுகொணடிருந தான. இது இவவாறாக —

15 மலையினமேல அபிஷேகம நடநதுகொண டிருககையில ஓா அாசசகன மீது சுவாமி ஆவேசமவந தது அவவாறு ஆவேசம வரபபெறறேன, அஙகிருப பவாகளெலலோரும திடுககிடடு நடுஙகுமபடி, 'ஹாய ! ஹூாய ! ஓய" எனறு உரதத குரலில கூவி, ஆடததொடங கினுன அவவிடததிலிருநதவாகள சுவாமி ஆவேசம வநததெனறுணாநது, பயபகதியுடன அவன மீது இரணடு குடம ஜலததைககொடடி, அவனை ஜனஙகளின மீது விழுநது விடாமறபடிக்குப பிடிததுக கொண்டு சூழநது, அவன சொலவதைக கேட்பதற்குவெகு ஆவலாக, நினறு கொண் டிருநதாாகள்.

16. ஆவேசி, தனனைப பிடிததவாகளின பிடிப பிற்கு அடஙகாதவனுகித, திமிறிக கொண்டு, 'ஐயை

யோ ! அபபபபா ! அமமமமா" வேகுதே ! வேகுதே !
என தலையெல்லாம வேகுதே ! என்று கேட்டவாகள வீறி
டுமபடி கதறித தலையில அடிததுக கொணடும, மயிா
களைப பிய்ததுக கொண்டும பெருங குரலிட்டு, 'அநியாய
மாகக் கொடடுகிறுன ! பாவி கொடடுகிறுன ! என தலை
யில ஊரிலுளள ஏழைகளின சொததைப பிடுஙகிக
கொணடுவநது அநியாயமாகக கொடடுகிறுன" அடே !
படுபாவிப் பயலே" போதும, போதும ! நிறுதது,
நிறுதது ! என்று மலைபிளவுபடுமபடி கூவித தன தலையை
இரணடு கைகளாலும தடவிககொண்டு, ' எரியுதே ! மண
டையெல்லாம எரியுதே" தேகமெல்லாம எரியுதே"
ஐயையோ ! எரியுதே !, என்று குதிததான.

17 அவனைப பாரபபதறகுப பயஙகரமாகக
காணபபடடது அககினியைப போல அவன தேகத
தினினறும காநதி வீசிறறு அவனைத தொடடவாகளுக
கெல்லாம தேகததினிடம எரிசசற கணடது. மறறும
அச சாமிவநத பூசாரி, தன தேகததை நகஙகளால பீறிக
கொணடு, 'குளிாசசி ! குளிாசசி " என்று கூறினுன. அவ
விடமிருநதோா யாவரும "என்ன செயய வேணடும
ஆண்டவனே ! எஙகளுககொன்றும தெரிய விலலையே !
ஸவாமி எபபடிச சொலலுகின்றதோ அபபடிக கேடகச
சிததமாயிருககிறோம்" என்று அஞசிக கெஞசிப பணிநது
வேணடிக கொணடாாகள. அதறகு அநதச சாமியாடி,
'அடே ! மலையின கீழண்டையில கடபபமரததடியில
நமதனபன உட்காாநதுகொண டிருக்கிறுன. அவன
கொண்டு வநதிருககும இனிய பாலை வாஙகிவநது நமககு
அபிஷேகம பண்ணிறுல நமது உசசி குளிாசசியை

யடையும. அது தூய்மையான பால், குளிர்சசி மிகுநத பால, நமதனபனுடைய சொநதமான காராம பசுவிலி ருநது சுதத ஹிருதயததுடன நம பொருடடுக கறநது கொணடு வநதபால, ஏழைகளை வருததாத பால, அனபு நிறைநத பால, அநதபபால நமபால வரடடும அதை நமககு அபிஷேகஞ செயயுஙகள. மிகுநத குளிரசசியைத தரும நமதனபனை ஒருவருங கவனியாமலிருநது விட் டாகளே. இரணடுமணிநேரமாக நமதனபன நம தரிசனத தின பெருடடுப புணபடட நெஞசததோடுகூட உட காரநது, காததுககொண டிருககினறுனே அவனைக கூடடிககொணடு வநது அநத அமிரதமயமான பாலை நமககு அபிஷேகஞ செயயுஙகள பின மறறவைகளைச செய்யுஙகள. ஏழைகள கணணீர விடடுக கதறக கதறப பதறப பதறப பிடுஙகிக கொணடு வநத இநத தீயபால நமககு வேணடாம என்ன எரிசசல ' என்ன எரிசசல ' சகிககக கூடவிலலையே'' என்று கூவித் தலையைத் தடவிக கொணடு உடமபைப் பல விதமாக நெளிதது, ' ஹாய ' ஹா-ஒய் என்று சததமிடட வணணமாக ஆடிக கொண டிருநதான

18 அவவிட மிருநதோா யாவரும தாசிலதாரை மிகவும தூஷிதது, 'பாதகன, துரோகி, அனியாயக காரன'' என்று இவை முதலிய பல இழிசொறகளால வைது, வாயில வநதபடி யெலலாம பேசிககொணடு, யாவரு மொருஙகு திரணடு, மலையினின்று கீழிறஙகி 'எஙகே பகதன? எஙகே பகதன?' என்று கடனமடை திறநததெனப பேரிரைசசலிட்டுக கொண்டு கடப்ப மரத தடியில வநது கூடினாகள் அங்கே தனதூனறுகோலை

மரத்தினோரபுறமாக ஊனறவைத்து இரண்டு கைகளிலும பால பாததிரததை யேநதினவனுய், கணகளை மூடிய வண்ணம கநதசாமியைத தியானிததுக கொணடிருக் கும கநதசாமியைக கண்டு, மட்டிலலா வானநதங கொணடு, 'இவரே ஆண்டவரால பெரிதும விருமபப பட்ட மகான, என்று பலவிதமான புகழ்சசி மொழிகளை விண்டு, மிகுநத உபசரிபபுகளை மண்டிப புரிநது, அவனை மெலல மெலல மலையின மேல கைலாகு கொடுததுக கூட்டிச சென்று, சுவாமி சனனிதியில நிறுததி, அவனது பாலை இருகரஙகளாலும வாஙகி, அனபோடும பயபகதி யோடும ரசனுககு அபிஷேகஞ செயதாரகள

19 அபபோழுது ஆவேசம வரப பெறறோன, மிகுதியும களிபபுக கொணடவனுய, ஆநநதக கூததாடி, 'உஸ! அபபாடா! அமமாடி! ஆஹா, எனன குளிரசசி! எனன குளிரசசி! இது வலலவோ உணமையாகச செய் யும அபிஷேகம! எனன அனபு கலநதபால! எவவளவு திவயமான பால! இபபொழுதுதான எனதுசசி குளிரந தது என்று யாவருககும வியபபும மகிழசசியும ஒருங கே பொஙகுமபடி கூறிப பரவசததுடன சில நேரமிருந தான. பினபு சுவாமி மலையேறியது ஜனஙகள யாவரும சுபபிரமணியக கடவுளையும, அவரனபன பகதியையும, வெகுவாகப புகழநது கொண்டாடினாரகள பகரமுடியாத பரமானநததததை யாவரும ஒருஙகே யடைநதாரகள.

20 பாலபிஷேகம செயத கநதசாமி பாலபிஷே கங கொணட கநதசாமியைத தன கணகுளிரக கணடான 'ஒன்றுககு முதவாத ஏழையேனையும தஙகள திருவுளத தில ஓர அடியனுக மதிததீரகளே. எனனே தஙகளன பிருநதவாறு'' என்று பலபடியாக விணடான ஆநநதங கொண்டு பலமுறை விழுநது விழுநது தணடனிட்டான. உளமுருகி, மெயசிலிரதது, கண்ணீரவா, நாத தழு தழு கக, தன உணரவறறுக் கொஞசநேரம நினறிருநதான.

பிறகு உணாசசி வரப்பெற்றுத தன னிருகரஙகளையும சிரமேற்குவிதது,

"'மூவிரு முகஙகள் போறறி, முகமபொழி கருணைபோறறி
ஏவருந துதிககநின்ற ஈராறு தோள போறறி' யீஙகு
மேவியே வைகுமசெவவேள மலரடிபோற்றி யனனை
சேவலும் மயிலுமபோறறி, திருககைவேல போற்றி போற்றி"

எனறு போறறிப பணிநது சுவாமி பிரசாதங கொண்டு பிரிய மாட்டாமற பிரிநது தன ஊரடைநது முருகன பகதியிற சிறநதவனுய இனிது வாழநதிருநதான

21 யாவும சரியே இடையில நின்ற நம தாசில தாரைப பறறி ஒன்றுங கூறவில்லையே எனறு கேடபீர கள அவரைபபறறி விசாரிபபதனுல நமககு வீணகாலப போககே தவிர, வேறெவவிதமான நறபயனுமில்லதா கும மனததில நலல எணணமில்லாமல ஜனஙகளை மிகுதியும வருததிக கொடுமைசெயது, வெளிவேஷ மிடடு, உலகை மயககித திரியும அவா எவவாறுனுல நமககெனன?

22 குறிப்பு—இசசிறு கதையினுல் பகவானைப பூசை செயவதறகு வீண ஆடம்பாட்டஙகளும் டம்பஙக ளும அவசியமில்லை யெனபதும், கடவுள விரும்புவது மனம் நிறைநத உணமையான பகதியே யெனபதும், 'மலையத்தனை சுவாமிகக்குக் கடுகததனை புஷபம,' 'யாவாக குமா மிறைவாக கோருபசசிலை, 'பசசிலையிடினும பகதாக கிரஙகி மெசசிச சிவபத வீடருளபவன, 'ஈசனை ஒரு காததுநீராலும மலராலும நெஞசுருகச செயதல சாலும, எனபன முதலிய பெரியோா உபதேசஙகளால அவரவா சகதியானுசாரம உளளனபோடுசெயதலே அமைவுடைத் தெனபதும, அன்னியாகளை வருததிப பிடுஙகித தெயவத திறகுச் செயதலால பாதகமும பழியுநதவிர யாதொரு நற பயனுமில்லை யெனபதும் கடவுள பகதிககுக கட்டுபபட் டவரென்பதும் விளஙகுதல் காண்க சுபம்''

செ. ரா. கணபதி சுபரமண்ய அயயா
தமிழ்பபண்டிதா, போாடுஹைஸ்கூல, கொளளேகாலம.

பாலவிநோதினியின் ஐந்தாவதாண்டு

வாழ்த்து

அநதா ரணியதனை ஆதரிகக மெனமேலும
ஐநதாவ தாணடின றடைநதுவநத—சுநதரமாா
பால விநோதினி! நீ பலலாணடு பல்லாணடாயச
சீலமுடன வாழக சிறநது

கீர்த்தனை

பல்லவி

மஙகளம மஙகளம மஙகளம— நிததியஜெய (மங)

அநுபல்லவி

* *பஙகஜவலலியாபாதம பரவுமிம மேதினிககுப*
பாககியம நலகவநத பாலவிநோதினிககு (மங)

சரணங்கள்

1 *துமபிமுக மூலருககும தமபிவடி வேலருககும*
சொலலுஙகால காலருககும தூயவாணி லோலருககும
பமபுமாலிற பாலருககும பணணிசைககும லீலருககும
பாலவிநோதினியைப படிததிடுஞ சீலருககும (மங)

2 *அனவரதமுமநலல அறிவை வளாககவலல*
அறநெறிதரும அனபன ஆமிவனெனறு புலவ
கனவிராஜ கோபாலன கருதிநன றேரதிககும
கணயுவரகவி சுபர மணியவர பாரதிககும (மங)

நாமாவளி

அறிவருள பாலவிநோதினியே—துணை
ஆனைபின சஙகட மேதினியே

ம. இராஜகோபால பிள்ளை,
விதவான, கோமளேசுவரன பேடடை.

---

* பஙகஜவல்லியா-சரஸவதி (கலவி) இலக்ஷமி (செலவம)

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923௵ பிப்ரவரி௴ | பகுதி 2

(7) ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மிகுந்த ஆவலோடு அதிவிரைவாய் வந்த தசரத சக்ரவர்த்தியை* உரோமபாத மகாராஜன் எதிர்கொண்டழைத்து ராஜோபசாரங்களைப் புரிந்து தக்கதோராசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தான். பிறகு சக்ரவர்த்தியின் கருத்தை அறிந்துகொண்டு, உரோமபாதன் கலைக்கோட்டு முனிவரைப் பணிந்து "சுவாமி! இதோ நிற்

கும இவர் இராஜாதிராஜா; அயோததியா புரியை இராஜ தானியாகவுடையவா ; நற்குண நற்செய்கைகளில மேம பட்டவா ; தமது ஆளுகையின கீழுள்ள எலலாஜீவர்களை யும் தம உயிரபோலெண்ணுபவா அவவாறு எணணித தாம உடமபுபோலிருநது அவாகளுடைய சுகாதாரத துககு வேண்டிய உதவிகளைச செய்துவருபவா ; அபபடி யுதவி புரிவதில மனததளாசசியடையாத சுபாவமுள்ள வா , தேவாகளும இவருடைய தயவை எதிாபாாககத தகக பெருமை பூணடவா, ஒருகாலததில அததேவா களுககுச சமபராசுரனால நோநத விபததை யொழிததவா, இவரைககொணடாடாத உலகமே கிடையாது; இவா பெறற ஐசுவரியஙகள் எவருமே பெறறதிலலை, அபபடி யிருநதும இவருககுப பெருஙகுறையொனறு மனததி னிடததுக குடிகொணடு இவரைப பெரிதும வருததது கினறது அககுறையை நீககிககொளளவே இபபோது இவா தேவரீருடைய சநநிதானததைதயடைநதனா. சுவாமி கள் உததரவிடடால அநதக குறையை வெளியிடுகின றேன" எனறுன.

முனிவா பெருமான, இமமொழிகளைக கேடடுப புன முறுவல பூததது, உரோமபாத மகாராஜனைபபாாதது "அரசரே' எலலோருககும நறகுணமே நலல ஆஸ்தி. நற குணமுடையவாககுப பகவானே முனனினறு சகல நலங களையும செயதுவருவான இபபடி நலலெண்ணங் கொண் டுளள தசரத பூபதியை இறைவன கைவிடுவானே ? விட மாட்டான. அநதமனனா பிரானுடைய அபீஷ்டததை யாவருமறிய நீரே வெளியிடக கடவீா" எனறருளிச செய்தாா.

உரோமபாதன தபோதனரைப் பணிநது "சுவாமி! இநத வேநதாபிரான தமககுப பினனும தமது ராஜயம சுக நிலையிலிருகக வேணடுமெனறு விருமபுகினறா. அநத விருபபததை ஆதரிககத தமககு அறிவறிநத புத்திர சமபதது வேணடுமெனறு கோருகினறனன இநதக கோரிககையைத தேவரீர அநுககிரகிதது அருளசெயய வேணடுமாறு யானும தஙகளை மனறாடிக கேடடுககொள ளுகிறேன" எனறான.

உடனே கலைககோடடு மகாமுனிவா உரோம பாதனைக கணகுளிர நோககி "மும மூாததிகளுடன நானகாவது மூாததியாக வழிபடததககுநத மகததுவம பொருநதிய வசிஷட பகவானையே குருவாககொணட தசரதருககுக குறைவு நேருவதுமுணடோ? உததம அரசாகள தமககுப்பின தஙகள குடிகளைச செவவையாயப பாதுகாதது வரததகக மகபபேறறை நாடுவது இயலபே, தசரதருககு அவாகொணட எணணம நிறைவேறும அதறகுரிய யாகததை நடததவேணடிய வழியை உடனே தொடஙகச செயவாய்" எனறருளினா

இநத இனிய கடடளையைக கேளவியுறற சகர வாததி முனிபுஙகவரை மிகக பயபததியோடு அயோததிக் கழைததுக கொணடுபோய உரிய ஆசனததில அமாததிச சகல உபசாரணைகளையும குறைவறசசெயது வநதனன. வசிஷடமுனிவரும கலைககோடடு முனிவரும பறபல விஷயஙகளைக குறிததுக குசலவாாததையாடி, புததிர காமேஷடி யாகததுககான ஏறபாடுகளைத தீவிரமாக நடததிவைததனா.

பினபு அநத யாகததை இருவரும குறைவு நேரிடா

தபடி பூாததி செய்தனா. அநத யாகாகனியிலிருநது ஒரு பூதம கிளமபியது. அது கையில ஒரு பாததிரததை ஏநதிவநதது அதில தெயவீகம பொருநதிய பாயசம இருநதது இபபடிக கொணடு வநத பாததிரததை முனிவாகள முனவைததுவிடடுப பூதமானது மறைநது விட்டது.

முனிவாகள அநதப பாயசததைத தசரதரிடம கொடுதது, தரும பததினியா மூவருககும பஙகிடடுக கொடுககுமபடி ஆகயாபிததனா அரசன அதை மூனறு கப பகுததுக கோசலை, கைகேயி, சுமிததிரை எனனும முத தேவியாககும அளிததனன அபபடி அளிககும போது சிதறுணடு போன பாயசததை ஒனறு திரடடி அதையும உட்கொளளுமபடி சுமிததிரைக குதவினன இநதச சமயததில மஙகள கோஷம எஙகும உணடா யிறறு மஙகள வாழததும அதிகரிததது

யாக விஷயமாய முனிவாகளுககும தேவாகளுககும செயயவேணடிய மரியாதைகளையும தசரதன மனக களிபபோடு செயது முடிதது அவாகளுடைய ஆசீா வாததததைப பெறறுக கொணடனன படடமகிஷியா மூவரும கருககொணடு தககககாலததில பிளளைகளைப பெறறனா.

*" ஒருபகல உலகெலாம உதரததுட பொதிந
தருமறைக குணாவரு மவளை யஞசனக
கருமுகில கொழுநதெழில காட்டுஞ சோதியைத
திருவுறப பயநதனள திறஙகொள கோசலை"

---

* ஒருபகல=பிரளயகாலததில, உதரம=வயிறு, பொதிதல=மறைதது வைததல, உணாவு அரும=அறிதறகு அருமையான (கூடாத), திருவுற=சகலபாககியஙகளும பொருநத, பயநதனள=பெறறனள, திறம=மேன்மை

பின்னர் இவ்வாறே கைகேயி ஒரு குழந்தையைப் பெற்றனள் அதன்பிறகு சுமித்திரை இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றாள்.

இந்தச் சுபகரமான விஷயத்தைத் தசரத சக்ரவர்த்தி மிகவும் ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடினன்; அளவற்ற தான தருமங்களையும் செய்தனன். நகரத்தை முழுதும் விசித்திரமாக அலங்கரித்துப் பற்பல சந்தோஷ லீலைகளைப் புரியுமாறு செய்தனன்.

> " ஓடுவார் விழுவார் உகந்து ஆலிப்பார்
> நாடுவார் நம்பிரான் எங்குற்றா னென்பார்
> பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்று
> ஆடுவார்களும் ஆயிற்று" அந்த அயோத்தி

பின்பு அக்குழந்தைகளுக்குக் காலா காலங்களில் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளனைத்தையும் அரசர் பிரான் சம்பூரணமாக இயற்றினன் கௌஸல்யாதேவி பெற்றெடுத்த கான முளைக்கு " இராமன் " என்றும், கைகேயி பெற்ற பிள்ளைக்குப் 'பரதன்' என்றும், சுமித்திரை பெற்ற இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் முறையே 'இலக்ஷ்மணன்' என்றும் 'சத்ருக்னன்' என்றும் நாமகரணஞ் செய்தனன் தக்கவயதில் கல்விச் செல்வம், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ஆயுதப் பழக்கம் முதலிய ராஜ வைபவங்களில் அப்பிள்ளைகளைத் தேர்ச்சியடைய வைத்தான் அப்போது ஸ்ரீராமனும் இலக்ஷ்மணனும் ஒரு ஜதையாகவும், பரதனும் சத்ருக்னனும் மற்றொரு ஜதையாகவு மிருந்து பாலலீலைகளைச் செய்து வந்தனர்

அந்தக் காலத்தில் எதிர் வரும் குடிகளை ஸ்ரீராமன் மிக்க அன்புடன் நோக்கி "நீங்கள் சுகமா? உங்கள் குழந்

ஷைதகள் முதலிய யாவும சேஷமமா?" எனறு வினவி வருவான இவவிதமாக அரசனும அவன குடுமபமும அவனைச சாாநத குலகுரு முதலிய பெரியாரனைவரும, குடிகளும இபபிளளைகளின பாலலீலையில களிபபடைநது எவவித விசனமுமினறி வாழநது வநதாாகள. (வரும)

ஒரு தாககசாஸதிர பணடிதா ஒரு பீபபாய நிறைய எண ணெயவாாதது மூடிபோடடு இருககிப பூடடிபபோடடு அதனை மேல வீல வைததான, சிலநாள கிரமிதத பிறகு அவா அநதப பீபபாயைத திறநதுபாாகக, அதில பாதிவரையில எணணெய குறைநதிருநதது பூடடும வீலும அசையாமல அபபடியே இருபபதையும உளளே எணணெய குறைநதிருப பதையும கணடு அநதப பணடிதா " இது ஏதோ பெரும விசிததிரமா யிருககிறது பீபபாயப பலகைககும எணணெயககும உளள சமபநதததினால இது நோநதிருககும இதை நனறாயக கண டறிய வேணடும" எனறு நினைததுத தன பாணடிததியம அனைததையும உபயோகிதது ஆலோசிககத தொடஙகினா அபபொழுது சமீபததிலிருநத சில பாமரா " பீபபா அடியில யாராவது துளையிட்டு எண்ணெய எடுததுக கொணடிருபபாா களோ எனனவோ பரிகஷிததுப பாருஙகள்" எனறு அநதப் பணடிதருககுச சொலல அவா " சீ சீ! மூடாகளே பீபபாயக கடியில எணணெய குறையவே இல்லை மேறபாகதது எண ணெய மட்டுநதான குறைநதிருககிறது என்று சொல்லி அவா களுடைய புததிக குறைவிறகுப பரிகாசம பண்ணித தான முன போலவே ஆலோசிககத தொடஙகினான்.

வித்வரகஸ்யம்

காளமேகப் புலவர், ஒருசமயம், நாகப்பட்டினத்தில் காத்தான் சத்திரத்தில் சாப்பிடப் போயிருந்தார் சத்திரத்துப்பிராமணன் அவரைச் சிறிது நேரங் காக்கவைத்தான். அவர் வசைபாடும் வரகவி என்பது அவனுக்குத் தெரியாது புலவர் கொஞ்சநேரங் காத்திருந்து, பசிபொறுத்தவராய், அங்கிருந்தவரை நோக்கி "பசிக்குச் சாப்பாடு வேண்டியவர்கள் இந்தச் சத்திரத்திற்குத்தான் வரவேண்டும். ஏனென்றால் இங்கு எப்போதும் அஸ்தமிக்குஞ் சமயத்தில்தான் சமையலுக்கு அரிசிவாங்கிக்கொண்டு வருவார்கள் அப்படி வாங்கிவரும் அரிசியை உரலிலிட்டுக் குத்தி உலையிலிடும்போது எங்கும் நிசப்தமாயிருக்கும் அதாவது அர்த்தராத்திரியாய்விடும் பிறகு சமைத்த சாப்பாட்டில் ஒரு அகப்பை அன்னத்தை எடுத்து இலையில் பரிமாறும்போது கிழக்கு வெளுக்கும். இப்படியானால் பசியறிந்து போஜனந் தரத்தக்க சத்திரம் இதுதான் என்று புகழலாமல்லவா?" என்று பரிகாசஞ் செய்தார்; இந்தப் பரிகாசத்தை,

"கத்துகடல் சூழ்நாகைக் காத்தான்றன் சத்திரத்தில்
அத்தமிக்கும் போதில் அரிசிவரும்—குத்தி
உலையிலிட வூரடங்கும் ஓரகப்பை யன்னம்
இலையிலிட வெள்ளி யெழும்"

என்னும் ஒருவெண்கவியாகப் பாடிவிட்டார்.

இதுகண்ட அஙகிருநதவாகள் சததிரததுப பிரா மணனைப்பாரதது "ஐயரே! மோசம வநதுவிட்டது இனறேடு உமது சததிரம பாழடைநதுபோம படியாகப புலவா சபிததுவிட்டார். உமககும அநாததநதான வநது சமபவிககும அவா பசியோடு வநது உமமைப போஜ னங கேட்டார். நீா ஏதாவது கொடுதது அவரைச சாந தபபடுததுவதை விட்டுச சமையலாகிற பரியநதம காத திருககுமபடி வைததது தபபிதநதான. பசிவேளைககுப பயனபடாத அனனம பாழ்தானே சீககிரம அவரை உபசரிதது வேணடிககொள்ளும இரககஙகொணடு அனுககிரகஞ செயவாா" எனறு பயபபடுததினா

உடனே சததிரததுப பிராமணன புலவரிடஞ செனறு அவாகாலில விழுநது பணிநது, "சுவாமி! தங களை இனனாரெனறறியாமல செயத பிழையை மனனிதது, எனனை ரக்ஷிககவேணடும நானோ ஏழைப பிராமணன, இசசததிரததில வரும அற்ப ஊதியததைக கொண்டு தான நான காலஙகழிகக வேண்டியவனாய இருககிறேன" எனறு பிராாததிததுக கொண்டான.

வேதியராகிய காளமேகப புலவா அவன வேண்டு கோளுககிரஙகி அவனைப பாரதது "புததிவநததா? சரி. நான உன சததிரததைப புகழநது பாடினேனே யொழிய இகழநதுபாடவிலலை. குறறமுளள நெஞசு குறுகுறெனன னும எனகிறபடி உனககது விரோதமாகத தோனறிறறு. அதன கருததை நான சொலலுகிறேன கேள.

ஒலிககினற கடலால சூழபபெற்ற நாகபபட்டணத திலுள்ள காததான எனனும சிறபபுப பெயரைக் கொண்ட அநதணனுடைய சததிரததில, மற்ற சததிரஙகளை

போல் பாழடையாமல கருபபு (பஞசம) நேரிடட காலத திலும யதேஷ்டமாக அரிசிவரும அரிசியைக குததி உலையிலிடடுச சமைததால அச சாபபாடு ஊரிலுளளார அனைவருககும போதுமானதாகும. அனனததில ஒரு அகபபையனனததை இலையில வைததால அதன வெண மையைக கணடு வெளளியாகிய சுககிரன நாணமடைநது தோறறோடிப போவான எனபதாம.

இபபடி நான உன சததிரததின பெருமையைக கொணடாடியிருகக நீ யேன வீணுகக கலவரபபடடு வருநதவேணடும?" என்றார

சததிரததுப பாரபபான இதைக கேடடு மகிழநது அவரைத தககபடி உபசரிததது அனுபபினன

விதவரகஸ்யம இபபடியிருபபதால நாம விதவான களுடைய வாககில எபபோதும பெருமைபாராடடி அவர களைக கனபபடுததி வரவேணடும.

ஜீவகாருணயம

ஒரு மகமதியமாது ஒருநாள கொடிய வெயில வேளையில காடடிலே போயககொணடிருநதாள. அவள சகல பாபகாமஙகளுககும இருபபிடமா யிருநதாள். அவள பரம ஏழை காடடில தனககு முனனே ஒருசிறு நாயையும அது ஒரு கிணறறணடைபோய எடடிப பாரப பதையும பிறகு பததடி பினனேபோய மீணடும வநது கிணறறை எடடிப பாரபபதுமாயிருநதது. இதைக கணட மகமதியமாது "ஓ இநத நாய்ககுத தாகம அதிக மாயிருககிறது போலிருககிறது, அதனுலே தான இது கிணறறணடை அடிககடி போயபபோய வருகிறது"

எனறெண்ணி அநத நாயைப பாாததுககொண்டே போனுள். அநத நாய மீண்டும அமமாதிரி நாலைநது தடவைபோய் வநது பிறகு களைததுப போயப படுததுக கொணடது. அநதச சமயததில இநத மாதும அஙகே போய்ச சோநதாள. நாய அநத மாது தன அருகிலவநத வுடன கொஞசம வாலை ஆட்டிறறு ஆனுல அது எழுந திருககவிலலை அதைக கணட அவள "ஓ இது களைததுப போய்விட்டது. இதறகுத தாகநதணிய நீா கிடைககு மாயின பிழைககும எனறறிநது கிணறறைப பாாததாள்

கிணறு மிகச்சிறியது ஆனுல ஜலம நானகு பாகததுககுக கீழே இருககிறது. ஆகா இவவளவு ஆழத திலிருககும ஜலததை எபபடி யெடுதது இதறகுக்கொடுப பது' எனறு அமமாது சறறுக கலஙகினுள பின தான காலிலணிநதிருககும சடாவில ஒனறைக கழறறியெடுத துககொணடாள. தன முனதானையை அவிழதது அதில நானகுபாக அளவுககுத துணியைக கிழிதது அநதச சடாவில நுனியிலும கடையிலும கட்டிச சோதது பாத திரம போலாககி அதைக கிணறறில விட்டு அதுகொள ளும ஜலததை வெளியே எடுதது நாயககுவைததாள. நாய ஸநதோஷமாகக குடிததது. பிறகு அவவாறே அநத நாயகுடிககும வரையில ஜலமிழுததுவைததாள பததுப பனனிரணடுமுறை ஜலமிழுததிருபபாள பிறகு நாய தாகநதணிநது எழுநதது.

இதைக கவனிததுக கொண்டிருநத தேவனு தன அவள அதுவரையிலசெயத மகாபாபஙகளை யெலலாம மனனிதது அவளுககு மேலான எணணததைத தநது காலமுடிவில அமமாதுககு நறகதியையும தநதான. இது ஜீவகாருணயததின மகததுவமாதலால, இரககமும பரோபகாரமும மனிதனுககிருககவேண்டிய முககியமான குணஙகளாம.

கூரம்பாயினும் வீரியம்பேசேல்.

இநதப பழமொழி ஒருவன எததுணைப புஜபல பராககிரமசாலியா யிருநதாலும அவனுந தனனைத தானே புகழநது கொளவதுகூடாதெனனும ஒரு பெரிய போதனையைத தெரிவிககினறது ஆனைககும அடிசறுககும எனபதை மறநது தறபுகழச சிககு இடநதருவது தவறேயனறோ ?

“ தனனைவியபபிபபான தறபுகழதல தீசசுடர
நனனீரசொரிநது வளரததறறு ”

எனறு பெரியோர சாறறுகினறனர. அதாவது ஒருவன தனனைப பிறர பெருமைபடுததவேணடுமெனறு கருதித தனனைததானே புகழநது பேசுதல எணணெய்க்குப பதிலாக நீரைவிடடு விளககெரிவிபபது போலாகும எனபதாம. ஆகையால இவவிஷயததில அனைவரும விழிபபா யிருததல வேணடும

பிறரால பெருமையடைய வேணடுமெனனும எண்ணததை மேறகொணடவன அனுசரிககவேண்டிய உபாய மொனறிருககிறது. அது,

“ பிறரபிறர சீரெலலாந தூறறிச சிறுமை
புறங்காதத ” லாம

ஒவவொருவரிடததும நனமையுந தீமையுங குடி

புகுவது சகஜம. ஆதலால எவனொருவன பிறரிடததில காணுங தோஷததை மறைதது நனமையைமடடும பிரஸ தாபப படுததுகிருனே அவன மற்றவரால பெருமை பெறுவானெனபது திணணம

" தானே சமாததன, தனனுல எதையுஞ் சாதிகக முடியும " என்று மாாதடடுபவன ஒருகால அபஜயமுறறு வருநதவும நேரிடும இது சமபநதமாக ஒரு சிறு கதை சொலவா பெரியோா

கதை

துவாரகாபுரியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூாததி பரிபாலிதது வருஙகாலததில அபபடடணததில ஒரு வேதியரிருநதாா. அவரோ நலலொழுககததில தலைமை பெறறவா

" ஒழுககம விழுபபநதாலால ஒழுககம
உயிரினும ஓமபபபடும "

எனகிற வேதவசனததின உளவுதெரிநதவா அதனை எங ஙனமவிடுவா. ஆகவே, ஒழுககததைதமேறகொண்ட இவ் விபபிரா இல்லறவாசியா யிருநதாா இவருககு இவா மனைவியிடம பிறககுங குழநதைக்களெலலாம உடனே மரிததுப போவதுணடு இபபடி இவா எடடுககுழநதை களை இழநதுபோயினா. மகபபற்று கொடிய தலலவா ? " கடவுள நமககுப் புததிரசமபததைக கொடுததும 'கைக கெடடுவது வாய்ககெட்டாதபடி' செயதுவிடுகிறுா இப படியும நமது தலைவிதி யிருககவேண்டுமா ? குழநதை களைக கொடுததுக கொடுததுப பிடுஙகிக கொள்ளுவதால நமக்கு ஆயாசம மெததவும உணடாகினறதே" என்று நினைதது வருததபபடட்டுக்கொண்டிருநதாா.

இவ்வாறிருக்க இவருககு ஒன்பதாவது குழநதை

யொனறு பிறநதது அதுவும உடனே இறநதுபோயிறறு. இதைககணட அநதப பிராமணருககு வயிறறெரிசசல அதிகமாயுணடாயது. இறநதுபோன அநதக குழந தையை அபபோதே தமது கையிலெடுததுககொணடு ஸ்ரீகிருஷ்ண மூாததியின அரணமனை வாயிலை யடைநது, வாயிலும வயிறறிலும அடிததுககொணடு "இநத அநி யாயம எஙகுங கணடதிலலையே! நீதிவழுவாத ராஜாங கததில அகால மரணஙகள எபபடிச சமபவிககும? சுமநது சுமநது பெறற குழநதைகளை இவவணணங குடிகள இழபபதானால அது இராஜ நீதிககுப பழுதையலலவா உணடாககிவிடும என குறைககுக கேளவி முறை யில லையா?" எனறு கூவததொடஙகினா.

அபபோது அநத அரணமனை வாயிலினிடதது அாசசுனன உலாவிககொணடிருநதான இககூசசல அவன காதில விழுநதது அவன உடனே வேதியரை நோககி "ஏன கததுகினறீா? உமககுப பிறககுங குழநதை களை இறவாதபடி ரக்ஷிகக இதுவரையில ஒருவரும ஏற பட விலலைபோலும போனது போகட்டும இனி உமககு அடுதத குழநதை பிறககுமபோது, பிரசவ வேதனையிலிருககும சமயததில எனனை வநது காணக கடவீா, நான அநதக குழநதையைக காபபாறறித தருகினறேன என ஆணமையைச சோதிததுபபாரும. வீணாக ஏனிபபோது பெருஙகுரல பாயசசி ஆயாசப படுகிறீா? கைவிடடுபபோனது கததுவதால மீணடுங கை கூடவா போகிறது? நானிருககிறேன இனிநீா சஞசலப படவேணடாம" எனறு சொலலிச சமாதானப படுததி னா.

வேதியரும, "நலலது-இநத வீரததனமையையும பாாதது விடலாம்" எனறு சிநதிதது வீடுபோயச சோநதாா.

பிறகு இரண்டொரு வருஷஙகளா கடநததும மேற்படி பிராமணருககுப பததாவது குழநதை பிறககும சமயம நோநதது. அவா அநதக்ஷணமே விலலாளியாகிய அாசசுனனிடம போய் வநதகாரியததைத தெரிவிததாா

அாசசுனன அவ்விபபிாருடன அவா வீட்டுககுப போயப பிரசவ அறையில நுணணிய காறறும வெளியேறாதபடி சரககூடு கட்டி வைததான குழநதை தாய வயிற்றினினறும வெளிபபடாமலே மறைநதுபோய விடடது

இதைககணட வேதியா மகா கோபததுடன அாசசுனனிடம வநது "ஐயா' புருஷசிஙகமே' உமது வலலமையின அழகே அழகு' உமது பேசசின உறுதியை நமபி வெகுவாய மகிழநதிருநதேன கடைசியில மண குதிரையை நமபி ஆறறிலிறஙகியவனானேன இதுவரையில குழநதைகளைக கண்ணாரககணடு கையில எடுதது மசானததிற சோதது வநதேன இபபோது உமது தயவினால் குழநதையின உருவே தோறறாதபடி தாய வயிற்றிலிருநதே அது மறைநது போயிறறு. இதுதான உமமால நானகண்ட அதிசயம" எனறாா

அாசசுனனுககு இது பெரிதும அவமதிபபை உண்டு பண்ணிவிட்டது. "சீ நாம இனி உயிரோடிருபபது சரியனறு. மாயநது போவதே உததமம" எனறு தீவளா்ததி அதில விழுநதிறககத்துணிநதான. அப்

போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான பிரததியடசமாய் "ஆச
சுனு! நீ எபபோதும தறபுகழசசி செய்து கொளளுவதி
லேயே சநதோஷிததிருநதாய அதையடககுவதறகே
இநதச சூழசசியை நான ஏறபடுததினேன. தெய்வ சங
கறபததின முன உனஜெபம சாயுமா? இனி நீ தறபுகழ்
வதை விடடுவிடு" என்று திடடஞசெயது, வேதியருககு
அவருடைய குழநதைகளைக கிரமபபடி அருளசெய்து
வாழததியனுபபினா

குழநதைகளே! இககதையால நாம எவவளவு பலம
பொருநதியவராயிருநதாலும நமது காலை நாமே கும்பிட்
டுக கொளவது தகாதென்றும, 'கூரமபாயினும வீரியம
பேசேல' என்னும பழமொழியே நமமை உயாததக
கூடிய உபதேசமெனறும தெரிநதுகொணடோம அவ
வாறே நடநதுவர முயலுவோமாக

எங்கள் முருகன்

(1) அனனையைபபோ லாதரிபபான அழகுமயில முருகன
சொனனகுறை கேட்டருளவான தோகைமயில முருகன
சினனஞசிறு பையனவன சிதரமயில முருகன
தனனிகரிலலாதான தஙகமயில முருகன

(2) சததிவடி வேலனசிவ சாமியெஙகள முருகன
சிததிதரும சீலனுண்மைத தெயவமெஙகள முருகன்
பகதபரி பாலனுமை பாலனெஙகள முருகன
முத்திதரு மூலனகுரு மூாததியெஙகள முருகன.

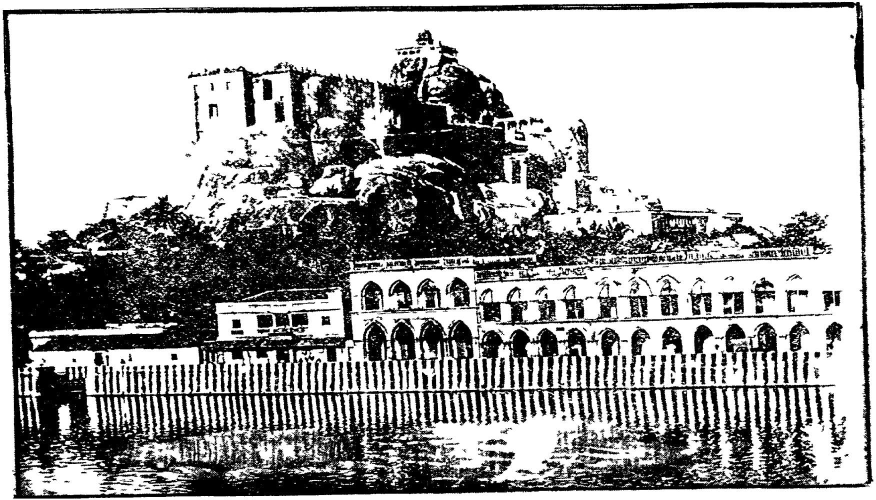
புது நாகரிகம் I

அறுபது வயதுள்ள அமஙகலி ஒருததிககு மூப பது வயதுளள ஒருபுததிர னிருநதான.

பெணசாதியை இழநது ஐமபது வயதுள்ள ஓா ஆடவனுககு இருபததைநது வயதுளள ஒரு பெண இருநதாள அமஙகலியின புததிரனுககும ஆடவனின புததிரிககும கலயாணம நிசசயிககபபடடு நடநதேறியது சதிபதிக ளிருவரும சநதோஷமாயிருநது வருகிறாாகள.

இநத வைபவததைப பாாதத அமஙகலிககு "நினைததுக் கொணடாளாம கிழவி வயதுப பிளளைககு வாழககைபபட" எனபதுபோல ஓா எணணம உதயமா யிறறு உதயமானதும சூரியன மேலே எழுநது செலவது போல இவளும பரபரபபுடன எழுநது ஐமபதுவயதுளள ஆடவனாகிய தன சமபநதியிடம சென்று நம குழநதை களுககோ கலயாணம ஆயவிடடது அவாகளோ சநதோ ஷமா யிருககிறாாகள நீரோ பெணசாதியிலலாமலிருககி றீா, நானோ புருஷனிலலாமலிருககிறேன நாமிருவரும மனமொபபி மணநதுகொணடால மனோலலாசமாக இருக கும" என்றாள ஆடவனும அதறகிசைய மனபபொருத தததையே ஆதாரமாகக கொண்டு கணநேரததில காந தாவவிவாகம நடநதேறியது

நேயாகளே! இததகைய விவாகம மேலநாட்டில நடபபதாக நாம புததகஙகளில படிக்கிறோம் இநத நாக ரிகததைத தான நமமவாகளுள சிலா கையாள வேண்டு மெனகினறாாகள

தாயுமான சுவாமி மலை

தாயுமான தயாபரன்

புண்ணிய நதியென்றும் ஜீவநதியென்றும் புகழும் காவிரிநதியின் தென்கரையில் திரிசிராப்பள்ளி என்று ஒருபட்டணமிருக்கிறது. இப்பொழுது அதனைத் திருச்சிராப்பள்ளி யென்று தவறுதலாகச் சொல்லுகிறார்கள். இது சிறந்த சிவஸ்தலம் இதற்குநேர் வடக்கே காவிரிக்கு அக்கரையில் ஜம்புகேசுவரம் என்று ஒரு சிவஸ்தலமிருக்கிறது இதற்குத் திருவானைக்காவல் என்று ஒரு பெயருண்டு. இது காவிரிக்கும் காவிரிநதியின் பிரிவாகிய கொள்ளிடத்திற்கும் நடுவே இருக்கிறது திருவானைக்காவலுக்குச் சற்று மேற்கே ஸ்ரீரங்கம் என்கிற விஷ்ணுஸ்தலமிருக்கிறது திரிசிராப்பள்ளியில் பட்டணமத்தியில் விளங்கும் அழகிய குன்றின்மீது சிவபெருமான் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் குன்று பார்வைக்கு விருஷபமே மலையானதுபோலத் தோன்றும். வெகு அழகாயிருக்கும். திருவானைக் காவலிலும் ஸ்ரீரங்கத்திலும் பிரமாண்டமான கோவிலிருக்கிறது.

இந்த மூன்று ஸ்தலமும் அந்தப் பக்கத்துக்கேயன்றி இந்தியாவிற்கே சிறந்த யாத்திரை ஸ்தலங்களென்று சொல்லும்படியான பெருமை வாய்ந்துள்ளன. திரிசிராப்பள்ளி இதனைத் திரிசிரபுரம் என்றும் சொல்வார்கள். திரிசிரபுரத்து மலையில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானுக்குத் தாயுமானவர் என்று பெயர். இந்தப்

பெயா சிவபெருமானுககு ஏறபட்டதற்குக காரணமாக ஓா இதிகாசமுண்டு. அது சாவலோக சரண்யனும சாவாநதரியுமாகிய ஜகதீசன, தம்மை நம்பியவரைக் கைவிடுவதில்லை, என்றும் காப்பாற்றுவார் எனனும ஓா அரிய நீதியை விளககுவ தாகையினல அதனை விசாரிகக லாேனும

திருவானைககாவல திரிசிரபுரததைபபோல பட்டண மலல ; பெரியகிராமம. இஙகிருநது ஜனஙகள திரிசிர புரம போய்ச சுவாமி தரிசனம செயவாாகள் திரிசிரபுரத திலிருநது இவவூருககும தரிசனததுககு ஜனஙகள வரு வாாகள. இநத இரணடு ஸதலததிறகும நடுவில காவிரி நதியிருககினறமையினல இநதநதி பிரவகிததிருககும போது படகேறியும வறறியகாலததில காலநடையாகவும ஜனஙகள அதனைககடநது செலவாாகள. இககாலததி லிருபபதுபோல முனகாலததில அதறகுப பாலம கிடை யாது

திருசிராபபள்ளிககு மேறகே கொஞசதூரததில உறையூரெனறு ஓா ஊாிருககிறது. அஙகே ஒரு செட டிப பெணணிருநதாள. அநத பாககியவதி சிவபெருமா னிடம மாறுத அனபுகொணடவள அவள தினநதோ றும திரிசிரபுரததுச சிவபெருமானுககுப பூமாலை கட்டிக கொணடுபோயக கொடுததுத தரிசனம செயதுவிட்டு வீட்டுககுத திருமபுவது வழககம. அவள பகதியை எல லோரும மெசசுவாாகள். அவளைககணடால, "புணணிய வதி செலகிறுள , இநதப பகதசிரோமணியைத தரிசித தால நமககுச சிவபெருமானைத தரிசிதத பயன கிடைக் கும" எனபாாகள். இநத மகராஜி, ஈசனுடைய திருவரு

ளினால் காப்பமடைந்தாள். பிரசவகாலமும் சமீபித்தது. இவளுக்குத் தன் தாயாரைத்தவிர மாதா துணை வேறு கிடையாது. தாயார் திருவானைக்காவலிலிருந்து வந்தாள். அவள் தினந்தோறும் வந்து தன் பெண்ணைப் பார்த்துவிட்டுப் போவாள். இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் தாயார் புறப்பட்டு வரும்போது காவேரியில் வெள்ளம் வந்துவிட்டது. வெள்ளம் திடீரென்று வந்துவிட்ட படியால் படகுவிடுவோரில்லாமற் போயினர். ஆகவே கிழவி இக்கரையிலே தங்க நேரிட்டது. மகள் என்ன செய்கிறாளோ? என்ன நேர்ந்ததோ என்று எண்ணித் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு சிவபெருமானை நினைத்தபடி ஒன்றுந் தோன்றாதவளாயிருந்தாள்.

இங்கிவள் இவ்வாறிருக்கையில், இவளுடைய மகளுக்குப் பிரசவசமயம் நெருங்கியது. வழக்கம்போல இன்றும் கோவிலுக்குப் போய்வரப் புறப்பட்டாள். புறப்பட்டு வரும்வழியில் இவளுக்குப் பிரசவவேதனை கண்டது. அந்தோ! ஈசா! உன்னுடைய தரிசனம் இல்லாமல் வீடு திரும்பவேண்டி யிருக்கிறதே, என்னசெய்வேன்! வீட்டிலும் துணைக்கு என் அன்னை வரவில்லையே! என்றெண்ணி மனமுருகி ஈசனைத் துதித்துக்கொண்டு நின்றாள். அங்கே சிவபெருமான் அந்த உத்தமிக்குக் காட்சிதந்து, “நீ வீட்டுக்குப்போ, உன் தாயார் உனக்குத் துணைசெய்ய வருவாள்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். அந்த மாதுசிரோமணி, சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்து கண்களில் நீர் பெருகநின்று துதித்து வீடுதிரும்பினாள். சிவபெருமான் இவ்வாறுகாட்சிதந்த அந்த இடத்தில் தானன்றோனறி

ஈசா கோவில என்று ஒரு கோவில இனறைககும விளங குகிறது.

காவிரியில வரவர வெள்ளம அதிகமாயிற்றே ஒழியக குறையவிலலை வெளளம பெருகப பெருகக கிழவிககுத துககமும பெருகியது. மகளைபபறறிச சொலல வேணடுமா? இபபடி அனபாகள துயரப படுவதைச சிவபெருமான, பொறுபபாரா? உடனே அவா இநதச செடடிக கிழவியைபபோல உருவங்கொணடு உறையூா போய "அமமா மகளே! எனனசெயகிறாய?" எனறு கூபபிடடுககொணடே தன அடிமையின வீடடுககுள நுழைநதாா மகள முனபே வநதிருநதமையால, அவள "அமமா, வா வநதாயா! பிழைததேன" எனறு கூறிச சநதோஷபபடடாள அநதச சநதோஷததில பிரசவ வேதனையும குறைநதது

பிறகு ஸவாமி அவளுககு எனனெனன உதவிகள செய்யவேணடுமோ அவைகளை யெலலாம செயதாா. யாதொரு சிரமமிலலாமல பிளளை சுகமாகபபிறநதது பிறகு செய்யவேணடிய மருததுவசசி வேலைகளையெலலாம சுவாமி செயதாா, பிரசவிததவளுககுக கொடுகக வேணடிய மருநதும அரைததுக கொடுததாா இபபடி மூனறுநாள ஸவாமி அறைகாககுமபடியாயிறறு. மூனறு நாளவரையில காவிரியில வெள்ளம் குறையவிலலை

நானகாவது நாள படகேறி ஆறறைககடநது கிழவி உறையூருககு வநதாள கிழவி வீடடிறகுள நுழைநத அககணமே ஸ்வாமி மறைநது விடடாா கிழவி, பிளளையும கையுமாகத தன மகளைப பிரசவ அறையிலே கணடாள. கணடதும கரைகடநத சநதோஷமடைநது,

"அடி அம்மா, என் கண்ணே, நான் உனக்கு உதவி செய்யப் பக்கத்திலில்லாமற் போய்விடும்படி நேரிட்டு விட்டதே! என்ன செய்வேன்! ஆற்றில் கடக்க முடியாத வெள்ளம் பெருகிவிட்டது யாரடி வந்தது உனக்குதவி செய்ய?" என்று கேட்டாள்.

இப்படிக்கேட்ட தாயாரை மகள் பார்த்து, ஆச்சரியத்துடன், "ஏனம்மா இப்படிக் கேட்கிறாய்? நீதானே இங்கிருந்தாய்? எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் செய்தாய்? உன்னைத் தவிர இங்கே ஒருவருமில்லையே? நீ ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்?" என்றாள் இதைக்கேட்டதும் தாயார் சற்று யோசித்து "இப்பொழுது தானே நான் உள்ளே வருகிறேன், வந்ததும் என்னைப்போல ஒருத்தி இங்கிருந்தது கண்டேன், இப்போது காணேன் நான் மூன்று நாட்களாயப் படாதபாடு பட்டுக்கொண்டு என் உயிரை நானே தின்றுகொண்டு காவிரிக்கு அக்கரையில் கிடந்தேன் எனக்குத் துக்கந்தான் துணையாயிருந்தது. அப்படியிருக்க நானெங்கே இங்கேயிருந்தேன்? சிவபெருமான் நம்மீது இரக்கங் கொண்டிருக்கிறார். அவர்தான் என்னைப்போல இங்கே வந்திருக்கவேண்டும் இப்போது நான் பார்த்தேன் ஒருத்தியை இங்கே! அவரையன்றி வேறு யாரால் இப்படி வரமுடியும்? கண்மணி, ஜகதீசன் உனக்குத் தாயாகவந்து மருத்துவஞ் செய்யும்படியாயிருந்த இந்த பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? இது பெருந்தவத்தின் பயனென்பதில் ஐயமில்லை. சிவபெருமான் அடியார்க் கடியனல்லவா? எல்லோரிடத்திலும் அன்புடையவனல்லவா? திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமே துணையென்பது விளங்குமா?—இந்த இறைவனையும்

மறந்து திரிகிறாகளே பாவிகள்! நாமெனன பகதி செய்து விடடோம நமமீது ஜகதீசன இவ்வாறு திருவுளள கொளள?" என்று கூறி வியநதாள

மகளும சிவபெருமான திருவருள செயதிருககிறா எனபதை உணாநது பரமானநதமடைநது துதிததாள. அவளுககு அநத ஜகதீசனமீது பகதி இனனும அதிகரிததது. பிறகு அவள, தனககுச சுவாமி தன தாயைப போல வநது முதல அவா தனககுத துணைசெயத அழகையெலலாம சொலலி மகிழநதாள, அதறகுமுன தனககு அவா வழியில காடசிதநத அதிசயததையும கூறினள. இருவரும ஈசுவரனைத துதிததாாகள, இனி யென்றும உனனை மறவாத வாழவு தநது ஆதரிகக வேணடும எனறு பிராாததனை செயதுகொணடாாகள

இநதத திருவிளையாடல எஙகும பரவியது பிறகு திரிசிராமலை ஈசனுககுத தாயுமானவா எனகிற பெயா ஏறபடடது அநதச செடடிசசி பினனும அதிகமான பகதி சிரததையுடன தன தொணடைச சிவபெருமானுககுப புரிநதுவநது முடிவில முததியடைநதாள இனறைககும அநத ஆலயததில அநத பகதசிரோமணியின பேரால ஒரு திருவிழா நடநது வருகிறது.

சிவபெருமான தன அனபாகளிடம கொளளும கருணையைப பாாததீாகளா? இபபடிப பகவான எவ்வளவோ லீலைகளைச செய்திருககிறா. அவரிடததில அனபு பூணடவாகளை அவா கைவிடுவதிலலை. ஆகையினலேதான பெரியோாகள "பகதி செயதுகொண டிருநதால முததிபெறலாம" எனறு கூறி ஈசனைத துதிககினறனா.

மேல்நாட்டு நாகரிகம்.

மேல் நாட்டில் ஒரு வீட்டில் குழந்தைகள் சச்சரவு செய்து கொண்டிருந்தன. அப்போது அந்த வீட்டுப் புருஷன் தன் பெண்சாதியைக் கூப்பிட்டு "என்ன சச்சரவு அங்கே" என்று கேட்டான்.

பெண்சாதி உம்முடைய குழைந்தைகளும் என்னுடைய குழந்தைகளும் நம்முடைய குழந்தைகளுடன் சச்சரவு செய்துகொண்டிருக்கின்றன (Your children and my children are fighting with our children) என்று சொன்னாள்.

அப்போது அவ்வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த ஓர் இந்தியன் இதைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு "அவ்வீட்டு ஆடவனைப் பார்த்து "நீங்கள் இருவரும் புருஷன் பெண்சாதிகள் தானே அப்படியிருக்கத் தங்கள் மனைவி உம்முடைய குழந்தைகளும் என்னுடைய குழந்தைகளும் நம்முடைய குழந்தைகளுடன் சண்டை செய்கின்றன என்று சொல்லுகிறாளே, அது எப்படி?" என்று கேட்க அதற்கு அவ்வாடவன் "நான்கு குழைந்தைகளை வைத்து விட்டு என் முதல் மனைவி இறந்துவிட்டாள் இப்போதுள்ள என்மனைவியாகிய இவளுக்கு முதல் புருஷனால் நான்கு குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அவன் இறந்து விட்டான். பிறகு நாங்கள் இருவரும் கலியாணம் செய்து கொண்டோம்! எங்கள் இருவருக்கும் பிறந்த குழந்தைகள் நான்கு. ஆகமொத்தம் பன்னிரண்டு குழந்தைகள். ஆகவே எனக்கு முதல் மனைவியினால் பிறந்த குழந்தைகளை 'உம்முடைய குழந்தைகள்' என்றும் அவளுடைய முதல் புருஷனால் பிறந்த குழந்தைகளை 'என்னுடைய குழந்தைகள்' என்றும் எங்கள் இருவருக்கும் பிறந்த குழந்தைகளை 'நம்முடைய குழந்தைகள்' என்றும் சொன்னாள்" என்று விளக்கினான். இந்தியன்கேட்டு இப்படியும் ஒரு நாகரிக முண்டா என்று ஆச்சரியப் பட்டான்.

எவை பெரியவை?

தமிழரசா காலததில, விதவசபை யொனறில, “ பூமி, கடல, மலை இம மூனறும நாம பாாககும பொருளகள எலலாவறறினும பெரியவையாகக காணபபடுகினறன, இவறறினும பெரியவை உலகததில இருககினறனவா? இருநதால எவை பெரியவை?” எனகிற கேளவி யொரு சமயம உணடாயிறறு தககபதில உடனே சொலல எவருந துணியவிலலை சிறிது ஆழநத யோசனையி லிருநதாாகள

இவவாறிருகக, பெரிய புராணமபாடிய சேககிழாா இக கேளவிககு விடையளிகக முறபடடாா இம மூனறுககும மூனறு தருமஙகளைத தனிததனி திருககுறளினினறும எடுதது உயாததிப பேசினாா. அனைவரும ஆசசரியபபடடு ஆனநத பரவசரானாாகள.

அம மூனறு தருமஙகளவை யெனனில—அவை காலத்திற செயத வுதவி, பலனை எதிாபாராது செயத வுதவி, அடக்கம் எனபவையாம. இவறறை,

* (1) காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

---

* 1 ஒருவன காலததிற செயதவுதவி, அறபமாயினும, அநதக காலததை நோகக, பூமியினும பெரியதாம.

(2) பயன் தூக்கார் செய்தவுதவி நயன் தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது

(3) நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது

என்னும் குறள் வாக்கியங்கள் விளக்குகின்றன. இவற்றின் விளக்கத்தைப் பின்வரும் கதைகள் வாயிலாகத் தனித்தனியே தெரிந்துகொள்ளலாம்

முதல் முதல் பூமியிற் பெரியது காலத்திற் செய்த வுதவி என்பதை எடுத்துக்கொண்டு இதன் சம்பந்தமாக முன் நடந்த ஒருவிஷயத்தைக் கவனிப்போம்

ஔவையாரைப்பற்றி நாம் எல்லோரும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். அவள் நமது ஞானப்பாட்டியல்லவா? அவளுக்குத் தெரியாத விஷயம் உலகத்தில் ஏது? படிப் பிலும் ஒழுக்கத்திலும் மகா வல்லமை பெற்றவள் ஸரஸ் வதியே அவளென்றால் அவளுடைய பெருமையைச் சொல்ல யாராலாகும் அப்படிப்பட்டவள் ஒருநாள் ஒரு காட்டு மார்க்கத்தில் மழையிலகப்பட்டுக் கொண்டாள். அவளுக்கு அங்கு எங்குந் தங்குவதற்குத் தகுதியான வசதி கிடைக்கவில்லை அதனால் அவள் மழையில் முற் றும் நனைய வேண்டியதாயிற்று

இப்படி மழையில் நனைந்த ஔவை நடுக்கங்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த திருக்கோவலூரை யடைந்தாள் அடைந் தவள் அந்த வூரில் எவ்விடத்தில் தங்கலா மென்று

2 பின்னுண்டாகும் பலனை எதிர்பாராது செய்த வுதவி யின் நன்மை கடலினும் பெரியதாம்

3 அடங்கி நடப்பவனுடைய அடக்கம் மலையின் உயர்ச் சியினும் மிகவும் பெரியதாம்

இப்படியும அப்படியுமாக அலைநதுகொண்டிருநதாள். ஒருவரும அவளைக கவனிககவிலலை. திருக்கோவலூரில பெண்ணை நதிககுத தெனபுறததில ஒரு குடிசையிருந தது. அது பாரி எனனும ஓரிடையனுடைய வீடு அவ் வீட்டிலாவது சிறிது தஙகலாமெனறு ஔவை அதை நோககிச சென்றாள். அஙகு இரண்டு கன்னிகைகள் இருநதாாகள அவாகள பாரி எனபவனுடைய புததிரி கள. ஒருததிககு அஙகவை எனறும மறறொருததிககுச சஙகவை எனறும பெயா; மிகவும ஏழமையான ஸ்திதியில இருநதாாகள அநதப பெணகள இருவரும ஔவை யைககண்டு "யாரோ ஒரு தளளாத கிழவி மழையிலடி படடு உடல நடுஙக நடுஙகிககொணடு நமது குடிசையை நாடி வருகிறாளே-ஐயோ-பாவம-ஒருவரும அவளை ஏறெ டுததுப பாாககவிலலை போலும" எனறு ஒருவரோ டொருவா பேசிககொணடு இளகிய மனததுடன ஓடிவநது அககிழவியின கையைப பிடிததுககொணடு "ஆயா! நீஙகள யாா? எஙகிருநது வருகிறீாகள? இபபடியும மழையில தெபபககடடையாய நனையலாமா? எஙகளைப போனறவாகளே குளிா தாஙக முடியாதவாகளாய இரு கக, நீஙகளெபபடிச சகிததுக கொணடிருககிறீாகள? இதோ எஙகளகுடிசை. கொஞசநேரம இவவிடததில தஙகியிருநது, நனைநத ஆடையை உலாததிக கட்டிக் கொண்டு, ஆயாசநதீாநது, பிறகு எஙகேபோகவேண டுமோ அஙகேபோகலாம இதறகுள மழையும நினறு விடும. வாருஙகள ஆயா வாருஙகள. நாஙகளும உஙகள் பேததிமாாகள்தான. விததியாசமாக ஒனறும எண்ண வேண்டாம" எனறுசொல்லி அழைததுவநது, அவள்

உடுத்திருநத ஆடையையவிழ்ததுப் பிழிநது ஒருபுறம் உலரவைதது, தஙகளிடமிருநத நீலச்சிறறுடையை அணிவிதது, குமபிடுசட்டி (தீசசட்டி) கொணடுவநது வைததுக குளிர்காயச செய்தனர். பிறகு தஙகள் புழைககடையிலிருநது முருஙகைக கீரையைப பறிததுவநது, சுததஞசெயது, நெயவிட்டுச சமைதது, வீட்டிலிருநத கேழ்வரகு களியுடன சாபபிடச செயதாரகள

* இநத உபசரணையினால நமது பாட்டியார ஆனநதமடைநதனர. "மழையில நனைநது வருநதிவநத சமயததில இபபடிபபட்ட உபசரணையை இநத ஏழைபபெணகள நமககுச செயதாரகளே. இவரகளசெயத உதவி சிறியதானாலும தறகாலம அதுவே பெரியதலலவா? அதறகுப பிரதி உபகாரம உலகததில செயயககூடியது ஒனறுமேயிலலை. ஆகையினாலதான, உலகததுககு வேணடிய முககிய தருமஙகளை வெளியிடததுணிநத நமது தமபி வளளுவனும,

" காலததினாறசெயத நனறி சிறிதெனினும
ஞாலததின மாணப பெரிது"

எனறு பட்டயஞ சாறறிவிட்டான ஆகிலும இககுழநதைகள நமமை மகிழ்விததாரகளே. இவரகளை எபபடி நாம சுமமாவிட்டு நீஙகுவது ? நீஙகினால உரிய சமயததில உதவிய நனறியை மறநத பாவததிலனறோ நாம சாருவோம். அநத நனறியை நினைகக நினைகக இவரகளுககு நமது உயிரைத தததஞ செயதுவிட்டுப் போகலாமா எனகிற

* இச்சரித்திர சமபநதமான இனிய பாடல்களையும அவற்றின பொருள் விளககததையும 'ஔவை அருந்தமிழ்' என்னும நூலில இனிதுகாணலாம்-விலை அணா 12. பாலவிநோதினி ஆபீஸில் கிடைககும

எண்ணம் உதித்துவிடுகின்றதே. இப்பேருதவியை நாம் எப்படி மறப்பது? இந்திரஜித்தன் விடுத்த நாகபாசத்தால் இலக்ஷ்மணன் கட்டுண்டபோது, சோகசாகரத்தில் முழுகியிருந்த ஸ்ரீராமபிரானைத் தேற்றும் பொருட்டுக் கருடாழ்வான் தோன்ற, நாகபாசம் நலிந்தகன்று இலக்ஷ்மணன் தெளிந்தெழுந்தான். அப்போது ஸ்ரீராமபிரான், கருடாழ்வான் அக்காலத்திற் செய்த பேருதவியை நினைந்து அந்தக் கருடாழ்வானை நோக்கி,

* "ஐய நீ யாரை? எங்கள் அருந்தவப் பயத்தினால் வந்
தெய்தினை, உயிரும் வாழ்வும் ஈந்தனை, எம்மனோரால்
கையுறை கோடற்கொத்த காட்சியை அல்லை, மீட்சி
செய்திறம் இல்லை ...... " (அன்றியும்)

† "கண்டிலை, முன்பு சொல்லக் கேட்டிலை, கடன்றெம்பால்
கொண்டிலை, கொடுப்பதல்லால் குறையிலை, இதுநின்கொள்
உண்டிலை என்னின்ற உயிர்தந்த வுதவியோனே! [கை,
பண்டிலை நண்பு, நாங்கள் செய்வதென் பகர்தி"

என்று புகழ்ந்தனன்.

இது நமக்கு என்ன தெரிவிக்கின்றது? காலத்திற் செய்த உதவியைப் பெரிதுங் கவனித்து, அவ்வுதவி புரிந்தவருக்குப் பண்ணத்தக்க பதில் உதவி உலகத்தில் இல்லாமையால், இனிய வார்த்தைகளினாலாவது அவரை மகிழ்விக்கச் செய்வது உதவி பெற்றவருக் குரிய கடமை என்பதை அறிவிக்கின்றதல்லவா? ஆம்—அதுதான் உத்தமருக் கடுத்தது. ஆகையால் முன்பின் பழக்கமலும்

* யாரை-யார், கையுறை-பிரதிபலன், கோடல்-கொள்ளுதல், காட்சி-நோக்கமுடையவன், மீட்சி-பதில், செய்திறம்-செய்யத்தகுந்த பாக்கியம்

† கொள்கை-சுபாவம், பகர்தி-சொல்வாயாக.

யாதொரு பலனையுஞ் செய்யாமலு மிருந்த என்னை இவ்வறிவறிந்த பெண்மணிகள் பரமானந்த மடையும்படி உபசரித்தார்களே! இச்சிறந்தகுணம் எல்லோருக்கும் வருமா? புண்ணியப் பிறவிகளாதலின் இவர்களுக்கு அப்பெருங்குணம் தோன்றிற்று நல்லது, இவர்களுக்கு நான் சிறந்ததொரு நன்மையைச் செய்யாமற் போவேனேயாகில், நான் அரிதிற் பெற்றுள்ள தெய்விகத்திற்குத்தான் என்ன பெருமையுண்டு?" என்று யோசித்து, உடனே சேர சோழபாண்டியர்களைக் கல்யாணச் சடங்குக்கு வேண்டிய யாவையுஞ் சித்தஞ் செய்துகொண்டு திருக்கோவலூருக்கு வந்து சேரும்படி அவர்களுக்கு ஓலை எழுத விநாயகமூர்த்தியை வரவழைத்து அவரால் ஓலை எழுதுவித்தார். அரசர்கள் அவ்வாறே வந்து அங்கவை சங்கவை என்பவர்களைப் பெரிய ஆடம்பரத்துடன் விவாகஞ்செய்துகொண்டு போயினர்.

பார்த்தீர்களா பிள்ளைகளே! காலத்திற் செய்த உதவியால் யாதவச் சிறுமியருக்கு எய்திய லாபத்தை? இந்த வுதவி சிறியதாயினும் பூமியின் பரப்பைவிட மிகப் பெரியதென்று மேலோர் கூறுகின்றனர். பூமியின் எல்லையை ஒருவாறு அளவுபடுத்தினாலும் இந் நன்றியின் திறத்தை அளவுபடுத்த ஒருவராலும் முடியாதென்பதை யுணர்ந்து இத்தகைய உதவியை நேர்ந்தபொழுது செய்வதற்குப் பின் வாங்கவேண்டாம். நாம் பெருமை யடைவதற்குரிய முக்கியமான வழிகளில் இதுவே தலைமையுள்ளதாம். அடுத்த சஞ்சிகையில் பலனை எதிர்பாராது செய்த வுதவியின் சிறப்பைப் பற்றிப் பேசுவாம்.

ம. இராஜகோபால பிள்ளை,
வித்வான், கோமளேசுவரன் பேட்டை.

புலவனும் சிறுவனும்.

புலவன்.—தமபி, நீ ஆததிசூடி படிததாயா?

சிறுவன்.—ஆமாஙக, ஆறுணடுகளுககு முனனேயே படிதது விடடேனே

புலவன்.—படிதது விடடாயா? இபபோது எனன படிககிறுய்?

சிறுவன்.—அருணுசல புராணம

புலவன்.—அபபடியா? ஆததிசூடியின முதல கட்டுரை சொலலு

சிறுவன்.—அறஞசெய விருமபு

புலவன்.—அறமெனறுல எனன தமபி?

சிறுவன.—அறம எனறுல தருமம

புலவன்.—தருமம எனறுல எனன தமபி?

சிறுவன்.—தருமம எனறுல பிசசையிடுகிறது

புலவன்.—ஐயமிடடுண் எனறு வேறே கடடுரை அதறகிருககிறதே தமபி, இதறகு வேறே பொருளல லவா இருகக வேணடும? பலா இதறகு ஈகைதான பொரு ளெனறு நினைககிறுாகள். அது தவறு. அறககடலுககு ஈகை ஒருதுறை.

சிறுவன.-அதற்கெனன உரை? தாஙகள சொலலுஙகள்.

புலவன்.—தமபி, திருககுறளை நனறுயப படிதத வனறுன ஆததிசூடி படிததேன எனறு சொலலலாம அப்பா.

திருவள்ளுவா — அறனெனபது, இலவாழ்ககை எனறும ; அறமெனபது, மனதில குறறமறறிருப்ப தெனறும—அது பொறுமை, ஆசை கோபம கொடுஞ் சொல கலவாத நினைபபும வாககும செயலும எனறு விளககியிருககினறாகள.

சிறுவன் —அறததிற்கு அவவளவு சொலலவேண் டுமா ?

புலவன் —படிததததை விடடுவிடாதே ஆததிசூடி படிபபவன அறிவின அகலததிறகுத தககவாறு உரை காணககிடபபது. ஆதாலால அது உருவததிற சிறிதா யினும உருளபெருநதேருககசசாணி போலவது.

கா சி. சிவசங்கா பண்டிதர்.

பொறமை

மனிதா கொளளுங கெடடகுணஙகளிலே பொறமை எனபது ஒனறு. பொறுமையெனபது, ஒருவாககுளள பொரு ளையோ அலலது புகழையோ மறறும வேறு எநத மேனமை யையோ கண்டு மனம பொறுககாமல தனககுள கொளளும ஒரு பகையாம இதை உடபகை எனறு சொலவதுண்டு இது மிகப பொலலாத குணம, இநதக கெடடகுணததை ஒருவன கொளவானுனல அவனுககு மேலும மேலும துன பமே உணடாகும வேறு எநதக கெடட குணஙகளும ஒரு வாககு இதைபபோல தீமையை உண்டாககாது இது தீமை தருவதோடு போகாது. தனனை அடுததவனே வேரொடு அழித துவிடும. இநத உண்மையை, நல்ல நீதி நெறிகளைப போதிக கும வேதமெனறு சொல்லுகிற பாரதம எனனும ஆதிகாவியம வாசிததுத் தெரிநதுகொள்ளுஙகள்

EDUCATION AND SCIENCE

THE AIM OF EDUCATION

As enunciated by the *Mill Gate Monthly* here is the aim of education for twenty one different points of views.

What is the Aim of Education ?
The Student says Books
The Scholar says Knowledge
The preacher says Character
The Minister says Service
The Philosopher says Truth
The Artist says Beauty
The Epicurean says Happiness
The Stoic says Self-Control.
The Christian says Self-denial.
The Democrat says Self-government
The Statesman says Co-operation
The Ruler says Loyalty
The Patriot says Patriotism
The Judge says Justice
The Aged Man says Wisdom.
The Youth says Achievement
The Soldier says Courage
The Editor says Success
The Manufacturer says Efficiency
The B nker says Wealth
The Dreamer says Vision
The Child says Play
The Maiden says Love
The Man says Work
The Friend says Friendship
The Pedagogue says Personality.
The Physician says Health
The Biologist says Growth
The Psychologist says Unfoldment.
The Sociologist says Adjustment.

But the true Educator says all of these and more must be the aim of Education.—*The Business Chronicle.*

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923௵ மார்ச்சு௴ | பகுதி 3

ஈசன் திருநாம மகிமை

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார் முழுதுங் கெடுக்கும்

மிடியாற் படியில் விதனப்படார் வெற்றிவேற் பெருமான்

அடியார்க்கு நல்ல பெருமானவுணர் குலமடங்கப்

பொடியாக் கியபெரு மாள்திரு நாமம் புகல்பவரே

—கந்தரலங்காரம்

(மெட்டு) மோடி.

ஷண்முகம்—ஷண்முகம்—ஷண்முகம்—ஷண்முகம்
ஷண்முகம் சிவ—ஷண்முகம்

(1) சரவணப்பூம் பொய்கையிலே,
கருணையோடு வந்தசூரர்
மரபழிய வேல்விடுத்த (ஷண்முகம்.)

(2) உலகமெலாம் ஒருநொடியில்,
வலம்வந்து மலைப்பழனித்
தலமிருந்து நலமுதவும் (ஷண்முகம்)

(3) பூதலமும் மீதலமும்,
போற்றிசெயப் போருரில்
நாதனென வந்தசிவ (ஷண்முகம்)

(4) வேலன் குகன் சீலன் சிவன்,
பாலனெனப் பாடித்தொழச்
சோலைமலை மேலமர்ந்த (ஷண்முகம்)

(5) கரங்குவித்துச் சிரங்குனிந்து,
கமலமலர்க் கழல்பணியப்
பரங்குன்றில் விளங்குஞ்சிவ (ஷண்முகம்)

(6) நேமமொடு நினதுதிரு
நாமம்நவில் வார்க்கருளச்
சாமிமலை மேவுஞ்சிவ (ஷண்முகம்)

(7) கந்தன்சிவ காமியுமை,
மைந்தனெனச் சந்ததமும்
சிந்தைசெயச் செந்திலமர் (ஷண்முகம்)

(8) வேதனுக்குச் சிறைவிதித்து,
நாதனுக்கு மறையுரைத்துப்
போதகுரு வானசிவ (ஷண்முகம்)

(9) வரகவிசுப் பிரமணியன்,
தருமினிய தமிழ்க்குகந்து
அருள்புரியுந் திருத்தணிகை (ஷண்முகம்)

(7) ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(38-ம பககத தொடாசசி)

ஒருநாள தசரதேநதிரன தனது பட்ட மகிஷியரைநோககி "இவ வுலகததில ஒருவனுககு 1 மனைமாட்சியே 2 மஙகலமெனறு பெரியோர கூறுகினறனர அநத நலததை நான உஙகளால அடைநதிருபபது பறறி மகிழநதிருநதேன ஆனால அநத நலததுககு 3 நனகலமாகவும, குலததின அபிவிருததிககு ஆதாரமாகவும ஏறபடக கூடிய சநதானவிருததியை நான இதுவரையில அடையாதிருநத குறையானது "நாராயணாயநமவெனறவனடியைச, சேராதார (ஐ) வெநதுயரு சோநதாற்போல" எனனைச சோநது இரவும பகலும துனபுறுததிவநதது அககுறை இப்போது "மிககோணுலகளநத மெயயடியே சாரபாகப, புககோரருவினைபோற போயிறறு" நமது அரணமனையும, மனோகரம பொருநதிய புஷபஙகள மலரபபெறற சோலைபோலும, உததமமான தாமரை விளஙகபபெறற தடாகமபோலும, கணணுககினிய சநதிரனைக காணப பெறற கருஙகடல்போலும விளஙகுகினறது எனமன

(1) மனை யாட்சி-மனையாளின நறகுண நறசெயலகள. (2) மஙகலம-நனமை. (3) நனகலம-நலல ஆபரணம

மும சாநதி யடைநதிருககினறது. மண்ணக வாழ்வையும வானக வாழ்வையும பூரணமாக அநுபவிககும சுதநதரத தைக் கைபபெற்று விடடேன. இனியொரு குறையு மிலலை. பிளளைகளோ அறிவறிநதவாகள சூரியகுலம இவாகளால பெரிதும பிரகாசிககும" எனறு சொலலி ஆனநத மடைநதிருநதான.

இச சநதாபபததில விசுவாமிததிர மகரிஷியானவா அரசா பெருமானைக காணவநதாா அவரது வரவுணாநத வேநதன, பிரமதேவனுடைய வரவைககணட இநதிரனைப போல எதிாநோககிச செனறுன, முனிவரை மிகுநத வந தனை வழிபாடடன உபசரித தழைததுவநதான, பொன மயமான உயாநத ரதனசனததில வீறறிருககச செயதான; பிறகு அவரை நோககி " அடிகளே ' காலததிற பெயயும மழையே பூபாலரின செஙகோ லோஙகுவதறகுக காரணம அததகைய மழை 1 'தவமிலா ரிலவழி யில' எனகிறபடி தஙகளைப போனற மகரிஷிகளிருபபதினலனறே நிலை தது வருகினறது, அறமும செழிதது வளாகினறது யாாசெயத புண்ணியமோ ரிஷிசிரேஷ்டரான தஙகளையான தரிசிககப பெறறேன தாஙகளிஙகு வலிய எழுநதருளப பெறறது இமமண்ணுலகஞ்செயத தவமாயிருககலாமோ? இராது அதறகுத தலைவன யானலலவா? எனனைவிடடு உலகததுககுத தஙகளால நேரேயாகக கூடிய தொனறுமில லையே ஆகையால அடியேனுடைய பூாவ புண்ணியமே காரணமாமெனறு புலபபடுகிறது. ஆழநது பாாததால அதுவும காரணமாகாது. அநத யோககியதைககு நானும

(1) தபோதன ரிலலாவிடில (மழை) இலலை

நேரே அதிகாரியாகமாட்டேன். 'குலத்தளவே யாகுங் குணம்' ஆதலின், யான் வலம்வந்து வணங்கும்படித் தேவரீர் வெளிவந்தது முன்னே நான் குலஞ்செய்த தவமேயாம்" என்று கூறினன்.

முனிவர் அவனுக்கு ஆசியளித்து வீற்றிருக்க ஆக்ஞாபித்து, புன்முறுவலுடன் "இராஜமார்த்தாண்டா! உன் பெருமையை நீ யறியாமலே பேசுகிறாய். கற்பகத் தருவின் குளிர்ந்த நிழற்கண் குடியிருந்து பொன்னாட்டை யரசுபுரியும் படியான பெருஞ்செல்வம் தேவேந்திரனுக்கு யாரால் நிலைபெற்றது? நீ கிருபை செய்யாவிட்டால் அவனுடைய கதி இதுபரியந்தம் யாதாய் முடிந்திருக்கும்? அது கிடக்க, என்போன்ற தபோதனருக்கு விதேனும் துன்பம் நேரிட்டால் அவர்களைத்தான் ஆதரிக்க வல்லவர்யாவர்? பண்ணவர் வேந்தனோ? பார்வதி காந்தனோ? பங்கயவாசனோ? 1 பதுமையின் நேசனோ? அல்லது இவர்களுங் கைவிட்டொன்றைக் 2 கடைப்பிடித்து முடிக்கவல்ல அயோத்தியின் 3 ஈசனோ? அந்தப் பாரத்தையேனிப்போது நானொருயாகஞ் செய்யப்போகிறேன். அந்த யாகத்துக்கு 4 விக்கினம் புரிய அசுரர்கள் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். யாகம் பூர்த்தியாகுமட்டும் யான் 5 திடசித்தனா யிருக்க வேண்டியபடியால், அதற்குத் தடை செய்வோரைப் 6 புடைசெய்து காத்தருள உன் 7 அருமந்த மைந்தர்கள்

1-பதுமை-இலக்ஷ்மி, 2-கடைப்பிடித்தல்-உறுதியாகப் பற்றி நிற்றல், 3-ஈசன்-தசரதன், 4-விக்கினம்-கெடுதி, 5-திடசித்தன்-எடுத்த காரியத்தை முடிப்பதில் நிலையான மனதுடையவனா யிருப்பவன், 6-புடைசெய்து-நாசஞ்செய்து, 7-அருமந்த-அருமையான மருந்து (அமிர்தம்) போன்ற.

நால்வரில் கடல்நிற வண்ணனை ஸ்ரீராமனை எனபின் அனுப்பவேண்டும் " என்று கேட்டார.

இநத வாரததையானது தசரதன செவியில் விழுந ததும, பழுககக காய்சசிய இருமபு, புண்ணில நுழைந தால எவவித வருததததை யுணடுபண்ணுமோ அவ்விதத துனபததை அவனுக குண்டுபணணிறறு அவன ஒரு வாறு தேறி மகரிஷியைபபாரதது " சுவாமி ! இராமன இனனுஞ சிறுவன ஆயுதப பிரயோகததில பயிறசி யடையவிலலை தஙகளுககு அசுரர்களாலே மாததிர மனறு, முததொழிறகுரிய காததாககளினுலும ஏதாவது இடையூறு நேருவதாயிருநதாலும அநத இடையூறறுககு இடையூருய் நானே யிருநது தஙகள யாகததைக குறை வினறிக காபபேன இநதககணமே புறபபடலாம" எனறு சொனனுன

விசுவாமிததிரருககு இபபோது கோபமுணடாகி யது " தசரதா ! எனன சொனனுய ? இராமனை இனனு னெனறு நீ அறியமாட்டாய. நானறிவேன " எனறு உறுதது நோககினுா உடனே அரசன மூாசசிததவனுய அடியறற பனைபோல 1 படியினகண வீழநதான கண் ணறறவன கணபெறறு அதனை உடனே யிழநது விட நோநதால அது அவனைப 2 பாதியாமலிருககுமா ? எத தனையோ காலம புததிர ஸமபதது இலலாதிருநதவ னலலவா தசரதன ? மகரிஷி பிள்ளையைத தமபின அனுப பச சொனனது நலலெண்ணததாறறுனெனபது அநத ஸமயததில அவனுககுப படவிலலை. " அரககரின கொடுமையை அகற்றுதறகு இராமன வலலவனு ? அவா

1-படி-பூமி; 2-பாதியாமல்-வருததாமல்

களோ 1 நிசாசரா. இராமனோ தாமரைககண்ணன. இர வில தாமரை குவிவதுபோல இராமன தூங்கிவிடுவானே. இராக்ஷஸா அபபோது அவனை என்ன செயவாாகளோ" எனகிற பயம அரசனுககுத தோனறிவிடடது அதனா லவன சிததபபிரமை கொண்டானன

இபபடிததரையில வீழநத தாாவேநதனை வசிஷ டா மூாசசை தெளிவிதது "காவலரேறே! அவிவேகரைப போல நீரிபபடி மனங கலஙகுவது வியபபுக கிடநதரு கிறது விசுவாமிததிரரை சாமானிய ரெனறெணணி விட டீா. அவா இராமனை உமது பாதுகாபபினும பதின மடஙகு அதிகமாகவே பாதுகாககத தககவா உமது மைநதனுககு அவா வரவு நனமையை விளைககவலலதா யிருககிறது. அளவறற விததைகளில உமது குமாரன சிறநதவான. ஆகையால அவனை அவருடன கூடடியனுபபும எனறாா.

தசரதன அவா சொலபடி இராமனோடு இலக்ஷ மணனையும வரவழைதது அவாகளைததன மாாபிறுகத தழுவிக கொணடு பெரியவாகளிடம அவாகள நடநது கொளள வேணடிய நியாயஙகளைப போதிததான பிறகு விசுவாமிததிரரிடம அவாகளை ஒபபுவிதது "சுவாமி! தேவரீரே இவாகளுககுத தாயுந தநதையும தஙகளிஷ டபபடி அவாகளை நடததிக கொளளலாம" எனறான. முனிவரும அவாகளைத தமது கணபோல பாவிதது அழைததுச சென்றாா.

செலலும போது வழியில காணப பெறற அஙக தேசததின வரலாறறை முனிவா இராஜ புததிராகளுக்கு

1-நிசாசரா-இரவில சஞசரிபபவா.

சொல்லிக கொண்டே போனா. அஙகதேச மெனபது காமனுச சிரமம். சிவபெருமான அஙகு ஒரு காலததிற செயத தவததை மனமதன அழிககப புகுநது அவாது நெறறிக கணணுக கிரையானுன இவ்வாச சிரமததை மூவருங கடநததும பாலைவனததைக கணடாாகள அவ் வனம வெறும நெருபபு மயமாயிருநதது. அரசிளங கோமககள அதில வருநதுவாாகள எனறு நினைதது முனிவா அவாகளுககு நடைபபிணி பசிபபிணி முதலிய துனபஙக ளணுகாதபடி சில மநதிரோப தேசஙகளைச செய்து, ஆயுதஙகள பல வழஙகி அவறறைப பிரயோகிக கும முறையையுங கறபிததாா.

அபபோது ஸ்ரீராமன முனிவரை நோககி “ சுவாமி எஙகள தநதையின குறறமறற அரசாடசியில இபபடியும ஒரு பாழ் நிலம இருககினறதே” எனறுன. முனிவா “ அபபா ! பெருமபழியும போராறறலும படைதத அரககி ஒருததி இஙகிருககிறுள அவளுடைய கொடிய செயலை நினைததாலும எனககுப பயமாயிருககிறது. அவளால சாதுககள உடபட எவவளவோ உயிாகள மாணடொழிய நோநதன” எனறுா. “ அவளயாா ?” எனறு வினவினுன ஸ்ரீராமன அதறகு முனிவா “ *ஆடவா பெண்மையை அவாவுநதோளினுய, தாடகை எனபதச சழககி நாமமே” எனறு அவள வரலாறறை விஸதரிததுச

---

* ஆடவா-புருஷாகள், பெணமையை-உனனைக கணட மாததிாததில உன செளநதரியததில ஈடுபட்டு நாம பெணபாலரா யிலலாமற போனேமே இபபுருஷோததமனைத தழுவ எனறு நினைதது அபபெண தனமையை, அவாவும-விருமபும, தோள்-புஜம—

விஸ்வாமித்ர யாக ஸம்ரக்ஷணம்

சொன்னார். இதற்குள் அவளும் * "மைவரை நெருப்பெரிய வந்தென வந்தாள்." முனிவர் "இராமா! இதோ வந்துவிட்டாள், உடனே உன் கையிலல்லால் அவளைக் கொன்று எங்களைக் காப்பாற்று" என்றார். "ஐயோ பெண்பாலாயிருக்கிறாளே" என்றான் ஸ்ரீராமன். முனிவர்,

† "தீதென்றுள்ளன யாவையுஞ்செய்தமைக்
கோதென்றுண்டில்லை இத்தனையே குறை
யாதென்றெண்ணு வதிக்கொடியாளையும்
மாதென்றெண்ணுவதோமணிப் பூணினாய்"

என்றார்.

உடனே ஸ்ரீராமன் குருமொழியைக் கடக்கலாகாதென்று அந்த அரக்கியின்மீது பாணத்தை விட்டான். அது அவளுடைய வயிரமலையை யொத்த மார்பைப் பிளந்து வெளியேறியது. அவளும் மாண்டொழிந்தாள்.

இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயமொன்றிருக்கிறது. அதாவது இராமபாணத்தின் மகத்துவமாம். இந்த மகத்துவம் வேறெவருடைய பாணத்துக்கு மில்லையென்பது மிகவோர் துணிபு. தனது தேரைப் பத்துத்திக்கிலும் செலுத்திச் சம்பராசுரன்

---

* மைவரை-நீலமலை, நெருப்பெரிய-அக்கினிச் சுவாலையை வீசிக்கொண்டு—

† உலகத்தில் குற்றங்களென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட அவ்வளவையும் செய்துமுடித்து என்னைப்போன்ற மகரிஷிகளைப் பசையில்லாதவர்களென்று தின்னாமல் கழித்துவிட்டாள். இது தான் அவள் செய்துள்ள லாபம். இத்தன்மையளான இத்துஷ்டையை என்னவென்று நினைக்கலாம்? பெண்ணென்று எண்ணலாமா? இரத்தினாபரணங்களைப் பூண்ட ஸ்ரீராமா—

முதலிய அரும்பெரும் பலசாலிகளை யெல்லாம் வென்று பிரஜைகளைக் காத்துவந்த தசரதச்சக்கரவர்த்தியே தாடகையைக் கவனித்துக்கொல்லாமல் வாழவிட்டாரென்றால் மற்ற அரசர்களது வில்லின் திறத்தைச் சொல்லவேண்டுமா? வயிரத்தை வயிரத்தாலன்றி வேறெதனாலும் சேதிக்க முடியாதல்லவா? அதற்கொப்பான தாடகையின் மார்பை இராமபாணம் ஒன்றே வென்றது அறியத்தக்கதாம்.

தாடகை யிறந்தது கண்ட தேவர் முதலியோர் சந்தோஷக்கடலில் முழுகி ஸ்ரீராமபிரானைத் துதித்து வாழ்த்தினார்கள். —(வரும்)

நீதி

நோயற்றவனே சுகஜீவியாவான் இதனாலேதான் "நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்" என்று சொல்கின்றனர் நோயில்லாமல் வாழவேண்டுமானால், மனம்போனவழியில் போவது கூடாது இதனாலேதான், "மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்று போதித்தார்கள் பெரியோர்கள் குதிரையைப் பாகன் நிலமறிந்து செலுத்துவான் அதுபோல மனத்தை இடமறிந்துசெலுத்தும் அறிவுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும் ஆகையினால் மனம்போனவழியிலே போகாமல் மருத்துவநூல் அல்லது சுகநூல் கூறுகிறவழியில் செல்லுகிறவர்கள் கூடுமானவரையில் நோயில்லாமலே வாழக்காண்கிறோம் தூண்டிமுள்ளிலுள்ள சிறு இரைச்சிக்கு ஆசைப்பட்ட மீன் அதிலிருந்து மீள வழியறியாமல் துன்புறுவதுபோல ஆசைப்பட்டு அளவுக்குமிஞ்சி உணவினை யுண்பவர் பிணியிலிருந்து நீங்க வழியறியாமல் இடர்ப்படுவரென்றுணர்க.

பொய்ம்மை

பொய்ம்மையே பாவமெல்லாம் விளைதரு பூமியாகும்
பொய்ம்மையே பிறவியெல்லாம் புகப்புரி வித்துமாகும்
பொய்ம்மையே வறுமையெல்லாம் போதரப் புரிவதாகும்
பொய்ம்மையே நரகமெல்லாம் புகுதரப் புகுத்தா நிற்கும்.

ஒரு புழுவின் கதை.

அழகான ஒரு புழு நகாநது நகாநது போய்க் கொண்டிருககிறது. இதன சரீரததிலே ஒரு மேடுபளளம கிடையாது கோணல வளைவு கிடையாது கொமபு, மயிர ஒனறு மிலலை மிகவும மிருதுவானது. சரீரததில சிறிதேனும சரசரபபுககிடையாது

இததுடன இநதப புழு சிறநததோர ஞானி

"செனறது கருதார நாளைசசோவது நினையார"

எனற லக்ஷணபபடி முனபின கவலையே இதறகிலலை அவசரபபடவே செயயாது

'பதறின காரியம சிதறும'

எனறு புழுவுககு நனருகத தெரியும. பல சாஸ திரஙகள படித்திருககிறது

அதுவுநதவிர, மிகவும கீரததிபெறற குலததிலே பிறநதது இதன சுறறததாாகளிலே பலா கோததியான இறகுகள படைததவாகளாய வானததிலே பறநது ஆகாச ததுவஙகளையெலலாம உணாநது புகழ்பெறறிருககிறா கள. உயாநத மரககிளைகளின மீது செனறு பூக்களி லுள்ள தேனைப்பருகி பிரமானநத மடைநததாகச சரித திரமிருககிறது.

இநதப புழு படடுப்பூச்சி கோததிரததில் வணணுத திப் பூசசி குததிரததில பிறநதது

இததுடன, இதற்கு ஸதவ குணம அதிகம. கிடைததனதயுண்ணும ஆஹாரததிற்காக மறறெரு உயி ரைக கொலை செய்யாது 'அஹிமஸா' பரமோதாம:' எனற வேதவிதிபபடி நடநதுவருகிறது.

இபபடி யிருக்கையில, ஒருநாள ஒரு சிறறெறுமபு இதைவநது பாாததது. சிறறெறுமபு கொஞசமே னும அழகிலலாத ஜநது அதன உடலிலே சதைபபற றுக கொஞசமேனும கிடையாது ஒரு உருவமா, கணககா ஒனறுமிலலை கடுகிலுங கடுகததனை குணடுத தலையும மேடுபளளமான உடலுமாயப பாாவைககு மிக வும விகாரததனமைகொண்டது மேறகுலததிலே பிறநத திலலையாகையால 'சுகசரீரி' யனறு.

தாழநத குலததில பிறநத ஜநது இதறகு விததை யும ஞானமுமிலலை எபபோதும முயறசி எபபோ தும சலனம. இபபோது வயிறு நிறைநத போதிலும உடனே புறபபடடு நாளைககு உணவு தேடும கோடை நாளிலேயே மாரிகாலததுககு உணவு தேடி வைககும அவஸரம, அவஸரம எபபோது பாாததாலும அவஸரந தான இதனுடைய இயறகை

இநதசசிறறெறுமபின தூரபநதுககளில சிலருககுச சிறகு முளைததிருபபது வாஸதவமாயினும, அவை வணணததிபபூசசி, படடுபபூசசி இவறறின சிறகுகளைபபோல அதிக உயரம பறபபவையலல அழகும சகதியுமிலலாத இறகுகள. தேனுணடு பாாக்காதவைகள.

எறுமபுககுலததில யாருமிலலை. நீசஜாதி தானே, சவம-இதறகு கோததிரமே கிடையாது. தவிரவும இதற்கு ஸதவகுணம கிடையாது. கோபமும குரூர

விருத்தியும் அதிகம். தன் உணவுக்காக எதையும் கொன்று விடும். பிறகு இந்தச் சிற்றெறும்பு நெருங்கிவந்த வுடனே புழு அதனை நோக்கி 'தூரவிலகிப் போடா! கிட்ட வராதே' என்றது

"என்ன விகாரமான ஜந்து, குச்சியைப்போலிருக் கின்றது, சவம்! அழகா, அந்தமா ஒன்றுமில்லை தூக்க குணக் களஞ்சியம் அஞ்ஞானப் பிண்டம்! பகவான் நம்மை, சிருஷ்டியிலேயே உயர்வாகப் படைத்திருக்கிறா ஜனமாந்திர சுகருதம் நமக்கு எல்லா ஜீவர்களிலும் தயை அதிகமானபோதிலும், இந்த எறும்பைப் போன்ற ஹீனஜாதிப்பயல்கள் கிட்டவரும்போது கோபம் வரத் தான் செய்கிறது. மேன்மை, தாழ்வு சாஸ்திரங் களாலேயே வகுக்கப்பட்டிருக்கிறபோது அதை நம்மால் எப்படி மாற்ற முடியும்?" என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டது இதற்குள், சிற்றெறும்பு அனுமதி யில்லா மலே சமீபித்து விட்டது

புழு, கோபத்துடன், 'எங்கே வந்தாயடா? என்று கேட்டது.

சிற்றெறும்பு,— 'உன்னைத் தின்னும் பொருட்டாக வந்தேன்' என்றது

"அட சவமே, நம்முடைய சரீரத்தின் அளவைத் தனை? உன்னுடைய ஆக்ருதியைத்தனை? உன்னை ஒரு க்ஷணத்தில் நசுக்கிப் போடுவேன் என்ன துணிச்சல்! என்ன துணிச்சல்!' என்று புழு ஆச்சரியத்துடன் சொல்லி 'விலகிப்போ' என்று கட்டளையிட்டது. இதற் குள் எறும்பு புழுவின் சரீரபத்தியைத் தனது சிறிய பற்களில் கடித்துப்பற்றிக் கொண்டது 'சண்டாளப

பயலே, விடடா, விடடா, நீ நாசமாகபபோக' எனறு புழு கூசசலிடடது. உடலை மாறி மாறி வளைததது. சிற றெறுமபு ஒனறையும கவனிககவிலலை. அபபால புழு சிறறெறுமபைக கெஞசத தொடஙகிறறு

"எனனபபனே, ரொமப நோகிறதடா! உனககுக கோடிபுணணிய முணடு விடடு விடடா, நோவு பொறுகக முடிய விலலையடா" எனறு பிராாததனைகள செயது பாாததது.

எறுமபு இதைககாதில வாஙகிககொளளவே யிலலை தனியாக இழுபபது சிறிது சிரமமாக இருநத படியால, சிறறெறுமபு இதைவிடடுப போயவிடடது

உடனே புழு:—'தொலைநதான தாசிமகன! ஏதோ நமமுடைய பூாவபுணயம இனறு பிழைததோம' எனறு பலவிதமாக ஆலோசனை செயதுவிடடுப பிறகு பககத திலே யிருநத தணணீரில போய நீசன தொடட தீடடு தீாநதுபோகும பொருடடாக ஸநானம செயதுவிடடுக காயததிரி ஜபம பணணிக கொணடிருநதது

இதறகுள நானகு சிறறெறுமபுகள ஸஹிதமாக பழைய சிறறெறுமபு வநது சோநதது, புழு காயததிரி ஜபததை விடடுவிடடு, நடுஙகத தொடஙகி விடடது. எறுமபுகளுககுளளே ஐககியமுணடு ஒனறுககு நானகு ஸஹாயமாகவரும. புழுககளுககுள அபபடியிலலை ஒரு புழுவை மறறொரு புழு கவனிககவே செயயாது.

'நமமுடைய நிதய நைமிததிக கானுஷ் டானஙகளை நாமகவனிகக வேணடாமோ? அவனவனுககு வேலை யிலலையோ? அவனவன பூாவ காமாநுஸாரம அவனவன கஷடப படுகிறுன. அவனுககு நாம துணைசெயயப

போனால, நமககும ஏதேனும துனபம வரககூடும ஆகா சததிலே போகிற சனியை ஏணியை வைதது எவன கூடடி வருவான. நமது பாடடை நாம பாரககவேணடும' எனபதாகவே ஒவவொரு புழுவும சிததாநதஞ செய்து கொண்டு சுமமா இருநதுவிடும

ஆதலால, புழுவுககு யாரும துணைவரவிலலை ஐநது சிறறெறுமபுகளாகவநது இதைக கொனறு தினறு விடடது

படிபபவரே, நீர எறுமபைப போலிருபபது நலலதா, புழுவைப போலிருபபது நலலதா? தயவு செயது யோசனை செயது பாரும

"காமயோகி"

பகல தூககம

ஒரு வேநதன ஜனஙகளைத துனபபபடுததிவநதான அவனிடம ஒரு பெரியவா வநதாா அவன அவரைப்பாாதது "ஸவாமி நான எபபடி நடநதுகொளளவேணடும?" எனறு கேடடான பெரியவா "வேநதே நீ பகலில தூஙகுவது மேலானகாரியம உனனை அபபொழுது உன குடிகள வாழததுவா உனககுப புகழுணடாகும" எனறாா அவன, "ஸவாமி அதெனனபடிச சொலலுகிறீாகள பகலில தூஙகுவது எபபடி நனமைதருவதாகும பகலில தூஙகுவதாகாதெனறு சொலலக கேட்டிருககிறேனே" எனறு கேடடான பெரியவா "நீ பகலில தூஙகினால உன குடிகள துனபமடையாமலிருபபாாகள துனபமிலலாதபோது அவாகள உனனை வாழததுவாாகளலலவா? அதனால சொனனேன" எனறாா. அரசன கேடடுத திருநதினான

மனத்தின் தத்துவம்

ஒரு குடியானவன வெறறிலைத தோட்டம போட்டிருநதான. அவன நாள்தோறும தன தோட்டத திறகுப போய வெறறிலை கிள்ளிககொண்டுவநது கடைக காராகளுககுபபோட்டு ஜீவிததுவநதான ஒருநாள ஒருவருடைய வீட்டில கலயாணம வநதது. அதறகாக அநத வீட்டுககாரா, பததுககட்டு வெறறிலை கொண்டுவருமபடி குடியானவனுககு முன பணந தநதார. குடியானவன முதலநாள விடியறகாலததிலேயே எழுநது வெறறிலைத தோட்டததுககுப போய வெறறிலை கிள்ளிச சூரியனுதிப பதறகுளளே பததுககட்டு வெறறிலையைச சேகரிதது விட்டான பததுககட்டையும கட்டி முடிததபின, வழக கபபடி கொடுகக வேண்டியவாகளுககு வெறறிலை கிள்ளி ஞன. அபபொழுது வெறறிலைககொடி படாநதிருநத அததிமரததின மீதிருநத ஒரு ஸாபபம அவனைக கடித தது ஸாபபததை அவன பாாககவிலலை. ஏதோ முள குததி விட்டதென்று நினைததுக கிள்ளவேண்டிய வெற றிலையைக கிள்ளிக கட்டி முன சேகரிதத பததுககட்டு டன சோததுத தலையினமீது பெருஞசுமையாயத தூககி வைததுககொண்டு ஊருககுளபோய்க கலயாணவீட்டுக குக கொடுககவேண்டிய வெறறிலையைக கொடுததான கலயாண வீட்டுககாரன இனனொரு கட்டு வெறறிலை வேண் டுமென்று கேட்டான குடியானவன அதைக கொண்டு வநது கொடுபபதாக ஒபபுககொண்டு மறற வெறறிலையை

சிறறுவிடடுப பழையபடி தோடடததுககுப போய முன வெறறிலை கிளளிய இடததில வெறறிலை கிள்ளக கையை உயாததினான.

முன அவனைக கடிதத ஸாபபம அஙகேயே யிருந தமையினால அவன அதைப பாாததுவிட்டான. உடனே "ஓ இதுதான முன நமமைக கடிததிருககிறது. ஐயோ முள குததியதெனறெணணிச சுமமா இருநதுவிட டோமே! ஒரு வைததியமும செயயவிலலையே' என றெணணிய பயநதான மனதிற பயம வநதவுடன அவனுககுக கைகால ஓடவிலலை உடல நடுககமெடுத தது தலை சுறற ஆரமபிததது மயககமுணடாயிறறு தேகததில வோவை யுணடாயிறறு அவன "இனி இங கிருபபது கூடாது. மெளள வீடுபோயச சேரவேணடும" எனறெணணி எழுநது தளளாடிக கொணடே வீடு போயச சோநதான வீடடிறகுப போனதும மனைவியை அழைதது "அடியே பாமபுகடிததுவிடடதடி" எனறு கததிககொணடே கீழே விழுநதான பேசசு மூசசிலலா மற போயிறறு அவன மனைவி குயயோ முறையோ எனறு கததிககொணடு வைததியனிடம ஓடினாள வீட டிலுளள மறறவாகளெலலோரும போடடகூசசலில அணடை அயல வீடடாாெலலோரும வநது கூடிவிட டாாகள இதறகுள குடியானவன மனைவி வைததியனை அழைததுககொணடு ஓடிவநதாள

வைததியன வநது எவவளவோ மருநதுகள கொடுத தான. மாநதிரீகாகளும வநது எவவளவோ பாடம போட டாாகள. ஒன்றும பயனபடவிலலை கடைசியில அவன இறநதான.

இதனாலெனன தெரிநது கொளகிறோம மனமே சகலததிறகுங காரணமெனறலலவா? மனதில பறறுவைக கிறபடி இனபதுனப மெயதுமாதலால எதிலும அதிக மாகப பறறுவைககப படாது.

உலுத்தப்பிரபுவும் சங்கீதவித்வானும்

ஒரு நகரத்தில் ஒரு பிரபு இருந்தான்; அவன் பரம உலுத்தன். அவனுடைய உலோபத்தன்மையை அறியாத ஒரு சங்கீதவித்வான் அவனிடம் பரிசு பெறக்கருதி ஒருநாள் காலையிலே சென்றான். உலுத்தன் அவனைப் பரம விசுவாசத்தோடு வரவேற்று ஒருபக்கத்தில் வீற்றிருக்க உபசரித்துத் தானும் ஓராசனத்திலமர்ந்து "பாடலாம்" என்றான். சங்கீதவித்துவான், அவர் செய்த உபசரணையினால் இன்று விழித்தமுகம் நல்லமுகமென்று கருதிச் சந்தோஷப்பட்டுக் கனைத்து நன்றாய் உட்கார்ந்து பொடி போட்டு மூக்கைத் துடைத்துக்கொண்டு பாடத் தொடங்கிச் சங்கராபரணம், தோடி, காம்போதி, தன்னியாசி, செஞ்சுருட்டி, பியாகடம் முதலிய ராகங்களில் வெகுவிமரிசையாய்ப் பாடினான்.

உலுத்தன் பேஷ்பேஷ் என்று அவனை உற்சாகப்படுத்தினான், இடையிடையே எழுந்து உள்ளே சென்று உண்டி, சிற்றுண்டி முதலியவை உண்டு பின்பு வந்து உட்கார்ந்து கானரஸம் அறிந்தவனைப் போலிருந்துவந்தான். வித்துவானை உபசாரத்துக்குக்கூட உண்கின்றாயா பாலருந்துகின்றாயா என்று கேட்கவில்லை. வித்வான், உபசரியாவிட்டால் போகிறான், ஏதாவது தக்கபடி பரிசளித்தால் போதும் என்றெண்ணித் தன் சாமர்த்தியத்தை யெல்லாம் காட்டித் தொண்டை வறளப் பாடினான்.

வெகுநேரமாய்ப பாடியதும விதவான கொஞசம சோாவடைநதான. அதைக்கண்ட உலுததன, தன வேலைககாரனை அழைதது "அடே, போய், ஒருவெள்ளித தட்டில ஆயிரம ரூபாவையும ஒரு ஜோடி சாலவையையும எடுததுவை" என்றான. விதவான அதைக கேட்டதும இனனொருமுறை மூசசுபபிடிததுப பைரவி, கலயாணி முதலியவைகளிலே பாடினான. உலுததன அவறறையெலலாம ஆநநதமாககேடடுககொண்டிருநது அவன சோாவடையும சமையததில தன வேலைககாரனை அழைதது, "அடே ஒரு தஙகததடடில இரணடு ஜோடிப பீதாமபரஙகள, இரணடாயிரம ரூபா இவறறை எடுததுவை" என்றுசொலலிப பாடகனைபபாாததுப புனமுறுவலுடன, இனனுமபாடுமபடி ஜாடைகாடடினான பாடகன சநதோஷமடைநது, பழையபடி ஒரு மூசசுப பிடிததுத தனககுத தெரிநத இராகஙகளிலெலலாம பாடினான பேராசையால அவன பாடினானலும சகதியிலலாமல மூசசையாகுமபடியாயக களைததான, ஆகையினால பிரபுவைபபாாதது, "இனி எனனால பாடமுடியாது, தயவுசெயது எனனை அனுபபிககொடுஙகள" என்றான.

உலுததநன, 'நலலது, இனறு இவவளவுககுததான நான பாககியஞசெயதேன, பிழைததிருநதால இனனொரு சமையம கேடபோம, போயவரலாம' என்று எழுநதான. விதவான ஒன்றும பரிசளிககாமல போயவாரும எனகின்றானே என்று எணணிச சறறு நினறு, "பிரபுவே, போயவரவா" என்று மறுபடியும கெஞசுவதுபோற பலலைக காட்டிக்கேட்டான பிரபுவும தாழமையுடன சிறுநகை காட்டிப "போய்வரலாம" என்றான. விதவான, "இனி

வெடகபபடடு ஆகாது காரியம்" எனறெணணி, "பிரபுவே, ஒனறும கொடாமல அனுபபுகிறீாகளே! எனககென றெடுததுவைதத பரிசுகள எஙகே?" எனறு கேடடான பிரபு, "ஐய நீா எனககுச செயதது எனன? என செவிக கினிபபாய ஏதோ சிலவறறைச சொனனீா! அதுபோல உமது செவிககினிபபாய ஏதோ சிலவறறை நானும சொனனேன, நான உமககு வாரிககொடுகக நீரெனன எனககு வாரிககொடுததது தடடுககெடடுபபோயிறறு? போம! போம!" எனறு கடுகடுததுககொணடே வித வானை வாயிறபடிதாணடி அனுபபிவிடடுக கதவைத தாளிடடுககொணடான

விததுவான எனன செயவான பாவம! தன புததி யையும தானகொணட ஆசையையும வெறுததான. 'உலுததரிடததில அனபும அருளும மருநதுககும கிடைககமாடடா வெனகிற புததியை யடைநதேனே! இதுதான பரிசு' எனறு திருபதியடைநதான

ஸநாதனமானவ தாமம்

உணமை

1 உணமையே பேசவேணடும. உளளனமையக காட்ட வேணடும பிரியமாயினும பொயசொலவது கூடாது

2 ஸாதுககளிடம தன மனததிலுளளதை மாறறிப பே சுகிறவன எவனோ அவன பாபி, திருடன, ஆதமஹத திசெயதவன

3 பொருள எலலாம வாககில அடஙகும அவை வாக கையே மூலமாககொணடவை ஆதலின அவை வாககினின றும வெளிவருகினறன அநதவாககை எவன பொயயாககு கிறானோ அவன கொடிய திருடனாவான

எவை பெரியவை?

இரண்டாவது

பலனை எதிர்பாராமல் செய்யுட உதவியானது கடலினும் பெரிதெனல்

கொள்ளத் தக்கவை இன்னவை, தள்ளத் தக்கவை இன்னவை, என்கிற விவகாரத்தைக் கையாளக்கூடிய மக்களுக்குத் தருமத்தைத் தருமத்தின் பொருட்டே செய்வதுதான் பெருஞ்சிறப்பைத் தருமென்று பெரியோர் பேசுகின்றனர். அதாவது பிறர்க்குச் சங்கடம் நேர்ந்த காலத்தில், அவர் பகைவரேயாயினும், நண்பரே யாயினும், அயலாரே யாயினும் அக்காரணங்களால் நிகழக் கூடிய பலனை எதிர்பாராமல் தம்மாலான உதவியைச்செய்ய முற்படவேண்டு மென்பதாம். அவ்வாறு செய்யும் பரோபகாரிகள் கடலுக்குச் சமானமாவதுடன் அவர்களுடைய உதவி அக்கடலினுதவியினும் பெரியதாம்.

கரைகடவாமை, கம்பீரத் தோற்றம், ஆழமுடைமை என்பவை எவ்விதங் கடலுக்குச் சிறப்பாயிருக்கின்றன வோ, அவ்விதம் பொறுமை, பெருந்தன்மை ஆழ்ந்த கருத்துடைமை பரோபகாரிகளுக்குச் சிறந்தவையா யிருக்கின்றன. நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய சகலவளங்

களையும் கொடுப்பதில் பூமிக்குக் கடலானது எத்துணை நலமுடையதாயிருக்கின்றதோ அத்துணை முன்னேற்றத்தைச் செய்வதில் உலகத்துக்குப் பரோபகாரிகள் நலமுடையவரா யிருக்கிறார்கள். முடிவாகப் பார்க்குமிடத்தில் பூமிக்குக் கடலானது அதிமுக்கியமான உப்பை உதவுவதுபோல பரோபகாரிகள் இன்றியமையாத இதோபதேசத்தை உதவுகின்றனர். இவைமுதலாகிய காரணங்களால் பரோபகாரிகளின் உதவி கடலினும் பெரிதென்னாட்டத் தடையில்லை. இதுசம்பந்தமாகப் பாரதக் கதை ஒன்று இங்கு எடுத்துரைப்பாம்.

துரியோதனுடைய வஞ்சக மார்க்கத்தால் பாண்டவரை வனத்திற்கு ஓட்டியபிறகு, பாண்டவர்கள் வனவாசங் கழித்து வந்தால் நம்மக்களுக்கு என்னகெடுதியைச் செய்வார்களோ என்கிற பயம் திருதராஷ்டிரனுடைய மனதில் குடிபுகுந்திருந்தது. இராஜசபையில் துரியோதனுடையா துரோபதை விஷயமாய் நடத்திய அக்கிரமச் செய்கை முன்னிட்டுப் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் தனித்தனி செய்து கொண்ட சபதமும் எவ்வாறுமோ என்கிற அச்சமும் அவன் மனதைச் செல்லரிப்பதுபோல அரித்துக் கொண்டுவந்தது. இதுபற்றி அவன் அடிக்கடி தன் தம்பியாகிய விதுரரிடம் ஆலோசனை செய்வான்.

விதுரர் நீதிமான். நடுநிலை பிசகாதவர். அவர் உள்ளத்திலொன்றும் உதட்டிலொன்றும் வைப்பதில்லை. உண்மையை வெடித்தாப்பதுபோல உணர்த்தும் சுபாவமுடையவர், “அண்ணா! நீரேன் துஷ்ட பிள்ளைகளுக்காக வியாகுலப் படவேண்டும். துரியோதனன் நமது பேச்சைக்

கேட்கவே மாட்டான. புத்திகெட்ட ராஜாவுக்கு மதி கெட்ட மந்திரி வாய்ததது போல அவனுககுச சகுனி ஏற்படடிருககிறுன அஞ்சனக்காரன் முதுகில் வஞ்சனைக் காரன் ஏறினதுபோல் துரியோதனன வாழவைக கெடுகக அநதசசகுனி அவனுககு இதசதருவா யிருககிறுன பாணடவாகள யோககியாகள அவாசளால எபபடியும துரியன துனபமடைவான முறத்தடிபடடாலும் அவனு டைய முகததடிபட நமமாலாகாது" எனறுா

இபபடி இவாகள் பேசிககொளவதைதத துரியோ தனன கேளவியுறறுன உடனே சகுனியிடம யோசிகக லாஞன "மாமா' பாணடவாகள உயிரோடிருககும வரை யில இநத இழிவான பேசசு நடையாடிக கொணடே யிருககும இதறகொருமுடிவு தேடிஞலதான நாம நிம மதியாயிருககலாம" எனறுன சகுனி, "ஆம-ஆம இப போது பாணடவா வனததிலிருககிறுாகள அவாகள நாட டுககுத திருமபிய போதுதானே நமமுடன வாதிடப போகிறுாகள. ஆகையால அவாசளை அவவிடததிலேயே ஒழிதது விடுவதறகான ஏறபாடடை உடனே செயய வேணடும வெளளம வருமுன்னே அணைகோல வேண் டும் எனபது பழமொழியலலவா? அனறியும பாம்பை முட்டையிலே புலியைக குட்டியிலே கோல்ல வேண்டும் எனறு தெரிநதவா சொல்லுகினறுாகளே" எனறுன.

அதறகுத துரியோதனன "மாமா சொலவது மெதத தவும சரி நமமுடைய எணணததை நிறைவேறறுவதறகு நாம இபபோது காட்டுக்குப போகவேணடும. ஆனுல போவதறகுத தநதை உததரவு கொடுபபாரா?" எனறுன.

"இதுதானு ஒரு பெரியகாரியம எவனுவது ஒரு வேடு வனை ஏவி, காடடில துஷடமிருகஙகள தொநதரவு செய்வ தால அதை நிவாததி செயயவேண்டும என்று முறையிட டுககொளள ஏறபாடு செயவோமே யானுல, யாதொரு தடையுமினறி நமமை வேடடையாடக காடடுககு உமது தநதை அனுபபுவார" "என்று சகுனிசொனனுன

சகுனியின யோசனைபபடியே ஏற்பாடு செய்து துரி யோதனன காடடுககுப போகத தனது தநதையை அனு மதி கேடடான திருதராஷடிரன அவவாறே போக விடையளிததான துரியோதனன தன சேனைகளுடன காடடைநோககிச சென்று பாணடவாகள தஙகியிருநத இடததினருகே ஒரு குளககரையில கூடாரமடிதது மிகு நத அடடகாசததுடன இறஙகினுன

கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது

"கலலைததான மணணைததான காயசசிததான
குடிககததான கறபிததாணு
இலலைததான பொனனைததான எனககுததான
கொடுததுததான இரடசிததாணு
அலலைததான சொலலிததான யாரைததான
நோவததான ஐயோவெஙகும
பலலைததான திறககததான பதுமததான
புவியிறறுன பணணினுனே.

என்று வறுமையுறற ஒரு புலவா தமதலைவிதியை நொநது பாடியுளளதைப பாாககும ஒருவன வறுமைககிடமகொடுப பானே?

அபபோது அநதத தடாகததில சிததிரசேனன எனனும கநதருவனொருவன தன பரிவாரஙகளுடன ஜலககிரீடை செயய வநதிருநதான. அவன துரியோதனனைக கணடதும "நீ இவவிடததில இருககககூடாது, உனசேனைகளோடு வேறெஙகேனுமபோ" என்று கடடளையிடடான நீயார எனனைத தடுபபதற்கென்று துரியோதனன அநதக கநதருவனோடு வாதிடத தொடஙகினான இபபடி ஒருவரோடொருவா வாயபபேசசிலிருநது கைகலககலாயினா சிததிரசேனன துரியனுடைய சேனைகளைச சினனாபினனஞ செய்து அவனையும பஙகபபடுததுக கடைசியில அவனைததன தேரோடு சோததுககடடி அவன அலற அலற இழுததுக கொணடே ஆகாயமாரககமாகத தனனிடம போகலுறறான துரியன அபயம அபயம என்று கூவிககொணடே போனான அவனைவிடுவிககக காணன முதலானோராலும கூடவிலலை

இசசமபவததை அஙகொருபககம தஙகியிருநத தருமபுததிரா கணணுறறார உடனே அவா பீமனை அழைததது "தமபி பீமா! நமது துரியோதனனை எவனோ ஒருவன தன தேரிறகடடி இழுததுக கொணடுபோகிறான; அவன அபயம என்று கூககுரலிடுகிறான சீககிரம நீயுன தமபிமாரகளுடன சென்று அவனைமீடடுக கொணடுவரக கடவாய" என்றார

பீமன், "அண்ணா! அடாது செயதவாபடாது படுவா. துரியன நமது விஷயததில செயத தீஙகு ஒன்று இரண்டா? அவனுககாக இரஙகவும வேண்டுமா? இதைப பறறித தாஙகள கவலை கொள்ளவேணடாம" என்றான.

தருமா "பீமா! நீசொல்வது சரியன்று. துரியோதனன் நமக்கு நூறுகெடுதிகள் செய்திருந்த போதிலும் அவன் நம்மைச் சேர்ந்தவனல்லவா? நமக்குள் நாமப்படிநடந்து கொண்டாலும் அவனைப் பிறன்வசம் துன்பப் படவிடலாமா? இந்தச்சமயத்தில் அவன் நமக்குச் செய்த தீங்கை நாம் பாராட்டக்கூடாது. நம்மாலான உதவியை நாம் செய்தேதீரவேண்டும் அபயக்குரல் கேட்டு நாம் அனுதரிப்பது அழகாகாது

* காரியம் ஆக, அன்றே ஆகுக, கருணையோர்க்குச்
சீரியதன்மை நோக்கின் இதனின்மேற் சிறந்ததுண்டோ?
பூரியரேயுந் தம்மைப் புகல்புகுந் தோர்க்குப் பொன்றா
ஆருயிர் கொடுத்துக் காத்தற் கெண்ணிலா அரசாகென்றும்"

என்று நீதிநூல் கூறுகின்றது. ஆகையால் பலனை உத்தேசியாமல் உதவிபுரிவதே அறிவாளர்க்கு அடுத்த தாகும் இந்த உதவியைக் கடலினும் பெரிதென்பர் உண்மை யுணர்ந்தோர்" என்று சொல்லித் தருமா தமது தம்பிமார்களைக் கொண்டு துரியோதனனுக்கு உதவிசெய்து அவனை மீட்டார் இந்த உதவி கடலினும் பெரிதென்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டோம் இனி அடக்கத்தின் மேன்மையை அடுத்த சஞ்சிகையிற் பேசுவாம்

ம இராஜகோபாலப் பிள்ளை,
வித்வான், கோமளேசுவரன் பேட்டை, சென்னை

---

*காரியம்-பலன், சீரியதன்மை-மேலானதன்மை, இதனின்-உதவி செய்தலினும், பூரியா-அற்பா, புகல்-அடைக்கலம் (அபயம்), பொன்றா-அழியாத, காத்தற்கு-ரக்ஷிப்பதற்கு, எண்ணிலா- எண்ணங் கொள்ளாத, என்றும்-வீரத்தின் பலமாதாகும்.

பெரியபெருமாள்

பெருமாள் என்னும் பெயர் பெருமையிற் சிறந்தவரெல்லாருக்கும் பொதுவாக வழங்குவதொன்று ஆகிலும், அது, மகாவிஷ்ணுவுக்கு இடுகுறிப் பெயராய் அமைந்திருக்கிறது. மகாவிஷ்ணு இராமாவதாரம் எடுத்த போது, ஸ்ரீராம பிரானுக்குப் பெருமாள் என்னும் பெயர் வழங்கிவந்ததை நாமறிவோம். பெருமாளாகிய ஸ்ரீராம பிரான், தமது மரபினர் ஆராதித்து வந்த பெருமானைத் தாமும் ஆராதித்து வந்தமையால், அந்தப் பெருமானுக்குப் பெரியபெருமாள் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. பெரிய பெருமாள் என்பவர் ஸ்ரீரங்கநாதர். இந்த ரங்கநாதர் பிரமதேவனுடைய திருவாராதன மூர்த்தி. இப்பெருமானை அருணகிரி நாதரும் தமது திருப்புகழில்,

"உரகபட மேல்வளர்ந்த பெரிய பெருமாளரங்க குலவளவு மால் மகிழ்ந்த மருகோனே" என்னும் பாடலில் பெரிய பெருமாள் என்று புகழ்ந்திருக்கிறார்.

சூரியகுல திலகனாகிய இக்ஷ்வாகு மகாராஜா அருமையான தவம்புரிந்து, பிரமனொடு சென்று, நான்முகக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து, இந்த ரங்கநாதரை அயோத்திக்குக் கொண்டுவந்து வழிபாடு செய்து வந்தார். அந்த மூர்த்தியே சூரிய குலத்தவர்க்குக் குலதெய்வமாக விளங்கிவந்தார்.

இந்த உண்மையை விபீஷணன் கேள்வியுற்று, அதனைப் பொன்னேபோலப் போற்றிவந்தபடியால், அவனுக்கு ஸ்ரீராமபிரான் அந்த மூர்த்தியையே பரிசாகத் தந்தருளினார். வாலி கும்பகர்ணன் முதலியோர் அவ்வுண்மையறிந்தும் அதில் சிரத்தை வையாமையினால் அம்மூர்த்தியைப் பெறும் பாக்கியத்தை இழந்தனர். இராவணன் இந்திரஜித்து, அதிகாயன் முதலானோர், உண்மையுணர்ந்தும் அகங்காரத்தால் அவமதித்தபடியால், கற்றறி மூடராய்த் தாமுங்கெட்டுத் தமது குலத்திற்கும் நாசத்

தைதத தேடிககொணடு, உணமை உணராதவராகவே மாய்நதனா. ஆகையால நாம பெரியோா சொலலிய புததிமதியில நமபகம வைததது அவாகூறியபடி நடநது வநதால விபீஷணனைப போல மேனமை யடையலாம. பராமுகஞ செயதால வாலி கும்பகருணன எனபவரைப போலப பயனடையாதவ ராவோம, அலக்ஷியஞ செய்து விசுவாச காதகரானால இராவண னியரைப போல வேரோடு கெடுவோம முததுச சிபபியானது மழைததுளியை உடகொணடு அதைக கெட்டி முததாகச செய்து பலாககும பயனபடச செயகிறது, அநதத துளியை ஒரு பொததல பாததிர மானது அடைநதும பயனினறி விட்டுவிடுகிறது, நெருபபிற காயநத இருமபானது, அததுளியை யுடகொணடு, உடகொணடதாகக காணப பெறுமல பயனறறுப போகினறது

பெரியோரது புததிமதியைக கேடபவன முததுச சிபபியைப போல உலகததிறகுப பயனபடக கூடியவனுவான; கேடடு நடவாதவன பொததல பாததிரததைப போல நிரபபிரயோசன முளளவனுவான, அவமதிபபவன காயநத இருமபைப போல ஒரு பயனும பெறுதவனுவான

ஆதலால, பிளளைகளே! கீழவரும பாடலை மனப பாடஞ செயது கொணடு முததுச சிபபியைப போல புகழுடைய முநதுஙகள.

நீரததுளியைச 1சிபபிநலல
2நிததிலமாக கும, பொததல
3போாததவொரு பாததிரமோ
போகவிடும,—4 பாரததலததில
காயநதஇரும புணடு 5குறி
காணுவா ரூககுமிவை
6ஏயநதவரும உணடுலகிலே—

1 முததுசசிபபி. 2. முதது 3. கொணட. 4. பூமியில 5. அடையாளம. 6. ஒததவா.

எனக்கும் கழுதைக்கும் ஒரு முழம்.

ஒருநாள் ஒரு வேந்தன் ஒருசபை கூட்டியிருந்தார். அந்தச் சபையில் அநேக வித்வான்களும் பிரபுக்களும் நிறைந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது சமஸ்தான விகடகவியும் வந்து அரசனுடைய சமீபத்திலேபோய் உட்கார்ந்தான். அரசனுக்கு அவன்மீது கோபமுண்டாய் அவனைப்பார்த்து, "என்னஐயா! உமக்கும் கழுதைக்கும் என்னவித்தியாசம்!" என்றுகேட்டான். விகடகவி, நகைத்து, தனக்கும் அரசனுக்கும் ஒரு முழதூரமிருந்தமையால் பார்த்து, "எனக்கும் கழுதைக்கும் ஒரு முழந்தான் வித்தியாசம்" என்று பதில் சொன்னான். அரசன் கேட்டு "நாம் சபையில் நிந்தைமொழி கூறியது தவறு. அதனாலே தான் நமக்கு அந்நிந்தைமொழி திரும்பிவந்தது" என்றெண்ணி வெட்கமடைந்தான். அப்பொழுது அங்கிருந்த ஒரு பாவலர், மெதுவாய்

"பல்லார் அவைநடுவண் பாற்பட்ட சான்றவர்
சொல்லார் ஒருவரையும் உள்ளூன்றப் பல்-ஆ
நிரைமுன்னர்க் காத்த நெடியோனே யாயின்
உரைத்தால் உரைபெறுதல் உண்டு"—(பழமொழி)

என்னும் இந்தப்பாட்டைப் பாடினார். அரசன் செவியிலிது பட்டது. அரசன், "நியாயம்! உணர்ந்தேன்!" என்றான். விகடகவி, உடனே எழுந்துநின்று அரசனை இரு கைகுவித்து வணங்கி, "நியாயமுணர்ந்த வேந்தர்க்கு வந்தனம்! சகல மங்களங்களும் உண்டாகுக!" என்று கூறினான். அரசன் எழுந்து "மகிழ்ந்தேன்" என்று சொல்லி அவனை அருகில் உட்காரவைத்துக் கொண்டான். "அறிவுடையோருவனை அரசனும் விரும்பும்" என்பது வீணாகுமா?

திருக்குறள்.

அறத்துப்பால்

பாயிரம

முதல் அதிகாரம—கடவுளவாழதது

அகர முதல வெழுததெலலா மாதி
பகவன முதறறே யுலகு. (1)

கறறதனு லாய பயனெனகொல வாலறிவன
நறறா டொழாஅ ரெனின (2)

மலாமிசை யேகினுன மாணடி சோநதாா
நிலமிசை நீடுவாழ் வாா. (3)

வேணடுதலவேண டாமை யிலானடி சோநதாாக
கியாணடு மிடுமபை யில (4)

இருளசே ாிருவினையுஞ் சேரா விறைவன
பொருளசோ புகழபுாிநதாா மாட்டு (5)

பொறிவாயி லைநதவிததான பொயதீ ரொழுகக
நெறிநினறாா நீடுவாழ வாா. (6)

தனககுவமை யிலலாதான றாளசோநதாாக கலலால
மனககவலை மாறற லாிது. (7)

அறவாழி யநதணன றாளசோநதாாக கலலாற
பிறவாழி நீநத லாிது (8)

கோளில பொறியிற குணமிலவே யெணகுணத தான
தாளை வணஙகாத தலை. (9)

பிறவிப பெருஙகட னீநதுவா நீநதாா
இறைவ னடிசோாதாா. (10)

குறிப்பு.—சிறுவா மனபபாடம பணணுவதறகாகக குறள
தொடஙகியிருககிறது.

அறநெறிக்கும்மி.

தெய்வவணக்கம்

குமமியடி பெணணே குமமியடி—நாளுங
குகனைபபோறறியே குமமியடி
செமமையறநெறி காட்டுஙகணபதி
சீரபாதமபாடிக குமமியடி—

நூல

அனபும அருளும அறிவும அடககமும
ஆனகுணஙகளாந தொழிபபெணணே
இனபந தருமிவை துனபந தொடைததிடும
எனறும அருநதுணை யாகுமடி— (1)

ஈசன திருவடி எனறுமனததெணணி
இனியநல வழியினி லேநடநது
நேசமாய இயனறன இயறறுவோமே யானல
நினமலன கிருபைகைகூடிடுமே— (2)

நாளைநாளையென நாளைக கழிககாதே
நாளை நமனது நாளாகலாம
வேளையிது நலல வேளையாமாதலால
விருமபிச செயயறம மெலலியலே— (3)

தாயுமதகப்பனும தாரமும பிளளையும
சாரநத சகோதரா யாவருமே

வாய்ந்த உறவென நம்பாதேயவா
மாயந்திடும்போதுடன் வாராரே— (4)

கைப்பொருள் வைப்பல்ல தோழிப்பெண்ணே இந்தக்
காசினியிலிதை வண்மையுடன்
துய்த்து வழங்கியறஞ் செய்தபோதே
எய்ப்பினில் வைப்பாகும் கண்மணியே (5)

புண்ணியபாவங்க ளல்லாமலிந்த
பூதலத்தில் நம்மிடமொத்துவும்
நண்ணுதடிமாதே திண்ணமீதாகுமே
நாடியெந்நாளுஞ்செய் புண்ணியமே— (6)

எத்தனை புண்ணியஞ் செய்தோமோ இந்த
உத்தமமானிட ஜென்மமுற
அத்தனையுமினி ஆக்குவதறிவாமோ
அங்கயற் கண்ணெழில் மங்கையினனே (7)

அறஞ்செய்த போதன்றி யீசன்றிருவடி
அடைய எவருக்கும் ஆகாது
மறஞ்செய்யும் பிறவும் மானிடமாகுமோ
பாசற்ற பைங்கிளியே மயிலே (8)

S R கணபதி சுப்ரமண்ய அய்யர்,
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
போர்டு ஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST, MADRAS

தாயுமானவர்

1 [illegible]
செப்ப [illegible] நின்னை [illegible] பராபரமே

2 எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே

3 மார்க்கண்டனுக்காக [illegible] மறலியிட்ட பாட்டை [illegible]
பார்க்கின்னபா [illegible] பங்கான பராபரமே

(பராபரக் கண்ணி)

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923௵ ஏப்ரல்௴ | பகுதி 4

படிக்கின் றிலைபழ நித்திரு நாமம்
 படிப்ப வர்தாள்
முடிக்கின் றிலைமுரு காவென் கிலைமுசி
 யாம லிட்டு
மிடிக்கின் றிலைபர மானந்த மேற்கொள
 விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலைநெஞ்ச மேதஞ்ச மேது
 நமக் கினியே.

—(கந்தரலங்காரம்.)

தாயுமானவர்

தாயுமான தயாபரனைப்பற்றி இரண்டாயப் பகுதியில் படித்தோமல்லவா? அந்த ஜகதீசனுடைய திருவருளாலே தோன்றி அவனுடைய அருளாலே வளர்ந்து அவனுடைய அருளாலே அவனுக்கு அடிமையாகி அவன் அருளால் அவன் புகழ் பாடி உலகம் புகழ் விளங்கியவர் தாயுமானவர்.

தாயுமானவருடைய தந்தை கேடிலியப் பிள்ளை என்னும் பெயர்கொண்ட வேளாளர். அவர் கல்வியிலும் கேள்வியிலும் சிறந்தவர், சிவபக்த சிரோமணி, அவர் சோழநாட்டில் வேதாரணியம் என்கிற சிவஸ்தலத்திலே வசித்து வந்தார். வேதாரணியத்திற்குத் திருமறைக்காடு என்று தமிழ்ப்பெயர் வழங்குவதுண்டு (வேதம்-மறை, ஆரணியம்-காடு)

(2) தாயுமான தயாபரனுடைய திருவருளால் கேடிலியப்பிள்ளை வேதாரணிய ஆலயதரும விசாரணைத்தொழிலை நடத்தி வந்தார். விஜயரங்க சொக்கநாத நாயகர் என்பவர் அக்காலத்தில் சோழபாண்டிய நாடுகளுக்கு அரசராக இருந்தார். அவர் மதுரைத் திருமலை நாயகருக்குப் பௌத்திரர். அந்த வேந்தன் கேடிலியப்பிள்ளையின் குணதிசயங்களைக்கேட்டு அவரைத் தன

னிடம் வரவழைத்து மந்திரி உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினன்.

(3) தாயுமாய்த் தந்தையுமாய் யாவுமாய் விளங்கும் சர்வஜீவ தயாபரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானிடம் அன்புடையவராகையினால் கேடிலியப்பபிள்ளை தம்முடைய வேலையில் ஒருவித குற்றங்குறைகள் வாராமல் நடுநிலையில் நின்று நல்ல பேர்பெற்றார். அரசன் அவரிடம் தாயினைய கருணை காட்டி அவரை ஆதரித்து வந்தான். அவருக்குச் சிவசிதம்பரம் என்று ஒரு பிள்ளையுண்டு. அந்தப்பிள்ளையை அவர் தம் தமையனாருக்கு ஸ்வீகாரம் கொடுத்துவிட்டார். பிறகு அவர்க்கு மக்கட்பேறு உண்டாகவில்லை. அதனால் அவர் கவலை கொண்டார்.

தாயுமான தயாபரன் அடியார்களுடைய மனக்கவலையை நீக்குகிறவனல்லவா?—

“ தனக்குவமையில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றலரிது ”—

என்று தெய்வப் புலமைவாய்ந்த திருவள்ளுவநாயனார் கூறியிருக்கிறாரல்லவா? கேடிலியப்பபிள்ளை ஞானவானாதலால் அவரும் அவருடைய மனைவியும் தாயுமானவருடைய திருவடியையே சரணமாக அடைந்தார்கள், எப்போதும் அவரைத் தியானிப்பார்கள், துதிப்பார்கள், அடிக்கடி ஆலயஞ் சென்று ஐயன் தரிசனம் செய்வார்கள்.

4 தாயுமானவருடைய திருவருளால் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்க்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. தாயுமானவருடைய அருளாலே பிறந்தமையினால் அந்தக் குழந்தைக்குத் தாயுமானவர் என்கிற அவருடைய திருப்பெயரையே சூட்டினார், அந்த அருமைத்

திருமகனை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துவந்தார்.

5. தாயுமானவருடைய திருவருளால் உதித்தபடியால் தாயுமானவர் குழந்தைப் பருவத்திலேயே அதிசயிக்கத்தக்க அறிவுடையவராய் விளங்கினார். கேடிலியப்பபிள்ளை அவரைத் தக்கவயதில் படிக்கவைத்தார். கொஞ்சகாலத்திற்குள் அவர் இறைவன் திருவருளால் தமிழ்ப்பாஷையிலே தேர்ச்சியடைந்தார்; பிறகு வடமொழியாகிய ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலும் தேர்ச்சிபெற்றார்.

6. தாயுமானவருடைய பதினாறாவது வயதில் அவருடைய தந்தை கேடிலியப்பபிள்ளை காலஞ்சென்றார். தாயுமானவர் வயதிற் சிறியவரேயானாலும் அறிவிலே பெரியவராய் விளங்கியபடியால் அரசன் அவர்க்கு அவர் தந்தை வகித்துவந்த உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தான். ஸ்வாமிகளுக்கு அந்த உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பமில்லை. அதைவகிக்கத் தமக்கு அநுபோகம் போதாதென்பது அவருடைய அபிப்பிராயம். அரசன் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி அந்த உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தான். அரசனுடைய பேச்சைத் தட்ட அஞ்சி அவர் அந்த உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

7. தாயுமானவர் இவ்வாறு லௌகிகத் தொழிலில் பிரவேசித்தாராயினும் அவர் ஞானமடையு மார்க்கத்திலேயே சிந்தையுடையவராயிருந்தார். பிறவியால் பெறும் பயன் உண்மை நிலைகண்டே உயர்கதி அடைவதே என்று அவர் உணர்ந்தார். உண்மை நிலை, ஞானாசாரியருடைய திருவருளினாலே பெறவேண்டுமாதலால் தாயுமானவர்

அப்படிப்பட்ட குருவை அடைய அவாவுடையவரா யிருந்தார்.

8. தாயுமானவர் இவ்வாறிருக்கையில் திரிசிரபுரம் தாயுமானஸ்வாமி தரிசனத்துக்கு மௌனகுரு ஸ்வாமிகள் ஒருவர் வந்தார். அவர் திருமந்திரம் என்னும் அரிய பெரிய நூலை இயற்றியருளிய திருமூல நாயனார் மரபிலே வந்த மெய்கண்டார் என்பவரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்ற மகான். அவரைத் தாயுமானவர் தற்செயலாயக் கண்டார். கண்டதும் அவரிடத்தில் அவருக்கு அன்புண்டாயிற்று; மனமுருகியது. அவர் அவருடைய திருவருள் நோக்கத்தின் வசப்பட்டார். உடனே அவருடைய திருவடியிலே அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து பணிந்து எழுந்தார். அவருடைய கண்களிலே நீர் தாரைதாரையாகப் பெருகியது.

9. தாயுமானவருடைய இந்த நிலையைக்கண்ட மௌன ஸ்வாமிகள் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவ்விடம் விட்டு நடந்தார். தாயுமானவரும் தொடர்ந்தார். ஸ்வாமிகள் தமதிஷ்டப்படி பல இடங்களுக்குச் சென்றார். தாயுமானவரும் விடாது பின்பற்றி அவரோடே போனார். ஸ்வாமிகள் கடைசியில் தாயுமான ஸ்வாமி கோயிலுக்குள் சென்று அங்கே தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸந்நிதியில் பத்மாசனமிட்டு உட்கார்ந்தார்.

10. தாயுமானவர் அவரெதிரே கைகுவித்துப் பணிவாய் நின்றார். ஸ்வாமிகள் "உன்மனோ நிலை உணர்ந்தேன். நீ இன்னும் சிலகாலம் இல்லற நெறியை அநுஸரித்துவா. பிறகு உனக்குப் புத்திரபாக்யம் சித்திக்

கும அபபால நான வநது உனனைககாணபேன" எனறு கூறி எழுநது சென்றார

11 தாயுமானவா அவருடைய பிரிவைக கணடு மனம வருநதினா அதனை உணாநத மெளனகுரு சும்மாவிரு எனறுகூறிச சென்றா தாயுமானவா அதையே பரம உபதேசமாககொணடாா, அதைப பறறி அடிககடி சிநதிதது வநதாா, குருவை யெணணி எணணி உருககததலைபபடடாா, சுமமாவிரு எனற அநத வாககியததை மெளனகுருவணககததிலே வைததுப பாடிக துதிததாா, அநத உபதேசமொழியை எடுத தெடுதது அடிககடி சொலலி மனததைத தேறறிவந தாா

12. தாயுமானவருடைய இநதப பரிசுததமான நிலையைககணட அரசன, அவரிடம பயபகதி விசுவாசங கொணடான அரணமனை உததியோகஸதரில ஒருவ ரெனபதையே மறநதான தாயுமானவரும லௌகிகவிாத தியை மறநதாா, ஞான நெறியிலே சிறநது நினறாா. அரசன அவாககு வேணடியவை யாவும அளிதது அவா மனமகிழுமபடி பணிசெயயத தலைபபடடான. அபபால ஒருநாள அரசன காலமானான

13 தாயுமானவா, பிறகு அரணமனையிலேயே இருநதுவநதாா அரசனுடைய மனைவி மீனாட்சியமமை எனபவள் தன கணவனுடைய அரசை ஏற்றுககொண டாள. மீனாட்சி நல்ல குலததிலே பிறநதவள் ; கலலவா களோடு பழகியவள; உததம குணம வாயநத அரசனுககு மனைவியானவள இருநதும வினைவசததினால தாயுமான வரினமேல ஆசைகொண்டாள். அவரைப் பார்தது,

“ஸ்வாமி, இநத அரசை உமககே தநதேன என உடல், பொருள, ஆவியும உமமுடையனவே” எனறு பணிந தாள.

14. தாயுமானவா உடனே சிவசிவா எனறு செவி யிலே காம வைததுப பொததிப பின அநத மாதைப பாாதது, “இது சரியான எணணமலல இதைமற. மாதாகளுககுக கறபே சிறநதது அது அவாகளுககு இகபர நனமைகளைத தரும இதனாலேதான, தமிழ வேதம—

> “பெணணிற பெருநதகக யாவுள கறபெனனுந
> திணமை யுணடாகப பெறின”

எனறு போதிததிருககிறது இவறறையெலலாம நீ அறியாயோ? அறிவாய, இருநதும இபபடி மயஙகியது உன வினைபபயனேயனறி வேறலல உலகமாயை எப படிபபடடவரையுமமயககவலலது அதறகிடமகொடாம லிருபபதே அறிவாகும”—என இனனும பல நீதிகளைப போதிதது அநதமாதை ஞானமாாககததில திருபபினா

15. தாயுமானவாககு அதன பின அஙகிருகக மனம இடநதரவிலலை உடனே அவவிடம விடடுப புறபபடடு இராமநாதபுரததிறகுச சமீபததிலேயுளள தேவை எனகிற நகரததுககுச சென்று அஙகேவசிதது வநதாா. இதை அறிநத அவருடைய தமையனா, தமது சிறிய தாயாா புததிரராகிய அருளையபபிளளை யோடு தேவை நகாசெனறு தாயுமானவரைக கணடு, “குலமவிளஙக ஒரு மஙகையை விவாகம செயது கொளளவேணடும” எனறு கடடாயபபடுததினா.

16. தாயுமானவாககு ஸமஸார பநதததிறகடடுப

பட விருப்பமில்லை. ஆயினும தமையனா சொல்லைத் தட்ட அஞ்சி விவாகம செய்து கொளளச சமமதிததார். பிறகு அவாககு விவாகம நடநதது. அபபால அவாக்கு ஒரு புததிரன பிறநதான. அவனுக்குத தாயுமானவா கனகசபாபதி எனறு பெயரிட்டு அருமையாய் வளாதது வநதாா. அபபொழுது அவாக்கு, தாயுமானசுவாமி மலையில முனனே தரிசனந தநது சுமமாவிரு எனறு உபதேசிததுசசெனற மௌன குரு ஸ்வாமிகள அஙகே வநதாா; தாயுமானவரின பககுவ நிலையைக கண்டு மனமகிழநது அவாககு யோக முறையை உபதேசிததுத துறவியாகுமபடி கடடளையிட்டுச சென்றா

17. தாயுமானவா உடனே அனறைககே தமமுடைய மனைவி மைநதன, வீடுவாசல எலலாவறறையும துறநது கௌபீனதாரியாய வெளிபபட்டாா; தமமுடைய அநுபோகஙகளையெலலாம அவவபபோது கேட்போரும படிபபோரும மனமுருகி, எலலாம வலல இறைவன திருவடிககடியராகுமபடியான இனிய தமிழிற் பாடி வருவாரானா.

18. தாயுமானவா பாடிய பாடலகளை யெல்லாம் அவரைவிட்டு அகலாமல பினதொடர்ந்துவந்த மாணவாகள எழுதிவநதாாகள். கடைசியில தாயுமானவா தேவை நகரிலே சமாதியடைந்தார். அவருடைய கோவில் அங்கு இபபொழுதும அடையாளமாக விளஙகுகிறது. தாயுமானவரின காலம சுமாா இருநூறு வருஷஙகளுககு முன இருககலாமெனறு கணக்குச் சொலலுகிறார்கள்.

19. தாயுமானவருடைய பாடல்களைப்போல் பாடல்

இனி எவரும பாடமுடியாதெனறும சொலலலாம. அவ ருடைய பாடல்களால தமிழுலகம எநதக் காலததிலும் சிவஞானப பேறு பெறுமெனபதி லையிலலை. ஆகையி னால தாயுமானவரின பரமோபகாரம எனறும மறக்கத தககதனறு.

20 தாயுமானவா எலலோரும இனபநிலையில் இருககவேணடுமெனகிற உயாநத கருததுடையவர். அதை அவா,

"எல்லோரும இனபுற் றிருகக நினைபபதுவே
அலலாமல வேறொன றறியேன பராபரமே" என்று

பராபரககண்ணியில பாடியிருககிறா. அவா சுதத சை வா, பரமசாநதசொரூபி, பெருஙகருணைத திருவாளா. எலலோாககும இனசொலலால புததிபுகடடுவோா; அறி யாதாருடைய புனசெயலகண்டு இரஙகுவோா; எவரை யும நிநதிதது ஒதுககாா இநத மகானுடைய நலல உப தேச வழி நிற்பவாககு எனறுங குறைவுவராது.

ஆததுமததைச சுததிசெயாா ஆசாரத தால்பயனென
பாததிரத்தைச சுததிசெயாா பாகமெவன—ஏததுறநல
சித்தசுத்தி செயயாா சிவபூசை யாலபயனென்
வித்தமுறு வேமா விளமபு

(வேமன நீதிவெண்பா)

ஆத்துமத்தை—ஆதமாவை, பாகம எவன—சமையலா லென்னபயன்; விததம—ஞானசசெலவம.

கற்பின் பெருமை

“கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாமை” என்று ஔவையார் அருளிச் செய்தனர். இதனால் பொய்பேசாமையே கற்பு என்று தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது. கற்புக்குரிய லக்ஷணங்களெல்லாம் பொய்பேசாமையில் அடங்கி விட்டமையால், பொய்பேசாமையே கற்பு என்று சொல்ல ஒரு சிறிதும் தடையில்லை. இது பெண்பாலார்க்கேயன்றி ஆண்பாலார்க்கும் பொருந்தியது. இயற்கையிலேயே பேதைமைக் குணத்தை ஆபரணமாகப் பெற்றுள்ள பெண்மக்களுக்கு எச்சரிப்பு அடிக்கடி வேண்டியிருந்தலின், கற்பு என்பது இத்தன்மையதென்று பல படித்திறங்களில் அதை விஸ்தாரமாக எடுத்துப் பேசி, அக்கற்பைக் காக்கும் விஷயத்தில் அவர்கள் விழிப்பாயிருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திவரலாயிற்று.

பெண்கள் தனித்திருப்பதும், சிலசமயங்களில், பேதைமை காரணமாகக் கெடுதியை உண்டுபண்ணக் கூடுமென்னுங் கருத்தால், கூடாதென்பது பெரியோர்களின் துணிபு. அதுபற்றியே அவர்களுக்குக் காவலும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. “காவல்தானே பாவையர்க்கழகு” என்று ஔவைப் பெருமாட்டியே கூறியிருக்கிறார். கன்னிகையாயிருக்குங் காலத்தில் அவர்கள் பெற்றோர் வசத்திலும், கலியாண மானபின் கணவர்வசத்திலும், கணவர்க்குப்

பின பிள்ளைகள் வசததிலும, பிள்ளைகள் இல்லாவிட்டால உடனபிறநதார வசததிலும இருககவேண்டும.

கலியாணமான பிறகு அவாகள பெறறோா உறறோா முதலானவரை விட்டுக கணவரையே கதியெனறடுதது அவாசொலலுககு எதிாபேசாமல கீழபபடிநது பகதி விசு யததோடு நடநது வரவேணடும எநதபபணி (வேலை)யால தமது கணவா இனபுறுவாாகளோ அநதபபணியை உட னுககுடன பணிவோடு செயது அவாகளைச சநதோஷப படுததி வருவதையே தமமுடைய முககிய கடமையாகக கொளள வேணடும ஊசியும சரடுமபோலிருநது உதவி புரிநது வரவேணடும அசசம, நாணம, மடம, பயிாபபு எனகிற நானகு குணஙகளிலிருநதும ஒருபோதும வழுவு தலகூடாது அசசமாவது எனறும காணாததைக கணட விடததுப பயபபடுதல, நாணம எனபது வெடகங கொணடிருததல, மடமாவது சகலமும அறிநதவிடத தும அறியாதது போல அடஙகியிருததல, பயிாபபு— கணவரலலாதா ருடைய கை மேறபடின உடமபு அரு வருபபடைதல—

கணவா பூசையி லிருககுமபோது அவரைக குரு வாகப பாவிதது அநதப்பூசைககு வேண்டிய வறறைத தாம சிஷயாயிருநது நடததவேணடும, சநதோஷமாயி ருககுஙகாலததில அவரை மனமதனைக நினைததுத தாம ரதியாயிருநது ஒழுகவேணடும, மறறகாலஙகளில அவ ரைத தெயவமாக எண்ணி அவருடைய சேஷததை அமு தாக உணடு நதியாடல, விரதமிருததல,தேவதா தரிசனஞ செயதல முதலிய சகலகிரியைகளையும அவருடைய பாத தரிசனத்துக்குச சமமெனறு அனுசரிதது வரவேண்டும.

சுததிபததியுடன,கடலின ஆழததைப் பாரததுவா எனறு கணவா கனவில சொனன போதிலும உடனே சென்று செய்யும படியான மனோதிடததைக கொளளவேண்டும. விருநதோமபல, சுறறநதழுவல, மககளைப பாதுகாததல் முதலிய குடும்பவிவகாரஙகளையுமமனததளா வடையாமல் கவனிக்க வலல உததமியராயிருகக வேண்டும. இவாகளே கறபுக கரசியராவாாகள. அததகையோா செய்யும தருமங் களே மழைவளததுககும உலகக்ஷேமததுககும ஆதார மாகும—

" . ... மாதாா
அற்பில நினறன அறஙகள அனனவா
கற்பில நினறன காலமாாியே "

எனபது சததிய வாககல்லவா ?

இவவாறு நடநது வநதவரும வருபவருமான ஸ்திர ரதனஙகள இருபபதாலனறோ நலலா ரொருவா உளரேல அவா பொருட்டு எலலாாககும பெய்யும மழை எனகிற படி பூமியானது நாளது பரியநதம கூடியவரையில ஒழுங கான நிலையில இருநது வருகிறது. அநதப பதிவிரதா சிரோமணிகளின பெருமையைபபேச யாவரால ஆகும ?

" முககணாதணடலை நாட்டில கறபுடையோா பெரு மைமொழிந திடிலொருததி, ஒககுமெரி குளிரவைத தாள ஒருததிவில வேடனை யெரிததாள் ஒருததிமூவா, பககமுற அமுதளிததாள ஒருததி எழுபரியவனை இணங் கவைததாள், கொககெனவே நினைததனையோ கொங் கணவா எனறொருததி கூறினளே.—

எரி—அக்கினி; அமுது —பால்; எழுபரியவன்-சூரியன் (ஏழுகுதிரை பூட்டிய ரதத்தை யுடையவன்)—

எனனும பாடலானது அப்பதி விரதைகளின பெருமையை விளககுகினறது.—

இபபாடலினபடி அக்கினியைக் குளிரவைததவள் சநதிரமதி, வேடனை எரிததவள் தமயநதி, மும்மூாததிகளைக குழநதைகளாககிப பால கொடுததவள அநசூயை, சூரியனை உதயமாகா மலிருககுமபடி வேண்டியவள நளாயனி, கொககெனறு நினைததனையோ எனறு கேடடவள் வாசுகி.

இபபடிபபடட அறபுதஙகளைக காடடிய பெண்மணிகள இனனும அநேகருண்டு—

கறபின பெருமை இவவாறிருபபதால நமது பெணமணிகள இதைக கவனிததுத தாஙகளும இவவணணம பெருமை யடையும வழியில நடகக முயறசி செய்வாா களாக கணவா சொறபடி நடபபதே அவாகள அனுசரிகக வேணடிய முயறசியாம.—

இதுசமபநதமாகப பதமாவதி எனனும ஜெயதேவாது பாாியாளின சரிதததை அடுதத சஞசிகையில வெளியிடுவாம—

ம. இராஜ கோபால பிள்ளை,
விதவான, கோமளேசுவரன பேடடை, சென்னை.

பிறா குறறஙகளைப பாராட்டாதே!
பிறா பெருமையைமாததிரம பேசு
உன்னைபபோலவே பிறரையும எண்
உததமனுயிரு

பெண்புத்தி கேட்ட பீமன்

ஒரு வித்துவான் ஓர் அரசனிடம் போய் அவன் புகழைப் பாடினான். அரசன் விலையுயர்ந்த மாணிக்கம் ஒன்றை வித்துவானுக்குத் தந்தான். அதை அரசனுடைய அரண்மனை வேலைக்காரி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் வீட்டிற்குப் போனதும் தன் புருஷன் பீமனை அழைத்து, "எத்தனை நாள் இப்படி தரித்திரத்திலே கஷ்டப்படுகிறது? இதைப் பற்றி உங்களுக்குக் கவலையே கிடையாது. நான் எத்தனை நாள் உழைத்துச் சாவது? இந்த நம்முடைய தரித்திரம் தீர வேண்டுமானால் நீங்கள் நானின்று சொல்லுகிறபடி நடக்கவேண்டும்" என்றாள்.

பீமன் பேரளவில் பீமனே தவிர பலத்தில் பீமனல்ல, பலஹீனன், சாது, நல்ல புத்தியுடையவன். அவனுக்குக் கொஞ்சம் நிலமிருக்கிறது. அதில் உழுது பயிர் செய்து அவன் ஜீவித்து வந்தான். குடும்பத்துக்கு அதில் வரும் வரும்படி கட்டவில்லை. அதனாலே கஷ்டம். பீமனுக்குப் பயிர்த்தொழில் தவிர வேறு தொழில் தெரியாது. பீமனுடைய மனைவி நல்ல சாமர்த்தியக்காரி, எட்டு ஊரை விலைக்கு வாங்குவாள், ஆகையினால் அவன் அவளுக்கு அடங்கியவனானான்.

அவள் "இன்று நான் சொல்லுகிறபடி நடக்க

வேணடும" எனறவுடன பீமன "அதெனன அபபடிச சொலலுகிறுய்' எனறைககு உன பேசசை நான தட்டினேன, இனறைககுத தட்ட? மகாராஜியை எனறைககுத தொட்டுத தாலிகட்டினேனே அனறைககே அவிட்டததுத தாஸனுயவிட்டேனே இனனுமெனன?" எனருன

அவள "இநதக குறுமபுப பேசசுப பேசததெரியுமே ஒழிய காரியததில ஒனறையுநகாணேம இருககட்டும—நான சொலலுகிறபடி நட—கேள—அரணமனைககு இனறு ஒரு விததுவான வநதிருநதான. அவனுககு மகாராஜா ஒரு மாணிககம தநதார அதை நான என கணணுலே பாரததேன அநத விததுவான இப்பொழுது அரணமனையிலிருநது புறப்பட்டுப்போகிருன ஓடிப்போய் அவனை வழியில மடககிககொணடு அநத மாணிககததைப பிடுஙகிவா' நமது தரிததிரம அதமாயவிடும தரிததிரததை ஒழிகக இதைத தவிர வேறு வழியிலலை" எனருள

பீமன, இதைக கேட்ட நம ஆநதைபோல விழிததான, "அநதோ நான பிழைததத பிழைப்பு வழிப்பறி செயயும படியாய முடிநததே" எனறு எணணி ஆலோசிததான அவன மனைவி, "எனன ஆநதையாய விழிககிருய? அவலமே, தொலை சீககிரம" எனருள பீமன, "அநதோ தரிததிரமே, உனனுடைய ஆககையாவிது?" எனறு எழுநது விரைவாயப்போய விததுவானை ஒரு காட்டில மடககிககொணடான.

பகல வேளையாயிருநதாலும அது ஊருககுப புறமபான காடானபடியால அஙகே ஜனசஞசாரமிலலாமலிருக

தது. விததுவான அநத வழியில பயநதுகொண்டே தான போகிறுன. மடியிலே கனமிருக்கிறதல்லவா ? பீமன அவனை மடககியதும் விததுவான திடுககிட்டு நின றுன. பீமன அவனைப பாரதது, "நீ இபபொழுது அரண மனையிலே வெகுமதியாகப பெற்ற மாணிககததைதக கொடுததுவிடு இல்லாவிட்டால உனனை விடமாட டேன" என்றுன

விததுவான, உடனே தன மடியில வைததிருநத மாணிககததை யெடுதது வாயிலபோட்டு மடககென்று விழுஙகிவிட்டான பீமன, "உனனை இபபொழுது குமமாங குததுக குததி மாணிககததைதக ககக வைபபேன. நீயே ககிவிடு அதை" என்றுன. இதை அருகி லிருநத வேடன கேட்டு ஓடிவநது, "மாணிககததை கொடுககிறீர்களா இல்லாவிட்டால இநத என கை ஈட் டிககு உஙகளை இரையாககி அதையெடுததுக கொள ளட்டுமா !" என்று கேட்டான.

விததுவான சிவசிவா என்று சொலலிககொண்டு பகவானை நினைததபடி நின்றுவிட்டான. பீமன, "ஐயோ, நாம விததுவானைக காட்டிக கொடுககவேண்டும. காட் டிக கொடுததால அவன வயிற்றிலுள்ள மாணிககததைதக கைபபற்றுவதற்காக வேடன அவனைக கொல்வான? விததுவான நமமாலிறபபானே தவிர நமககு ஒரு பயனு மில்லை. ஆதலால இதறகு ஒரு யுகதி செயகிறேன" என்று எண்ணிககொண்டு வேடனைபபாரதது, சிறு நகை நகைதது, "நாஙகளிருவரும மாமன மைததுனா. அத ஞல வேடிககையாகப பேசிககொண்டோம. அதைக கேட்டுககொண்டு நீ வநது விட்டாயே" என்றுன.

[illegible] (115 [illegible])

அவன சொன்னது உண்மையென்று மனதிற்பட்டது. அது விததுவானைப் பிடிதத நல்ல வேலைதான்; உடனே வேடன நகைதது, வழியில மாமன மைத்துனன் இபபடி விளையாட்டுக்குப பேசிககொள்வது கூடாது எனபதை உஙகளுககு அறிவிக்க எண்ணிததான நான வநதேன, தெரிநததா? இனி இபபடிபபட்ட பரிகாசம உதவாது" எனறு சொலலித தான அபகரிகக வநததை யுகதியாய் மறைததுப பேசித தன வேலையைக கவனிக்கப போய்விட்டான

அவன போனதும பீமனுககு நலல புததி வநதுவிட்டது.—சை—திருட்டுப பிழைபபு ஒருபிழைப்பா? நானொரு மடையன. பெணபுததியினால இதறகுத துணிநதேன. எனனபுததி எனபுததி'' எனறு எணணி விததுவானிடம தனமனைவியின குணததையும தனவறுமையையும கூறிபபணிநதான.

விததுவான அவனமீது இரககஙகொணடு, "இருககட்டும; நீ கவலைபபடாதே' நீமனித இயலபுக கேற்றதே செய்தாய்; உனமனைவியும தவறு செயதாளிலலை உனககு; நலல காலததால எனனையுங காததாய்; உனனையும காததுக கொணடாய். அபபனே, நீ சொனனபடி நாமிருவரும, இனறுமுதல மாமன மைததுனனுகவே இருபபோம. வாழ்வில தாழ்வில இருவரும ஒததுப போவோம. ஒனறு கேள' நானொரு கவி சொலலிக கொடுககிறேன. அதை உஙகளூா அரசனைத தவிர வேறு எநத அரசனிடமாவது போய்ப பாடு. அநத அரசன உனனை விததுவானென மதிதது வெகுமதியளிப்பான. அதைப பெறறுக்கொண்டு சுகமாயிரு' எனறுன.

பீமன அவனைப்பணிநது, "வித்துவானுடைய மைத்துனன விததுவானுனை" என்று பதிற்சொலலி விததுவானை மகிழ்வித்தான. விததுவான உடனே ஒரு பாட்டுபபாடி அதைஅவனுக்குச சொலலிக் கொடுததான. பீமன புததிசாலியானதால உடனே கிரகிததுககொண்டு விததுவானைப பாரதது, "மாமா போய வாருஙகள" என்று கூறிப பணிநது விடைகொடுததான. விதது வானும, "மைததுனு, சேஷமமாயிரு" என்று ஆசீர வதிததுச சென்றுன.

பிறகு பீமன அநதககவியை வேநதனெருவன சமு கததில பாடினுன. அதைககேட்டு வேநதன சநதோஷ மடைநது பீமனுககுத தககு வெகுமதி தநதான. வெகு மதிபெறறதும பீமன, "ஓகோ, கலவிககுளள மகிமை எதறகும கிடையாது. தெரியாமலா கைபபொருள தன்னில் மெய்ப்பொருள் கலவி என்று கூறியிருககிறுாகள்" என்று கலவியின பெருமை யுணாநது அனறுமுதல தினம கொஞசமேனும ஏதாவது படிநதுத தெரிநது கொளவ தெனகிற பிரதிகஞை வைததுக கொண்டான; மனைவி யிடம கொணடுபோய்த தான பெறற வெகுமதியைத தநது, நடநதவைகளை யெலலாம அவளுககுச சொலலி அவளையும திருததினுன. ஆனுல அவளுககுப் புருஷனை அடக்கியாண்டு வநத பொலலாத குணமட்டும போக விலலை. நெடுநாட் பழக்கமல்லவா? பழககம கொடிதன றோ? தெரியாமலா தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும் என்று சொல்லுகிறுாகள பெரியோாகள ?

கிறிஸ்துவ மார்க்கம்

கானான் தேசத்தில் ஒருசமயம் பஞ்சமுண்டாயிற்று. அத்தேசத்தைச் சார்ந்த பெத்லெகேம் என்னும் ஊரில் வசித்த எலிமெலேக்கு என்பவனும் அவன் பெண்சாதி நாகோமி என்பவளும் தங்களுடைய இரண்டு பிள்ளைகளுடன் மோவாப் தேசம்போய் வாசம் பண்ணினார்கள். அங்கே அவர்களுடைய குமாரர்களிருவருக்கும் விவாகமாயிற்று. மணந்த பெண்களில் ஒருத்தியின் பெயர் ஓர்பாள், இன்னொருத்தியின் பெயர் ரூத்.

அப்பால் அவர்களில் எலிமெலேக்கும் அவன் குமாரர்களும் இறந்து போனார்கள். நாகோமி விதவையாய் விட்டபடியால் தன் தேசத்துக்குப்போக யத்தனித்தாள். அப்பொழுது அவள் தன் மருமக்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் உங்கள் பெற்றோர்களிடம் போய்ச் சுகமாயிருங்கள்" என்றாள். ஓர்பாள் என்பவள் மாமியை முத்தஞ்செய்து விட்டுத் தன் தாய் தந்தையரிடம் போனாள். ரூத் அப்படிச் செய்யவில்லை. அவள் நாகோமியின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, "நான் உம்மைவிட்டு விலகேன்! நீர்போகிற இடத்துக்கு நானும் வருவேன் உம்முடைய ஜனம் என்னுடைய ஜனம் உம்முடைய தேவன் என்னுடைய தேவன்" என்று சொன்னாள்.

நாகோமி அவளிடம் சந்தோஷங் கொண்டு தன்னோடு அவளைப் பெத்லெகேமுக்கு அழைத்துப் போனாள். ரூத்தின் இந்த அருமையான குணங்கண்டு எல்லோரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். கர்த்தர் அவள் மீது இரக்கங்கொண்டு ஆதரித்தார்.

கணவனுடைய உறவும் ஊருமே ஒருகுலஸ்திரீக்கு அவளுடைய உறவும் ஊரும் ஆகுமல்லது தாய்வீட்டு உறவும் ஊரும் அவளுடையவை ஆகா!—இந்தப்பரம இரகஸ்யத்தை இக்கதை விளக்குகின்றமையினால் குலஸ்திரீகள் எந்தக்காலத்திலும் எந்தநிலைமையிலும் கணவனுடைய வம்சத்தையே பற்றி நிற்கவேண்டுமென்றறிக.

(7) ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(74-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பிறகு விசுவாமித்திரர் இராஜ புத்திரர்களைத் தாம் யாகம் புரிவதற்குரிய இடத்தை நோக்கி அழைத்துக் கொண்டு போயினர். இரண்டு காத தூரம் சென்றதும் வழியில் 'ஓ' வென்கிற பெருஞ்சத்த மொன்று அவர்கள் செவியிலே பட்டது. ஸ்ரீராமபிரான் அச்சத்தம் யாதென்று முனிவரை வினவினன். கோசிகர் "ஸ்ரீராமா! இங்கொரு நதியோடுகின்றது, அது மிகவும் பரிசுத்தம் வாய்ந்தது. தன்னிற் படிவோரது பாவங்களனைத்தையும் தீயிலிட்ட பஞ்சுபோலே போக்கிச் சுகப்பேற்றைத் தர வல்லது. கோமதி யென்னும் பெயரையுடையது. அப் புனித நதி சரயுவென்னும் மகாநதியுடன் வந்து சங்கமமாகும் இடம் இதுவாதலால், இங்கு இச்சத்தம் உண்டாகின்றது" என்றார்.

தசரத தநயன் ஆச்சரியமுற்றுக் "கோமதி யென்னும் புண்ணிய நதியின் வரலாறு யாது" என்று முனிவர்பிரானைக் கேட்க, அவர் சொல்லுவாராயினர்.

பிரமதேவனது மானஸ புத்திரராகிய குசனென்னும் மகாராஜனுக்கு, குசன் குசநாபர் முதலிய நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். குசநாபர் வயதடைந்து மணவினை

பெற்றபின் நூறு பெண்மணிகளை யீன்றெடுத்தார். இப்பெண்ணரசியரின் சௌந்தரியத்தைக் கண்ட வாயுபகவான் அவர்களிடஞ் சென்று, தம்மை மணந்து கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டார். அவர்கள், தங்கள் தந்தையுத்தரவின்றி அது முடியாதென்று பதிலளித்தார்கள். அதனால் கோபங் கொண்ட வாயுதேவன் அவர்களைக் கூனியராக்கித் தமது லோகஞ் சார்ந்தார்.

இதைக் கேள்வியுற்ற குசநாபர் உடனே தமது புத்திரிகள் நூறுபேரையும் பிரமதத்தன் என்னும் தவச்செல்வருக்கு மணம்புரிவித்தார் பிரமதத்தருடைய கைப்பரிசம் பட்டமாத்திரத்தில் அப்பெண்கள் யாவரும் கூன் நிமிர்ந்து முன்னிலும் அதிக அழகை அடைந்தனர். நெடுங்காலம் தமக்குப் புத்திரபாக்கியம் கிடையாமையால் பிரமதத்தர் தவஞ்செய்யலுற்றார் அந்தத் தவத்தின் பயனாக அவருக்குக் காதியென்பவர் பிறந்தார் இவரிடம் இராஜ்யபாரத்தை ஒப்புவித்துப் பிரமதத்தர் சுவர்க்கலோகஞ் சென்றார் அந்தக் காதியென்பவருக்கு முதல் முதல் யானும் கவுஸிகை என்னும் எனது சகோதரியும் பிறந்தோம் கவுஸிகை இருசிகரென்பவருக்கு வாழ்க்கைத்துணையானாள் இருசிகர் சிலகாலம் அரசாண்டு பிரமலோகம் போயினர் போகும்போது கவுஸிகை யென்பவள் நதிரூபமாக மேலநோக்கிச் சென்று "தன்னைத் தனியேவிட்டுப் பிரிவது தகுமோ?" என்று தன் கணவரைக் கேட்க 'நீ நதிவடிவாகப் பூதலத்திலிருந்து உன்னிற் படிபவருக்கு இகபர பேற்றை யுதவிப் பெருமையடைந்து வாக்கடவாய்" என்று கட்டளையிட்டு நீங்கினார். அக்கவுஸிகையே இங்கு நதியாக ஓடுகின்றாள்.

அநதநதி சாயுவுடன இஙகு கூடுகினறது" எனறு கோசி கா கூறினா.

அநநதரம சிறிது தூரம மூவரும போனதும ஓரழ கிய சோலையைக கணணுறறனா. அசசோலையின பிரபா வததையும தெரிவித தருளவேணடு மெனறு, முனிவா பெருமானைத தாசரதி கேட்டனன.

முனிவா "ஸ்ரீராமா! இநத இடம மிகவும மகத துவம பொருநதியது முனனொரு காலததில, "எஙகள நானமறைககுந தேவ ரறிவிறகும பிறாககு மெட்டாச, செஙகண மால இருநது" தவவொழுககததை நடததிக காட்டிய இடம இதுவே அபபோது மகாபலி யென னுஞ சககரவாததி அரசு செயதுவநதான. தேவாகளிஷ வேணடுகோளுக கிசைநது பகவான வாமன ரூபியாய அவனை யாடகொணடருளினா" எனறு சொலலிக கொணடே இராமலட்சுமணாகளைத தமது யாகசாலைககு அழைததுக கொணடுபோனா.

அஙகு மகரிஷியான விசுவாமிததிரா செயயப புகு நத யாகததைத தசரததநய ரிருவரும கண்ணை இமைகாப பது போலக காததருளினா. யாகம இடையூறினறி முடிவு பெறறதும கௌசிகா அவ்விருவரையும ஜனகம காராஜன செய்யும வேள்வியைககாண மிதிலாபுரிககு அழைததுக கொண்டேகினா.

வழியில ஸ்ரீராம பிரானுடைய திருவடித தூகளின பரிசததால ஒரு கருஙகற்பாறையானது பெண்வடிவம பெற்று நினறது. அதைககண்ட மகரிஷி ஸ்ரீ ரகுநாய கனை அனபுடன நோக்கி,

"*** இனி இநத உலகுககெல்லாம
உய வண்ணமன்றி மற்றோதுயர் வண்ணமுறுவதண்டோ
மைவண்ணததரககிபோரில மழைவண்ணததண்ணலேயுன்
கையவண்ணம அங்குகண்டேன், கால்வண்ணம் இஙகுகண்
[டேன்"

என்று புகழ்நதனா.

பிறகு "ஸ்ரீராமா! இவ்வுததமிதான அகலிகை எனபவள, 'கௌதம ரிஷியின பததினி; தனககுரிய தரு மததினின்றும சிறிது வழுவிய காரணததால கலலாயி னள. உனது திருவடிப பரிசததால பழையவடிவததை யடைநதாள" என்று கூறி அததேவியைக கௌதமா வசம ஒபபுவிதது மூவரும மிதிலையை யடைநதனா

இவாகளைக கணட மிதிலா புரியானது கொடிகளா கிற தனகைகளால வரவேறசலுறறது மூவரும அப பட்டணததின அறபுதக காட்சியினைததையும ஆனநத மாகப பாாவையிட்டுவநதனா. இராஜவீதியில அரண் மனை மேனமாடியில அசசமயம சீதாபிராட்டி தன சகி மாாகளுடன உலாவிககொண்டிருநதாள. அபபெண ணரசியை ஸ்ரீராமபிரான தன கணகொண்டு நோககலுற றான. பிராட்டியும அதேசமயததில ஸ்ரீசகுநநதனைத தன கண்களால நோகக நோகதது இபபடி இருவா நோககும ஒனறுபடவே இருவரும ஒருவரை யொருவா தமககுள வியநது பேசத தொடஙகினா.

விசுவாமிததிரா ஸ்ரீ ராமலடசுமணரை ஜனக மகா ராஜனது கொலுமண்டபததிறகுக கூட்டிச சென்றனா. முனிபுஙகவரைக கண்டதும் ஜனகமகாராஜன எதிர் நோககிச்சென்று வநதனை வழிபாடுடன அவரை அவரு

டன வந்தவரோடு அழைததுவநது பொற் பீடத்தில் அமரசசெய்தான.

மகரிஷி அநத ராஜேநதிரனுக்கு சூரியகுலத்தின பெருமையையும ஸ்ரீராமலடசுமணரின வரலாற்றையும விரிவாக எடுததுரைததார முனிவா சொலவதை ஜனகபூபதி கேடகுமபோது அவவேநதனது கண்கள ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமேனியழகில ஈடுபடடிருநதன. இதைக குறிபபாலுணாநத முனிவா அவவரசனை நோககி,

*" அலையுருவக கடலுருவத்து ஆண்டகைதன நீணடுயாநத
நிலையுருவப புயவலியை நீயுருவ நோககையா
உலையுருவக கனலும்ழ கட டாடகைதன உரமுருவி
மலையுருவி மரமுருவி மணணுருவிற் றெருவாளி "

ஆகவே,

× " வினயம வேறில்லை விறலபுனை தயாதனெனபான
தநயா மறறினி தனுவலி காணகுறச சமைநதாா "

எனறாா.

உடனே மிதிலை வேநதன தனனிடததிலுளள வில லைக கொணடுவரக கடடளையிட்டான. அறுபதினாயிரம போ செனறு அநத விலலைப பெருஙகஷ்டததுடன எடுததுககொண்டுவநதார்கள். அவ்விலலை ஸ்ரீராமபிரான ஒரு நொடிபபோதில் கிஞ்சிறறுஞ சிரமமினறி வளைத தொடிததான். இநத ஓசையைக கேடடதும எலலோருமு சநதோஷக் கடலில மூழ்கலாயினா. விவாகச சடங்

* ஆண்டகை-ஸ்ரீராமன் ; கனல-தீ ; வாளி-பாணம

× வினயம் - காரியம ; விறல - வெற்றி ; புனை-கொண்ட ; தனு-வில் ; சமைந்தாா-வநதாாகள்

குக் குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அயோத்திக்கும் தூது போயிற்று அங்குள்ளார் யாவரும் திரண்டு வந்தனர். நகர்முற்றும் தெய்வலோகமும் நாணும்படி அலங்கரிக்கப்பெற்றது. வாத்தியங்கள் பல முழங்கலாயின. முனிவர்கள் ஓமம் வளர்த்தனர் வேதமந்திரங்கள் உத்கோஷிக்கப்பெற்றன. மணப்பீடத்தில் மணமகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானும், மணமகளான சீதாபிராட்டியும் உத்தமமான பட்டுப்பீதாம்பர பூஷணாதியலங்காரத்துடன் வீற்றிருக்கலாயினர்.

இப்போது மணமகனும் பிராட்டியும் பொருந்திய * போகத்தையும், யோகத்தையும் ஒத்து விளங்கினர். அப்போது,

† "கோமகன் முன்ஜனகன் குளிர்நன்னீர்
பூமகளும் பொருளும் என நீ என்
மாமகள் தன்னொடும் மன்னுதி என்னாத்
தாமரையன்ன தடக்கையின் ஈந்தான்"

அந்தணர் ஆசி கூறினர் அவருடைய தேவிமார் பல்லாண்டு பாடினர் மற்றவரனைவரும் வாழ்த்தெடுத்தனர். தேவர்கள் புஷ்பவ்ருஷ்டியையும், அரசர்கள் சொர்ண வருஷத்தையும், ஏனையவர் முத்து வருஷத்தையும்

* போகம்-போகியின் சுகம் (ஸ்ரீராமன்), யோகம்-சாதனமான தியானம் (சீதாபிராட்டி) - இறைவியை முன்னிட்டுக் கொண்டு இறைவனையடைய வேண்டுதலின் இவ்வாறு உவமிக்கலாயிற்று

† கோமகன்-ஸ்ரீராமன், பூமகளும் பொருளும்-திருமகளும் இக பர ஐசுவரியங்கள் இரண்டுமே—மாமகள்-சீதை, மன்னுதி-பொருந்தி வாழ்வாயாக, தடக்கை-விசாலமானகை

அமோகமாக வருஷித்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் மந்திர பூர்வமாக ஆகுதிகளைச் செய்து பிராட்டியின் திருக்கரத்தைப் பிடித்தருளினன். இச்சமயம் பிராட்டி மாறுந்தன்மையையுடைய பிறப்புகளில் உடல்கள் உயிர்களைத் தொடர்ந்தேறப்பதை ஒத்திருந்தாள். பின்னர் வேள்வித்தீயை வலமவந்து, பொரியிட்டு, அம்மி மிதித்து, அருந்ததி கண்டு, பெரியோர்களை வணங்கி ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியும் மாளிகையிற் பிரவேசித்தனர்.

இதேகாலத்தில் இலட்சுமண பரத சத்ருக்னர்களுக்கும் ஜனகமகாராஜன் தன் தம்பியின் பெண்களை விதிப்படி மணஞ்செய்வித்தான். தான தருமங்கள் வழங்கப் பெற்றன. சிலநாள் கழிந்து தயரத சக்ரவர்த்தி தன் மக்கள் மருகியருடனும் மற்றவருடனும் ஜனகனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அயோத்திக்குத் திரும்பினன்

(வரும்)

மூன்று முழுப்பொய்யர்கள் ஓரிடத்தில் சந்தித்தபோது தங்களுக்குள் யார்பெரியபொய் சொல்லவல்லார் என்பதைப் பற்றிப் பந்தயம்போட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது அவர்களில் ஒருவன்—“பார்த்தீர்களா பட்டணம் லைட்ஹௌஸ் சிகரத்தை! இங்கிருந்து 400-மைல் தூரத்திலிருந்தாலும், எவ்வளவு நன்றாயக் காணப்படுகிறது” என்று சொன்னான். “அந்தச்சிகரத்தின்மேல் ஒருகாக்கை அமர்ந்திருக்கிறது. அது உமக்குக் காணப்படவில்லை போலும்!” என்று வேறொருவன் பரிகசித்தான். “அந்தக்காக்கை கூப்பிடுகிறது கேட்டீரா?” என்று வினவி மூன்றாவன் மற்ற இருவர் வாயையும் அடக்கினான்.

குறிப்பு:—ஸீதா கல்யாணபடம் அடுத்த சஞ்சிகையில் வரும்.

ஹாஸ்யம்

தஞசாவூா ஜில்லா குமபகோணம தாலூகா, கும்ப கோணம கஸ்பா சோலையபபன தெருவிலிருககும காம வலலியமமாள் குமாராகள அணணுககுட்டி சாஸ்திரி 1 இளையபெருமாளையஙகாா 2 சோணாசலம பிள்ளை 3 வஞசிப பததா 4. வீராசாமிசா 5 காதா பாசசா சாகிபு 6 மிஸடா ஜானபுல (Mr John Bull) 7. ஆகிய நாமஙகள வுழு சகோதராகளும மனமொபபி எழுதிக கொணட பாக தஸதாவேஜு என்ன வெனறால் தஞசா வூா ஜில்லா விளாஙகுடி கிராமததில ஷை காமவலலி யமமாளின முதல புருஷன திருநாராயண சாஸதிரியின போால படடாவாயிருககும நஞசை நிலஙகள் ஷையாா குமாரா அணணுககுட்டி சாஸதிரிககும, ஸ்ரீரஙகம ரஙக நாதா கோவிலில ஷை காமவலலியமமாளின இரண்டாவது புருஷன பெரிய பெருமாளையஙகாா போால நடநதுவரும நிதயபபடி கடடளை வருமபடி ஷையாா குமாரா இளைய பெருமாளையஙகாருககும, திருநெலவேலி ஜில்லா கன னியாகுமரி முனையில ஷை காமவலலியமமாளின 3-வது புருஷன சொககலிஙகம பிளளை நடததி வநத சொக்க லிஙகம பிளளை கமபெனி ஷையாா குமாரன சோணாசலம பிளளைக்கும லெததிவாடி கிராமததில விசுவப்பிராமண வீதியில் ஷை காமவல்லியமமாளின 4-வது புருஷன அந தோணிசாமி பததா பெயரால் பநதோபஸ்துப் பாதுகாப்

பாக வைததிருககும வைரககல நகைகள ஷெயாா குமாரர் வஞ்சிப் பததருக்கும, சிககததமபூரில ஷெ காமவலலியமமாளின 5-வது புருஷன கநதசாமிசா நடததிவநத சாராயககடையைச் சோநத சகல சொததுககளும ஷெயாருககுப பிறநத வீராசாமிசாவுககும, புலியூரில ஷெ காமவலலியமமாளின 6-வது புருஷன இஸமால ராவுததா நடததிவநத தோலகிடஙகு ஷெயாருககுப பிறநத காதாபாசசா சாகிபிறகும, களளககுடி மாாகெட ரூபெரினடெணடெணடாயிருநத ஷெ காமவலலியமமாளின 7-வது புருஷன மிஸடா ஸடோன எனபவரின பேரால மதராஸபாஙகியில போடடிருக்கும கவானமெணடு பிராமிசரி நோடடுகள ஷெயாருககுப பிறநத மிஸடா ஜானபுலலுககும சேரவேணடியது ஷெ காமவலலியமமாளின உததரகிரியையை 7 பிளளைகளும ஒததிருநது நடததிவிட வேணடும.

இநதப்படிககு நாஙகள 7 சகோதராகளும மனமொபபி எழுதிககொணட பாக தஸதாவேஜு.

நேயாகளே:—பாஸு ஸிவில கலியாணமசோதா (Basu Civil Marriage Bill) சடடமாக அஙகீகரிககப படடிருககுமானால மேலே குறிபபிடடிருககிறபடி பாக தஸ்தா வேஜுககள எழுதபபடும விநோதததையும பாாகக நோநதிருககும

கடவுளின் அடியாரைக்
கடவுளென்றே பூசியுங்கள்.

ஓணான் ஸம்ஸார வாழ்க்கை.

ஒரு ஊரில் ஓர் ஓணான் இருந்தது. அதற்கு ஒரு நண்டு, ஒரு கட்டெறும்பு, ஒரு வண்டு, ஒரு கொக்கு, ஒரு காகம், இப்படி ஐந்து பெண்சாதிகள் இருந்தன. அவைகளோடு சுகமாக வாழ்ந்துகொண் டிருக்கும்போது நண்டு கர்ப்பமாகி பிரஸவத்திற்கு வரப்பருகில் இருந்த தன் தாய்வீடு போயிருந்தது. ஒருநாள் கட்டெறும்பு நண்டின் பிறந்த வீட்டுக்குப்போய்த் திரும்பிவந்து வண்டினிடத்தில் நண்டு சுகமாய் பிரஸவித்த சேதியைச் சொல்லிற்று. வண்டு வரிசையுடன் நண்டினிடம் போய்

“நண்டே பெருந்தேவி
அம்பி பிறந்தானா
அழுது கிடந்தானா
குழிதோண்டுங் கையாலே
முலைதாங்கி உண்டானா”

என்று விசாரித்தது. அதற்கு நண்டு

“தும்பி, தும்பி, தூணைத் துளைப்பாய்
காட்டு வண்டே கல்லைத் துளைப்பாய்
நீயா என்குலத்தை ஏச வந்தாய்
கொண்டுவந்த சாமானைக் கூடத்தில் வைத்துவிட்டு
தலைக்கடையாலே வந்தவள் புறக்கடையாலே போய்
விடு”

என்று சொல்லிற்று. வண்டு கோபமாய்க் கொக்கினிடம் ஓடிவந்து “கேட்டையா சேதி, நான்

பொன்னு பொன்னு மஞ்சள குளித்து
பொனனுந தூணிலே சாய்நது கொண்டு
தேவனுருககுக கஞசி வாாக கையிலே
கட்டெறும்பு எனகிற காட்டாணி வநது
அஙகசசி ஆணபிளளை பெறறாளே எனக"

நான

"சுககுக கொண்டு மிளகு கொண்டு
சூலடிக கஞசு பணமுங கொண்டு
நாயின தலையில நல லெணணெயும
பூனையின தலையில பூணடுங கருபபுட்டியும
இததனையுங கொண்டு காணப போனேன"

என்று சொலலித தான அஙகு சொனனதையும அதற்கு அது சொனன பதிலையும சொலலி முறையிட்டது. அதறகுக கொககு [ளாட்டி

"சொலலுவள சொலலுவள சொரணை கெட்டவள
சொலலாளே என்று எணணவும வேண்டாம
கொககுக கழுததுககுக காரையைப பூட்டினால
அதுவு மெததனை அழகாயிருககுமே"

என்று என்னையே சொனனாளே, உன்னைச சொல லக கேட்பானேன?" என்றது பிறகு காகததினிடம போய் முறையிட காகம, [ளாட்டி

"சொலலுவள சொலலுவள சொரணை கெட்ட வெள
சொலலாளே என்று எணணவும வேணடாம்
கருதத காலுககுப பாடகததை இட்டால
அதுவு மெதததனை அழகா யிருககுமே"

என்று என்னையே சொனனாளே, உன்னைசசொல்லக் கேட்பானேன?" என்றது. (மாதா மனோரஞ்சனி.)

அறநெறிக்கும்மி

(தொடாசசி)

நமமிடததிறபிறா நடகக விருமபுமோா
நலலவழியிலே நாமும் பிறா
தமமிடததெனறும தவறாமல நடபபதே
தருமவழியடி தையலமினனே (9)

கோபமும தாபமும பொயயுமபுரடடும
கோளுமபகையும கொடிய தெனும
லோபமும சோமபலும பெருணடியும பொலலாப
பாபமாஙகொளளாதே பைநதொடியே (10)

சததியம நாணம பொறுமை அடககம
தாழமை மடமசசம சவமினசொல
பததிமை நறபு பழியஞசல இவையெலலாம
பாாபுகழ புணயமாம பைஙகிளியே (11)

மனமெனும குராஙகை அடககவேணும எனறும
மானததைப பெரிதாயக காககவேணும
தினமுங கடவுளைத துதிககவேணும இவை
தேனே பேரற மாகுமடி (12)

இலலையெனசசொலலும இரபபோாக கீவதே
நலலாருங கொளளுமோா நலலறமாம
வில்லை யனைய புருவவெழிலமாதே
விருமபித தினமிதைச செயவாயடி (13)

(வரும)

S. R. கணபதி சுப்ரமணிய அய்யர்,
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
போர்டு ஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்.

திருக்குறள்

அறத்துப்பால்

பாயிரம

இரண்டாம அதிகாரம.—வானசிறபபு.

வானின றுலகம வழஙகி வருதலாற
றானமிழத மெனறுணரற பாறறு (1)

துபபாாககுத துபபாய துபபாககித துபபாாககுத
துபபாய தூஉ மழை (2)

விண்ணினறு பொயபபின விரிநீா வியனுலகத
துணணின றுடறறும பசி (3)

ஏரி னுழாஅ ருழவா புயலெனனும
வாரி வளஙகுனறிக கால (4)

கெடுபபதூஉங கெடடாாககுச சாாவாயமற றாஙகே
எடுபபதூஉ மெலலா மழை. (5)

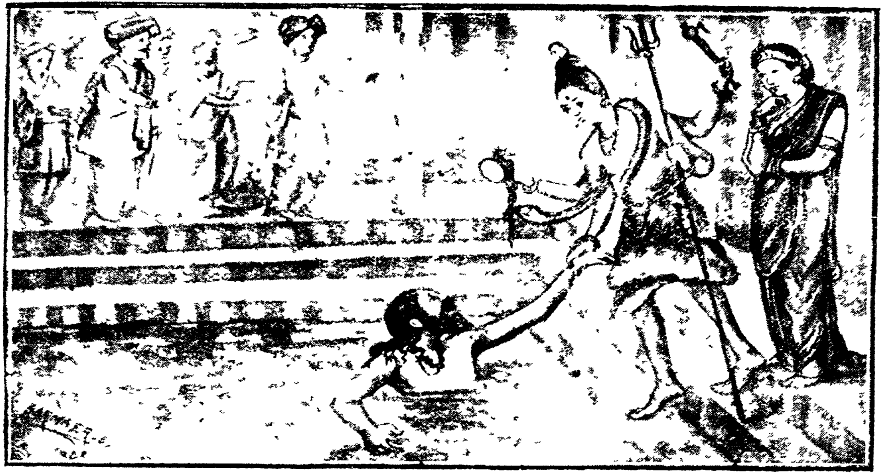
விசுமபிற றுளிவீழி னலலானமற றாஙகே
பசுமபுற றலைகாண பரிது. (6)

நெடுஙகடலுந தனனீாமை குனறுந தடிநதெழிலி
தானலகா தாகி விடின (7)

சிறபபொடு பூசனை செலலாது வானம
வறககுமேல வானோாககு மீணடு (8)

தானந தவமிரணடுந தஙகா வியனுலகம
வானம வழஙகா தெனின. (9)

நீரின றமையா துலகெனின யாாயாாககும
வானின றமையா தொழுககு. (10)

உ

செந்திலாண்டவர் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923ஞ் ஜூன்மீ | பகுதி 6

கடவுள் வணக்கம்.

சந்தான புஷ்பபரி மள கிங்கிணீ முகச
    சரணயுக ளமிர்தப பிரபா
சந்த்ரசேகர மூஷிகாரூட வெகுமோக
    சதயபரி யாலிங்கனச
சிந்தாமணிக கலச கர கடகபோலத்ரி
    யமபாக விநாயகனை முதற
சிவனை வலம்வரு மளவி லுலகடைய
    நொடியில்வரு சித்ரக கலாபமயிலாம
மந்தாகினிப ரபவ தரங்க வித்ரங்க
    வனசரோத்ப கோத்திகா
வரபுத்ர ராஜீவ பரியங்க தந்திய
    வராசலனகுலிசாயுதத
திந்த்ராணி மங்கல்ய தந்த்ரரக்ஷா பரண
    விகலவேலவிநோதனருள்கூர
இமயகிரி குமரிமக னேறுநீலக்ரீப
    ரத்நகலாப மயிலே

அருணகிரி நாதர் அருள் வாக்கு.

ஹிதோபதேசம்

1 குரு படியென்று சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் மாணவன் படிப்பதிலே எப்போதும் முயன்றபடி இருக்கவேண்டும். ஆசிரியருக்கு எது பிரியமோ அந்தக் காரியத்தையே செய்தல் வேண்டும் அவர் மனம் கோணும்படி நடப்பது கூடாது குரு எப்போதும் மாணவனுடைய நன்மையை நாடியவராக இருப்பார்.

2 பெரியோர்களைக் கண்டால் எப்போதும் மரியாதையுடன் எழுந்து வந்தனம் செய்யவேண்டும் பெரியோர்களை வணங்குகிறவனுக்கு ஆயுள் அபிவிருத்தியாகும்; புகழ் பெருகும், திடமும் பலமும் உண்டாகும்.

3 தாய் தந்தையர்கள் மக்களின் நன்மையின் பொருட்டு எவ்வளவோ துன்பங்களைப் பொறுக்கிறார்கள் ஆனால் மக்களுக்கு அவர்களிடம் பொறுமையிருப்பது அரிதாயிருக்கிறது. இதனாலேதான் பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்று பழமொழி வழங்குகிறது.

4. நல்ல பிள்ளைகள் தாய் தந்தையர்க்கும் குருவுக்கும் எப்போதும் பிரியத்தையே செய்வார்கள். அவர்கள் ஆசீர்வாதம் சகல நன்மைகளையும் கொடுக்கும். இந்த மூவரையும் ஆதரிக்கிறவனே தர்மங்களை யெல்லாம் ஆதரவு செய்தவனாவான். இந்த மூவரையும் ஆதரவு செய்யாதவன் எவனோ அவனுடைய செய்கைகள் யாவும் வீணாகும்.

5. ஸந்தோஷம், பொறுமை, அடக்கம், திருடாமலிருப்பது, பரிசுத்தம், சாஸ்திர ஞானம், ஈசுவர ஞானம், ஸத்யம், கோபமின்மை இவை தர்மத்தின் இலக்ஷணமாம்.

சிவபெருமானும் செந்தமிழ்ப் புலவரும்

சிவபெருமான் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் செய்தருளிய மதுரையம்பதியில் முன்காலத்தில் மூன்று தமிழ்ச்சங்கமிருந்தன. அவை முறையே முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்று பெயர் பெற்றன. கடைச்சங்கமிருந்த காலத்திலே வங்கிய சூடாமணி யென்னும் பாண்டிய ராஜன் அரசுபுரிந்து வந்தான்.

வங்கிய சூடாமணி நல்ல நீதிமான்; சிறந்த தெய்வ பக்தி வாய்ந்தவன். அவனும் அவன் மனைவியும் வசந்த காலத்தில் ஒரு நாள் உய்யான வனத்தில் சந்திரகாந்தக் கல்லாலமைந்த ஒரு திவ்யமணி மண்டபத்தில் தனித்து இனிதிருந்தனர். அப்பொழுது தென்றற் காற்றானது திவ்விய பரிமளத்தோடு வீசியது. பாண்டியன் "இந்த மணம் எங்கிருந்து வருகிறது? பூஞ்சோலைக் காற்று வீசின மணமுமன்று; காற்றுக்கேது மணம்? இது எதினுடைய மணமோ தெரியவில்லையே" என்று கருதித் தன் நாயகியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அந்தத் திவ்ய மணம் அவளுடைய கூந்தலிலிருந்து வீசுவது கண்டு, இது என்ன புதுமை என்று வியப்படைந்து "இவளுடைய கூந்தலுக்கு இந்த மணம் செயற்கையால் வந்ததோ இயற்கையால் வந்ததோ" என்று ஐய

முறுன; " இபபடி எனக்குணடான சநதேகததை
அறிநது பாடவலல விதவானுககு ஆயிரம பொன பரிசு
கொடுபபேன" எனறு சொலலி, உடனே ஆயிரம பொன
வரவழைதது அதை ஒரு முடிபபாகக கட்டி மநதிரியின
வசம கொடுதது, "இதனைச சஙக மண்டபததில சஙகப
புலவா முனனிலையிலே கடடித தொஙகவிடு" எனறு
ஆணையிடடான

மநதிரி அவவாறே செயதான சஙகப புலவாக
ளொவவொருவரும அதுபறறி ஆலோசிகக லாயினா
அவரவா தததம மனததிறகுப படடகருததை அரச
னிடம போயத தனிததனியே பாடிக காடடினா அர
சன கருதது அவாகள ஒருவருடைய பாடடிலும அமைய
விலலை ஆகையினுல சஙகப புலவாகள் எனன ஆசசரிய
மெனறு திகைதது ஒனறுந தோனருதவரா யிருநதனா

இபபடி யிருககையில, மதுரையில மீனுடசி சுநதரே
சுவாருடைய ஆலய பூஜை செயயும பிராமணன தருமி
எனபவன அநதப பொனமுடிபபைத தானடைய விருமபி
னுன. அவன பரம ஏழை, பிரமசாரி அநதப பொனமுடிபபு
தனககுக கிடைததால கலயாணம செய்துகொளளலாம
எனபது அவன கருதது ஆகையினுல அவன, மகாதேவ
னுகிய சோம சுநதரக கடவுளின பூஜையை நடததிமுடித
ததும, ஒரு நாள ஸநநிதியில காஙகூபபி நினறு, " அடி
யேன தநதையும தாயுமிலலாதவன, உனனை தவிர வேறே
ஆதரவிலலாதவன எனககு இனனும கலயாணமாகவிலலை
கலயாணம செயது கொளளவேண்டு மெனகிற அவா
இருககிறது. பொருளிலலாதபடியால அநத அவா நிறை
வேருமலிருககிறது. தேவதேவனே! மஙகைபஙகாளனே!

அரசனுடைய கருத்தையமைத்து ஒருகவி பாடியருளி
னால், நான் அந்தக்கவியை அரசனிடம்பாடி ஆயிரம்
பொன்னையும் பெற்றுக் கொள்வேன் எனமிடி தீரும்.
கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்
டான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் வறுமைக்கிரங்கியருளும் தயா
நிதியாகையால், அவர் அந்தணன் முன்தோன்றி, "அன்ப!
வருந்தாதே, உன்விருப்பப்படியே ஒரு செய்யுள்பாடித்
தருகிறேன், அதைக்கொண்டு போய்ப்பாடி உன்மனக்கோ
ரிக்கையை நிறைவேற்றிக்கொள்" என்றுகூறி,

* "கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவைகூந்தலி
னறியவு முளவோநீயறியும் பூவே"

எனும் பாடலைப் பாடிக் கொடுத்து, "நீபோய்ப்பாடு,
சித்திபெறுவாய்" என்றனுப்பினார்.

கொங்கு-வாசனையை, தேர்-ஆராய்ந்தறியும், வாழ்க்கை-
வாழ்வையுடைய, அஞ்சிறை-அழகிய சிறகுகளுள்ள, தும்பி-
வண்டே, காமம் செப்பாது-முகஸ்துதியாக (பொய்) பேசாமல்;
கண்டது-நீ (உண்மையாய்) அறிந்ததை, மொழிமோ-சொல்வா
யாக, பயிலியது கெழீஇய நட்பின் பழக்கத்தினால் உண்டா
கிய அநுபவத்தால், மயில் இயல்-மயில்போலும் சாயலையும்;
செறி-(வரிசைக் கிரமத்தில்) நெருங்கிய, எயிறு-பற்களையும்
(உடைய), அரிவை-(உத்தம) பெண்களின், கூந்தலின்-கூந்
தலை (தலைமயிரை)ப் பாகத்திலும், நறியவும்-உயர்ந்த மணம்; நீ
அறியும் பூ-நீ கண்டறிந்த புஷ்பங்கள் எதனிடமாவது, உன
வோ-இருக்கின்றதா? (இல்லை.)

தருமி அந்தப்பாட்டைப் பெற்றதும் பெரும்புதையல் கண்டெடுத்தவன்போல் மகிழ்ந்து ஜகதீசனைப்பணிந்து விடைகொண்டு பாண்டியன் முன்னே போய்ப் பாட்டை வாசித்தான். அந்தப்பாட்டில் தன்கருத்தமைந்திருக்கக் கண்ட பாண்டியன் மகிழ்ந்து, அந்தணனை நோக்கி, "இந்தப்பாட்டைக் கொண்டுபோய்ச் சங்கப்புலவர் முன்பு படித்துக் காட்டிப் பொன்முடிப்பைப் பெற்றுக்கொள்" என்று சொல்லியனுப்பினான், அந்தணனோடு தன் உத்தரவைச் சங்கப்புலவர்க்குத் தெரிவிக்க ஓர் அதிகாரியையும் அனுப்பினான்.

தருமி தைரியமாகச் சங்கப்புலவரிடம் போய் ஈசன் தந்த கவியைப் படித்தான். அதிகாரி, அந்தக்கவியை அரசனேற்றுக் கொண்டதையும் தருமிக்குப் பொன் முடிப்பைத் தரும்படி கட்டளையிட்டதையும் சங்கப்புலவர்க்குத் தெரிவித்தான் சங்கப்புலவர் எல்லோரும் அந்தக் கவியை ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால் அவர்களில் கீரர் என்பவர் அந்தக்கவியை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை அவர் தருமிக்குப் பொன்முடிப்பைக் கொடுக்கக் கூடாதென்று தடுத்துவிட்டார், "இந்தச் செய்யுளிலே குற்றமிருக்கிறது, போ!" என்று தருமியை அனுப்பிவிட்டார்

தருமி என்ன செய்வான் பாவம்! நெடுங்காலம் அன்னம் கிடைக்காமல் பட்டினி கிடந்த ஒருவனுக்கு அன்னங் கிடைத்து, அவன் உண்ணப் போகும்போது அவன் கையை ஒருவன் பிடித்துக்கொண்டால் எப்படி அவன் கலங்குவானோ அப்படிக் கலங்கினான், "அந்தோ எல்லாம் வல்ல இறைவன் தந்த பாட்டிலும் குற்றமிருக்-

குமாரனால என்ன சொலவது ! ஆகா ! என வினை
கொடிது" என்று எண்ணிககொணடே ஈசுவரனுடைய
ஸந்நிதிககுப போய வணஙகி நின்று, "என ஐயனே
இநத வழுவான பாடலை ஏன எனக்குப பாடிககொடுததீர்?
அவமானபபடுமபடி யாயிறறே. என அபபனே, சாவ
லோக நாதனுகிய உன பாடலிலும குறற மிருககுமா
னுல நான என்ன சொலலட்டும? எனககுப பொருள்
கிடைககாவிட்டாலும போகிறது. அதறகாக வருநத
விலலை அறபாயுளும சிறறறிவு முடையவாகள உன்
பாட்டைக குறறமுடையதென்று கூறககேட்ட என
மனம படாதபாடு படுகிறது" என்று கூறிக கணணீா
விட்டு அழுதான

சோமசுநதரக கடவுள், உடனே ஒரு புலவராக
அவன எதிரில தோன்றினா அவா, கணடிகை, மதாணி,
மோதிரம, கழுமுடி, வைரமபதிதத கடுககன இவற
றைத தரிததுககொணடு முததமிழும வலலவா இவரே
என்று புகழுமபடி நெறறியில திரிபுணடா மிட்டுக
கொணடு இடையில பட்டாடையும உடலில பட்டஙகியும
அணிநது கொணடிருநதாா. அவா தோன்றியவுடன,
அடைபபை தாஙகவும, காளாஞசி தூககவும, கோடிக
மேநதவும, முததுககுடை நிழலின கீழ் சாமரை வீசவும
கறறுச சொலலிகளுந தோன்றினா வேதமே பாதுகை
யாகத தாஙகிறறு.

இவவாறு தோன்றிய சிவபெருமானுகிய புலவா
தருமியை அழைததுககொணடு அநதச சஙகமணடபம
சென்று, "கோட்டமில கவிககுக குறறங கூறினரியா
வா?" என்று கேட்டாா.

அதைக கேட்டதும கீரா,

"நாட்டிய புகழ் நககீரனை" என்று இறுமாப போடு பதிற் சொன்னா சொன்னவுடன சிவபெருமான, "அந்தக குற்றம யாது?" என்று கேட்டா. நககீரா "அப பாட்டிலே சொற குற்றமில்லை; பொருட்குற்ற மிருக கின்றது" என்றா புலவா, "பொருட்குற்றம யாது?" என்று வினவ, கீரா தமக்குக குற்றம வருவது தெரியா மல, "முடிக்கும பூவால மணமே யல்லாமல கூந்தலுக்குச சுயமே மணமேது? ஆதலின இல்லது கூறல என்னும பொருட் குற்றமாம?" என்றா இதைக கேட்டதும சிவபெருமான, "உததமஜாதிப பெணகளுடைய கூந தலுக்கும தெயவபபெண கூந்தலுக்கும மணம இயற கையன்றோ?" என்று கேட்டா. கீரா, "அந்தப பெண களின கூந்தலும மநதார முதலிய மலாகளினாலே தான மணமுறும" என்றா சிவபெருமான, "நீ துதிதது வணங்குகின்ற பரஞசோதியான திருககாளத தியப்பா பாகததே வீற்றிருக்கின்ற ஞானப பூஙகோதை கூந்தலும அப்படித்தானோ?" என்று கேட்டா. நக கீரா, சிறிதும அஞசாமல, "ஞானப பூஙகோதையாா கூந்தலுக்கும அப்படியே செயற்கையாலேதான மணங கமழும" என்றா. இதைக கேட்டதும கடவுட புலவா தமது நெற்றிக கணணையும சடையையும காட்டினா. கீரா, "நீரே பரமசிவனானாலும ஆகுக! நீா வடிவமுழுவ தும கணகளைக காட்டினாலும சரி; இந்தச செயயுள குற்ற முடையதே!" என்று சொன்னா.

சிவபெருமான உடனே வெகுண்டு "அறிவில்லாத

வனே, வேதஙகளாலே புகழபபடும அமபிகையினுடைய
கூநதலை எமமோடு மாறுபடடுச செருககினாலே பழித
தாயாதலால நீ குடட நோய கொணடு அலைக" என,
கீரா சிவபெருமானுடைய நெறறிககணணின வெமமை
தாஙகமாட்டாமல பொறறாமரைக குளததிலே போய்
விழுநதாா சிவபெருமான உடனே மறைநதருளினா

இதைககணட மறறபபுலவாகள, "ஐயோ கீரனமதி
யிலலாதவனுனை சொலலும பொருளுமாய விளஙகும
கடவுளோடு வாதுசெயத குறறமெபபடிததீரும, இனிக
கீரன பிழைபபதருமை அநத இறைவனே மனமிரங
கினால தான இவன பிழைபபான" எனறெணணி,

"திருததனே சரணம சரணம மறைச சென்னி மேல
நிருததனே சரணம சரணநிறை வேதநூல
அருததனே சரணம சரணநதிரு வாலவாய
ஒருததனே சரணம சரணஙகளுனககு நாம"

எனறும பாடித துதிததனா

உடனே சிவபெருமான அஙகயறகணணமமையா
ரோடு அபபுலவாகள குழாததினடுவே எழுநதருளிக
குளததிலே விழுநதுகிடககும கீரரை அருடகணணாலே
பாாததாா உடனே நககீரா "ஐயோ உலகமாதாவான ஞா
னப பூஙகோதையமமையாா திருககூநதலுககுக குற
றஞ சொனன என குறறததை என ஐயன சோமசுநதரக
கடவுளேயலலாமல வேறு யாா பொறுததருளுவா"
எனறு மனமநைநதுருகி, "காளததிகைலே" யெனறெ
டுததுச சொனமாறிமாறி யிசைய நேரிசை வெணபாவி
னாலே ஒரு திருவநதாதி பாடித துதிததாா. அது

கேட்ட சோமசுநதரக கடவுள அவர் முன்னே வநது அவா கரததைப் பிடிததுக கரையேற்றினா. கீரா, கரையேறியதும சிவபெருமானையும தேவியாரையும வணங்கி,

அறனிலா னிழைத்த வேள்வி யழிதத போராண்மை போற்றி
மறனிலாத தணடிக கீநத மாண்பெருங கருணை போற்றி
கருவிவீழ கூற்றைக காயநத கனைகழற் கமலம போற்றி
சிறுவனுக கழியா வாழ்நாள் அளிததருள் செயதி போற்றி

எனறு பாடித துதிததாா. மறறப புலவருமு ஜகநீசனை இவ்வாறே பாடித துதிதது வணங்கினா சிவபெருமான, நககீரரிடம இனனருள சுரநது,

"நின்நோய் விலகும் நீ எப்போதும்போல் புலவர் கூட்டத்திலே போயிரு"

எனறு கூறித தமது திருவுருக கரநது அமமையாரோடு திருககோயிலுககுள எழுநதருளினா.

பிறகு புலவாக ளெலலோரும சோநது சஙகத துககு முனபு தொஙகவிட்டிருநத பொனமுடிபபைத தருமிககுக கொடுதது அவனை வாழததி அனுபபினா. பாணடியனும சநதோஷமடைநது தருமிககு வேணடிய பொருள கொடுதது விவாகததை முடிதது வைததான

குறிப்பு :—இதனால உததம ஜாதிப பெண்களின் கூநதலுககு இயற்கை வாசனை யுணடெனபதும, கலவிக செருக்காகாதென்பதும அறியலாமேம.

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(122-ம பககத தொடாசசி)

மிதிலையிலிருநது புறபபட்ட தசரத சககரவாததி அயோததியை நோககித தன பரிவாரஙகளுடன சநதோஷ மாய முனனே செனறான. இநதப பிரிவைச சகியாத மிதிலாபுரி ஜனங களின மனமானது இவாகளபினனே செனறது தனனை யொதத தமபிமாாகள புடை சூழநது வரப பிராட்டி சகிதமாக ஸ்ரீராமபிரான நடுவே சென றான.

இபபடி இவாகள போகுமபோது மயில வலமாகவும காகம முதலியவை இடமாகவும குறுககிட்டன சகுனம நனறாயிலலையே எனறு சககரவாததி கவலையடை நதான சமீபததிலிருநத பட்சி ஜோசிய னொருவன "இச சகுனம வழியிற சிறிது துனபததை ஆரமபத தில கொடுபபதாயிருபபினும உடனே இனபததை விளை விககும எனகிற அறிகுறியைத தெரிவிககினறது" என றான. அதனால சிறிது மனச சாநதி பெறற மணடலா திபதி மயஙகாமல பிரயாணமானான.

கொஞசதூரம போனதும இவாகளைநோககி எவ

ரோ ஒருவா வெகு முடுககாய வருவதை இவாகள கண டாாகள அவரோ பேரொளி வீசும சடாபாரததையும, கொதிககுந தனமையைக கொணட மழுவாயுததையும உடையவராய் இடிபோனற குரலோசையுடன ஒருபொன மலை நடநதுவருவதுபோல வநதாா; பாாவைககு யுகாந தததில தோனறும ருததிரமூாததியைப போலிருநதாா.

இவவாறு வருபவா பரசுராமா எனறறிநதுகொணட சககரவாததிககு மனததிற பெருந திகிலுணடாயது

உடனே அரசன பரசுராமருடைய திருவடிகளில விழுநது பணிநது, மணககோலததோடு வரும தன மகனை யும தனனையும ஆசீாவதிததருளுமபடி வேணடிககொண டனன—பரசுராமா இவவேணடுகோளுககு கிணஙகவிலலை. க்ஷததிரிய தருமததை நிலைநாடடுமபடி வறபுறுததினாா. இபபோது ஸ்ரீராமபிரான எலலோரையும கையமாததி, பரசுராமரின முனவநது “உமது கருததெனன ?” என றுன பரசுராமா “நான க்ஷததிரியபபூணடை அடி யோடு போககக கஙகணங கடடிக கொணடிருககிறேன. ஏறகனவே அககுல நாசததை ஏறககுறைய முடிதது விடடேன முனபே ஒடிநதிருநத ஓாசததானவிலலை ஒடிததெரிநது பெருமை பாராடடின உன பராககிரமத தைக காண ஆசைபபடுகிறேன வேறொனறுமிலலை. இதோபாா என கையிலுளள விலலை இது பழுதடை யாத தொனறு. இதன மகிமையும பெரிது. இதனி டததில உன வலலமையைக காட்டி வெறறி பெறறுல உன குலம மேனமை யடைநததாகும” என்று கூறித தமது விலலை நீடடினாா.

* "அமைந்தாங் கொழுகான் அளவறியான் தன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்"

எனகிற உறுதிமொழியைப் பரசுராமர் மறந்து போயினர்.

ஸ்ரீராமபிரான் அவர் கொடுத்த வில்லை அந்த நிமிஷத்திலேயே வளைத்தருளினார். அதுகண்ட பரசுராமர் வெட்கமடைந்து தமது தவப்பயன் முற்றும் இழந்து மகேந்திரகிரியை நாடிச்சென்றார். சக்ரவர்த்தி முதலிய யாவரும் நிராடங்கமாக அயோத்திமா நகரை யடைந்தனர்.

அயோத்தியில் இவர்கள் எல்லோரும் சுகமாக வாழ்ந்து வரும் நாளில், ஒரு நாள், தசரத சக்ரவர்த்தி தனக்குள் தனது இராஜாங்க விஷயமான கவலை யொன்றை மேற்கொண்டான். அக்கவலையை நிவர்த்தித்துக் கொள்ள மந்திராலோசனைக்குரிய சபையை அம்மன்னர்பிரான் கூட்டினன். அச்சபையைச் சார்ந்த மேதாவியரோ சாமானிய ரல்லர், நீண்ட காலமாக வாழையடி வாழையாய் வரும் குலப்பெருமையை நன்குணர்ந்தவர்கள், கல்விகேள்விகளில் வல்லவராய் அவற்றின் பயனை அநுபவ வாயிலாகக் கண்டவர்கள், நடுநிலைவழுவாதவர்கள், காமக்குரோத லோப முதலியவைகளை வேரறுக்கக் களைந்தவர்கள், தரும நோக்கத்திலே தலையிட்டவர்கள்; நேர்ந்த சம்பவங்களைக் கொண்டு இனி நேரக்கடவன

* அமைந்து-அயலாரோடு பொருந்தி, ஒழுகான்-நடவாதவனாகியும்; அளவு அறியான்-தன் வல்லமையின் அளவை யறியாதவனாகியும், தன்னை—, வியந்தான்-(தானே) மெச்சிக் கொண்டு (அவரோடு பகை கொள்பவன்); விரைந்து கெடும்-சீக்கிரத்தில் அழிந்துவிடுவான்

வற்றை யூகித்தறிபவர்கள்; சூழ்வினைப்பயனையும் ஒழிக்க
கவல்லவர்கள்; உயர்தரப்பிறப்பின் உன்னதம் தெரிந்தவர்
கள்; அருமையான கலைகளிலும் பழகியவர்கள்; 'நாணு
டைமை மாந்தர் சிறப்பு' என்னும் ஞாயத்தில் கவரி
மானை யொத்தவர்கள்; இடம்பொருள் ஏவல் முதலிய
வற்றை நுணித்தறியத்தக்கவர்கள். தங்கள் தலைவற்கு
அத்தியாவசியமாக வேண்டற்பாலனவாகிய உறுதிகளை
உதவக்கூடியவர்கள் அரசன் கோபித்துக் கொண்டபோ
திலும் அக்கோபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் ஞாய
மார்க்கத்தையே மென்மேலும் அவனுக்குப் போதிக்க
முந்தும் வீரர்கள், திரிகால வர்த்தமான முந் தெரிந்
தவர்கள் பல சொல்வானேன்—அரசனுடைய உத்தம
மான நுண்ணிய உணர்வே பல வுருவம் பூண்டு அவனைச்
சூழ்ந்திருக்குந் தன்மையைப் போன்றவர்கள்.

இத்தகையோர் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்தனர்.
சேர்ந்தவர்கள் வசிஷ்ட பகவானை வணங்கி அரசனை ஆசீர்
வதித்தார்கள். வேந்தன் அவர்கள் திருமுகத்தை நோக்கி
'ஐயன்மீர்' உங்களுடைய திருவருளால் அடியேன் இந்தப்
பூமண்டலத்தை யாதொரு குறைவு நேராதபடி அரசபு
ரிந்து வந்தேன். ஒரு நாளல்ல—இரண்டு நாளல்ல—அறு
பதினாயிர வருஷமாக இந்த அரசாட்சியைத் தாங்கி வந்
தேன். எல்லா உயிர்களுக்கும் இதத்தையே தேடி நின்
றேன். மூப்பும் வந்துவிட்டது. இனி என்னுயிர் நற்
கதியடையும் மார்க்கத்தைத் தழுவவேண்டியவனா யிருக்
கிறேன். இதற்குச் சகாயமாகக் கூடியவர்கள் சற்புத்தி
ரரே. இராமனென்னும் நல்ல பிள்ளையைப் பெற்றும் நான்
இன்னும் இந்த இராஜ்யபாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருப்

பது தருமமலல எனககு இதநதேடுபவாகளான நீங
களே இவ் விஷயமாய நான இனி நடததவேண்டிய முறை
மையை வெளியிடலவேணடும்" எனறு விளமபினன

அரசன இவவாறு புகனறதைக்கேடட மநதிரததலை
வா சிறிது நேரம ஆழநத யோசனையி லிருநதாாகள.
இரணடு கனறுக ிரங்கும ஒரு பசுவைப போல தவித
தாாகள உடனே வசிஷடா சகரவாததியை நோககி
"மனனரேறே! உமது யோசனை கிலாகிககத தககதே
சூரிய குலநதோனறி நீதிவழுவாது அரசு புரிநது வநத
அரசரோ பலா அவாகளுள உமமைப போனறு யாவ
ரோ நறகுண நறசெயல வாயநத இராமனை யொதத புத
திர ரததினததைப பெறறெடுததாாகள ஆதமாாதத
தை விருமபும உமது கருததை நிறைவேறற வலலவன
இநத இராமனே இவன உமமினுமளததனையோ மடஙகு
ஒழுஙகு பெற இவவுலகததைப பரிபாலிபபான இது
பறறி நீா வருநதுதல வேணடாம" எனறாா

வசிஷடருடைய வாககைப பிறரும ஆதரிதது
இரகு நநதனனை வெகுவாகப புகழநது பேசினா தசர
தன அவவாறே செயயத தீாமானிதது இராமசநதிரனைச
சபைககு வரவழைததான ஸ்ரீராமச சநதிரன வநததும
எலலோரையும வணஙகி நினறான தசரதன அவனி
டம சநதோஷமடைநது, 'ஸ்ரீராமா, உனனை இநத இராஜ
யததுககு அரசனாககி நான தவம புரியக காடடிறகுப
போகவிருககிறேன. உன சமமதமெனன?" எனறு
கேடடான.

ஸ்ரீராமச சநதிரன, இதைக கேடடதும தன இரு
கரஙகளையும உசசிமேல கூபபி நினறு "என அருமைத

தநதையே, பெரியோாகளே ! அரசுரிமை பெறறுப பரி பாலிபபதறகுரிய வலலமை ஒரு சிறிது மிலலாதவன கான, சிறியன, இராஜநீதி உணராதவன, இருநதாலும் பெரியோாகளாகிய உங்கள விருபபம் அதுவாயின் நான் அவ்வாறு நடககக கடமைப பட்டவனுகிறேன். ஆகை யினுல உமது கடடளையை விருபபோடு ஏறறுக கொள கிறேன" எனறு வெகு பணிவாய மறுமொழி கூறினன.

இநத மறுமொழி கேடடதும, தசரதன ஸ்ரீ ராமச சநதிரன பிறநதான எனற செயதி செவியிலே விழுநத போது அடைநத சநதோஷததைவிட அதிகமான மகிழசசியை அடைநதான பெரியோாக ளெலலோரும பெரு மகிழசசிகொணடு ஸ்ரீராமச சநதிரனைப புகழநது " தநதைசொல மிகக மநதிர மில்லை எனபதை உணாநத உனககுச சகல நனமைகளும உண்டாகும" எனறு ஆசிாவதிததனா

பிறகு தசரதன,— குலகுருவான வசிஷடரைக கொணடு வேண்டும நீதிமுறைகளை ஸ்ரீராமனுககுப போதிககுமபடி திடடஞ செயதான படடம பெறு வதறகுரிய அலஙகாரஙகளை ஸ்ரீராம பிரானுககுச செய யுமபடி ஆகயாபிததான நாளை இராமன பட்டம சூடடப போகிறுன எனறு தணடோரா மூலமாக யாவருககும வெளிபபடுததுமாறு கடடளையு மிடடான

வசிஷடா ஸ்ரீராமபிரானுககு நீதிகளைப புகடடத தொடஙகிஞா. " ஸ்ரீராமா ! நீ நாளையதினம அரச ஞக முடி சூடடிக கொளள விருபபதால இராஜநீதிகளைத தெரிநதுகொளள வேண்டிய தவசியம. அறிவறிநத பிள்ளைகளுககு யான எடுததோதுவது ஒனறுமிலலை.

ஸ்ரீராமசசநதிரன அரசியை ஏறபது (176-ம பககம பாரகக)

ஆயினும் முறைமையைக் கைப்பற்றவேண்டியது முக்கியமாதலால், நான் சொல்லும் நீதிகளை மனங்கொள்வாயாக—உலகத்தில் பெரியோர்கள் அந்தணர்களே மும்மூர்த்திகளும் அவர்களுக்கு அடக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் விஷயத்தில் மிகுந்த பயபக்தியாய் ஒழுக வேண்டும் அவர்களுடைய சாபத்தால் அழிந்துபோனவர்களும் அநுக்கிரகத்தால் உயர்ந்து போனவர்களும் தேவ வகுப்பிலேயே பலரிருக்கிறார்க ளென்றால் மற்ற வகுப்பார் அவர்களை எவ்வாறு கருதி நடந்து வர வேண்டும் என்பதை நீயே ஆராய்ந்து பார். அதுபோலவே தேவரையும் பாவித்து நடக்கவேண்டும் அரசருக்குச் சூது ஒரு விளையாட்டா யிருந்தபோதிலும் அதைப்போல ஒருவரை அடியோடு கெடுக்கவல்லது வேறெதுவுமில்லை. அரசர் அந்தச் சூதைக் கனவிலும் நினைத்தல் கூடாது அன்றியும் அரசனானவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் அனுகூலரிடத்தில் அறக்கருணையும் பிரதிகூலரிடத்தில் மறக்கருணையுங் கொள்வது அரச தருமம் அரசன் என்னதான் சாமர்த்தியவானா யிருந்தாலும் எந்த விஷயத்தையும் மந்திரிமாரோடு கலந்து யோசித்துச் செய்தல் வேண்டும். குடிகளை உயிராகவும் தன்னை அவ்வுயிர்க்குரிய உடலாகவும் பாவிப்பவன் அரசரில் உத்தமனாவான். காட்சிக்கு எளியவனும் கடுஞ்சொல் வழங்காதவனுமுள்ள வேந்தனை உலகம் கைகூப்பிப் புகழும் அரசன் தன்னைத் துலைக் கோலுக்கு நிகராக மதித்துக் குணங்குற்றத்தைக் கண்டு பிடித்தல் வேண்டும். சாம தான தண்ட பேதம் என்னும்

சதுர்வித உபாயஙகள் அரசனது முனனேற்றததிறகுப பெரிய சாதகமாயிருக்கின்றன. ஏழை அழுதகண்ணீர் கூறியவாளோகும் எனனும பழமொழியை எபபோதும ஞாபகததில வைதது ஆதரவறறவாகளைப பெரிதும கவனிததல வேண்டும. ஆததிரப படடு ஒனறையுஞ செயயலாகாது. விஷய இசசையில புததியை அடககி வரவேணடும" எனறு அரசன அறியவேணடிய நீதிகளனைததையும போதிததருளினா.

பினனா மஙகளஸநானஞ செயவிததுக குலதெயவமாகிய ஸ்ரீமந நாராயணனை வழிபடவைதது, ஸ்ரீராமபிரானுககுப படடததுககான அலஙகாரஙகளைச செயயத தொடஙகினா இநத நலல சமாசாரததைத தணடோரா மூலமாகக கேளவியுறற நகர ஜனஙகளும பிறருமஆனநதககடலில மூழகினவாகளாய சகரவாததியைப கொணடாடினாகள. ஆனால மநதரை எனனுங கூனிககு மடடும இபபேசசு செவியில நாராசததைக காயசசி நுழைததது போலிருநதது கூனி எனபவள கைகேயியின தோழி. ஸ்ரீ ராமபிரான சிறுவயதில உணடைவிற கொணடு விளையாடிய போது ஒருணடையை விளையாடடாகக கூனியின முதுகினமீது விடடனன. இது அவளுககுப பெருங கோபததை உண்டுபண்ணியது. அநத வனமததை மனதில வைததிருநது ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கெடுதி தேடவேணடுமெனறு அவள் சமயம பாாததிருநதாள. தெய்வாதீனமாய் அவளுக்கு இது நலல சநதாபபமாக முடிநதது.

(வரும.)

கலியின் இரகசியம்.

பாரதப்போர் முடிந்ததும் பாரத கண்டத்தைப் பாண்டவரின் தலைவராகிய தரும புத்திரர் அரசுபுரியலானார். அப்போது உலகத்தில் அன்பு, அருள், அடக்கம், பொறுமை, ஐக்கியம், தானம், தவம் முதலியவை தலையெடுத்துத் தழைத்துவந்தன. குடிகள் வறுமையின் கொடுமையைச் சிறிதும் அறியாதவர்களாய் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர். செல்வப் பெருக்குஞ் செல்வாக்கும் சிறந்து விளங்கின. கோளுரைக்குங் குண்டுணித்தனம், விகற்பத்தைத் தரும் மித்திரத்துரோகம், மனக் கொதிப்பை வளர்க்கும் பொறாமைக்குணம் முதலிய கெட்ட விஷயங்கள் தலையிறக்க முற்றுஞ் சரிந்தோடின. காலமழைகள் கனிந்து பெய்தன. பயிர்வளங்கள் பரந்தோங்கின. ஆகையால் உலகமானது யாதொரு குறையுமின்றிப் பெருமித வாழ்வைப் பெரிதும் பெற்றுவந்தது.

இப்படி நடந்துவந்தது துவாபரயுகத்தின் பிற்பகுதியிலென்பர். அந்த யுகாந்தத்தில் ஓர் அதிசயச் சம்பவம் நேர்ந்தது. அதுவே கலியின் இரகசியமாம். அவ்விரகசியம் நமது இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத்திலிருந்து ஒரு பத்திரிகை மூலமாய்ச் சில வருஷங்களுக்குமுன் ஆங்கில பாஷையில் வெளியாயது. அதன் கருத்தை இப்போது

நாம நமது பாலவிநோதினியில தமிழப பாஷையில பேசு வோமாக —

மேறசொனனபடி தருமநநதனா இராஜயபாரம செயதுவநத காலததில, அவருடைய தலை நகரில (அஸ தினுபுரியில), ஒருநாள மாலைப பொழுதில, கருதத நிறமுளள புருஷனொருவன குனறுடு கொழுமுகிலபோல, குரை கடலபோல, குவளைகளபோல, நினறுடு மயிற குலமபோல, நீரோட்டமுளள * நீனமணிபோல நிறங கொணட அழகிய குதிரை யொனறைத தன கையிற பிடிததுக கொணடு, வியாபாரஙகள பல நடககும கடை வீதியை நோககி வநது கொணடிருநதான.

இநதக குதிரையை அஙகொரு புறம உலாவிக கொணடிருநத நகுலன கணடெடுததுப பாாததான "இபபடியும ஒரு குதிரை உலகிலுணடா?" எனறு இறுமபூதடைநதான. உடனே அநதக கரிய புருஷ னிடஞசெனறு "ஐயா! நீரிககுதிரையை இப்பககமாக ஓடடிக கொணடு போவதைக கவனிததால, இது விற பனைக குரியதெனறு தெரியவருகிறது. அபபடியா யின இதனவிலை என்ன? கூசாமற சொலலும எவவள வாயினும கேட்பதைக கொடுதது நாஙகள வாஙகிக கொளளுகிறோம. எஙகள தமையனுருககு இது உப யோகமாகலாம அவரும வயோதிகராயிருககிறா இந தக காலததில இததனமையான குதிரை அவருககு வேணடுவது அவசியம. உமது கருததை ஒளியாமல வெளியிடும" எனறு கேட்டான.

* நீனமணி—நீலமணி

கரிய புருஷன நகுலனை ஏற இறஙகப பாாதது "நீா யாா?" எனறான நகுலன "யாரா யிருநதாலெனன? திருப்திகரமான விலைதானே உமககுத தேவை சநதே கப படாமல உமது மனதிலுளள விலையைத தெரிவி யும" எனறான.

நகுலன குதிரைப பரீகைஷயில தோநதவன ; சுழி சுததம முதலிய லகஷணஙகளைக கணடறிவதில போ போனவன மேறபடி குதிரையை இவன சோதிததுப பாாதது அதனிடம எததகைய தோஷமும இலலை யெனறுணாநதான; அதனால அதை எவவிததநிலா வது பெறறுத தன தமையனுககுக கொடுககவேணடு மெனகிற எணணததை மேறகொணடான.

நகுலன இவவணணம கேடகவே, குதிரைககாரன "சரிதான ஐயா—நீா இனனாரெனபதை நானறியககூடா தோ?" எனறு பினனும வினவினான "கூடாதெனறு சொலலவிலலை. ஆகவேணடிய காரியததை விட்டு அநா வசியமான பேசசேன எனபதுதான எனககருததது" எனறான நகுலன குதிரைககாரன "நான உமமையறிய விருமபுகிறேன. தயவு செயது தெரிவியும" எனறான.

நகுலன "அபபடியானால தெரிவிககிறேன என போ நகுலன; நான தருமபுததிராருடைய தமபி" எனறான. "தருமராஜாவின தமபியா நீவிா? மெததவும சநதோ ஷம. இநதக குதிரையை நான விறபனைககுக கொணடு வரவிலலை என மனதில ஒரு சநதேக மிருககிறது. அதை நிவாததி செயயவாககு இதை இனாமாகக கொடுகக விருககிறேன" எனறான. இவவாாததை நகுலனுககுப பரமாநநததை யுண்டுபணணி விடடது. அவன குதி

ரைக்காரனுடைய முகததைப் புனனகையுடன பாாததுச் "சநதேகததை நிவாததிப்பது எனககொரு பெரிதாகத தோனறவிலலை. உமது உளளததிலுள்ளதை உடனே சொலலலாம" என்ருன. குதிரைககாரன "ஐயா நகுலரே! நான சொலவதைக கவனிததுக கேளும. ஓரிடத்தில பெரிய கிணறு ஒன்றுண்டு அந்தக கிணற்றை அடுத்தாற்போல ஏழு சிறு கிணறுகளும் உண்டு. பெரிய கிணற்றின் ஜலம் அவ்வளவும், முகநது கொட்டினுல், சிறு கிணறுகள் ஏழையும் நிரப்பி விடுகின்றது. ஆனுல் இந்த ஏழு சிறு கிணறறு ஜலம் அவவளவும் அந்தப் பெரிய கிணறு ஒனறை நிரபப முடியவில்லை இசசநதேகததை நிவாததி செயதுவிட்டுக குதிரையைக கொணடுபோகலாம" எனருன.

இககேள்வியினுல நகுலன அதிசயமடைநதான. "பெரிய கிணறறு ஜலம சிறிய கிணறுகள ஏழுககும சரிபட்டுப போகுமபோது, சிறிய கிணறுகளின ஜலம முழுதும எபபடி அநதப பெரிய கிணறறுககுச சரிபடாமறபோம? இக கேளவி நியாயமான தாகத தோறறவிலலை கேவலம பரிகாசததிற கிடமானதா யிருககிறது ஆகிலும ஆழநது யோசிததுப பாாபபோம குதிரையை அடைய வேணடுமானுல உடையவனை எவவிதததிலாவது திருபதி செயயவேண்டும" எனறு தனககுள எணணி அஙகொரு புறம நினறு கொணடு யோசிககலானுன குதிரைககாரனும அவவிடததிலேயே தஙகலானுன

இஙஙன மிருக்கத தருமபுததிரா அாசசுனனை அழைதது "தமபி! நகுலன எஙகே? வெகு நேரமாக அவனை நான இஙகுக காணவிலலையே?" எனறு கேட்டாா. அதறகுத தனஞசயன "அவன இஙகெஙகாவது வேடிககை பாாததுககொண டிருப்பான நான போய்

அழைத்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கடைவீதி வழியாக வந்தான்.

வந்த அர்ச்சுனன் அங்கோரிடத்தில் கரிய நிறமுள்ள புருஷனொருவன் கருநிறமுள்ள அழகிய குதிரையொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். நகுலனைப் போலவே இவனும் அந்த அசுவத்தின்மீது விருப்பங்கொண்டு சொந்தக்காரனைப் பார்த்து "ஐயா! இந்தக்குதிரை விற்கப்படுவதானால் நான்வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். கிரயம் என்ன?" என்று கேட்டான். குதிரைக்காரன் நகுலனைக் கேட்டதுபோலவே இவனையுங் கேட்டான். அர்ச்சுனன் தன் பெயரையுந்தான் இன்னாருடைய தம்பி என்பதையுந் தெரிவித்தான். குதிரைக்காரன் "ஆநந்தம்! ஆநந்தம்!! இது விற்பதன்று எனக்குள்ள ஐயத்தை நீக்க வல்லவர்க்குப் பரிசாகத் தரப்படுவது இதுவேயாம்" என்றான். "என்ன கேட்கப் போகிறீர்—கேளும்" என்று அர்ச்சுனன் கூறினான். அதற்கு அப்புருஷன் "ஒரு யானையானது தன்மீதிட்ட அம்பாரத்துடன் சிறிய ஊசி யொன்றின் காதில் நுழையத் தலைப்பட்டது. அவ்வாறே அதன் தேகமுற்றும் நுழைந்துவிட்டது. ஆனால் வால்மாத்திரம் நுழையக் கூடவில்லை. இதன் பொருளை வெளியிட்டுக் குதிரையைக் கொண்டுபோகலாம்" என்றான்.

அர்ச்சுனன் தான்வந்த காரியத்தையும் மறந்து இவ்விசித்திரக் கேள்வியை விளக்கவேண்டிய உபாயத்தைக் குறித்துச் சிந்திக்கலானான். நகுலனை அழைத்துவரப் போன அர்ச்சுனன் திரும்பாமையால் தருமர் பீமனைக் கூப்பிட்டு "தம்பி! வெளியேபோன நகுலன் வராமையால் அவனை யழைத்துவர அர்ச்சுனனை யனுப்பினேன். அவனும் இன்னும் வரக்காணோம். எங்கேனும் விளையாட்டு விஷயமாகப் பொழுது போக்கிக்கொண் டிருக்கிறானோ என்னவோ தெரியவில்லை. நீபோய் அவனையும் நகுலனையும் கண்டுபிடித்து அழைத்துக்கொண்டுவா" என்று அனுப்பினார்.

பீமனும மேறசொனன மாாககமாகவே வநது ஒரு குதிரையைககணடு, ஆசைகொணடு, விலை கேடக, உடையவன முனவநதவாகளைக கேடடது போலவே கேடடுப பீமனுககும ஒனறு சொனனன "ஐயா பீமசேனரே! ஒருவன் ஒரு நிலததில் பயிரிட்டான அந்தப் பயிரை ஆடுமோடு முதலியவை அழிததுவிடாதபடி வேலி போட்டான அறுவடை காலததில வநது பாாககும்போது வேலியே பயிரை மேய்நது விடடிருககககண்டான். இதன பயனை வெளிபபடுததிக குதிரையைககொண்டு போம' எனறுன. இதுபறறிப பீமனும, வநத வேலையை விடடுவிடடு, ஆழ்நத யோசனையில அமாநது விடடான குதிரைககாரன இநதச சமயததில குதிரையுடன மறைநது விட்டான

கொஞச நேரஙகழிநததும பீமன தன யோசனையி னினறும திருமபி "இது அசாததியமான கேளவி. இதன பொருளை நமது தமயனுரைக கேடடே தெரிநது கொளளவேணடு" மெனறு நினைதது, அாசசுனனையும நகுலனையுஙகணடு அவாகளும ஒவவொரு கேளவியால மயககபபடடிருககிறுாகளெனபதை யறிநது அவாகளை அழைததுககொணடு தருமரிடம வநது சோநதான.

வநததும பீமன தருமரை வணஙகி "அண்ணு! ஓரதிசயம். இவவூரின கடைவீதியில ஒரு கருதத புருஷன கரிய குதிரையொனறைக கொண்டு வநதான. அதுவோ பாாபபவா கணகளைப பறிககததகக அழுகோடு கூடியிருநதது. தஙகளுககு அது பயனபடக கூடுமெனறு கருதி நாஙகள விலைபேசினேம குதிரைககாரன, குதிரை விறபதனறெனறும, தான கேடகும கேளவிககுபபதி லளிததால இனுமாககொடுககபபடும எனறும சொலலி ஆளுககொரு கேளவியாக எஙகள மூவருககும மூனறு கேளவி விடுததான. (வரும.)

ம இராஜ கோபால பிள்ளை,
விதவான, கோமளேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

விதவ யுகதி

கமபா தாம பாடிய ராமாயணததை ஸ்ரீ வைஷணவ கோஷடியின் முன அரஙகேறறினா அபபோது ஓா அதிசயம நடநதது இநத ராமாயணததில இவா தமமை ஆதரிததுவநத திருவெண்ணெய நல்லூா சடையபப முதலியாரை நூற்றுககு ஒரு பாடல வீதம புகழநதிருநதாா இநத நரஸதுதி சிறநத காவியததில கூடாதெனறு வைஷணவாகள ஆகேஷபிததாாகள்

அநதச சபைககுத, தலைவராயிருநத பெரியாா கோஷடிகளைப பாாதது "இது உபகாரஸமருதி, முதலியாா புலவரைப போஷிதது வநதவா அவருககுப புலவா செயயககூடிய கைமமாறு வேறிலலாமையால உததம காவிய மொனறு பாட நோநத இநத நலல சமயததையே தமககு சாதகியமாககிக கொணடு முதலியாரைப புகழநதனா "இது பிழையினபாற படாது. இவ்வாறு செயவது பெரியோருககு அழததே ஆகிலும சபையோா சிறிது அயிஷடம கொணடபடியால நூற்றுககு ஒனறிருககும பாடல்களை ஆயிரததுக கொனறாக வைததுக கொண்டு மீதியை எடுதது விடலாம" எனறாா

இம மொழியைக கேளவியுறற கமபா திடீரெனறெழுநது தண்டாகாரமாய விழுநது நமஸகாரம செயது "பாமபினகால பாமபறியும" எனகிறபடி உததமரை உததமரேயறிவாராதலால், அடியேன பரோபகாரியான முதலியாரின பெருநதனமையை உளளபடி யறிநதுகொளளாமல அவரைக கேவலம நூற்றுக்கு ஒன்றாக மதிததேன. இபபோது அவருடைய உரிமை தெரிநது அவரை ஆயிரத்துக் கொன்றாக மதிதத சபா நாயகரின் கருதது மெசசத தகுநதெனறு உணாநதேன" என்றார் சபையோா இநத நுடபமான யுகதிககு வியநது கமபரைக கொண்டாடினாாகள

யுக்தியும் புத்தியும் சித்திபயக்கும்.

ஸ்ரீமந்தினி சரித்திரம்

(139-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீமந்தினி தலைகுனிந்ததும் சந்திராங்கதன் அவளிடம் மெதுவாகப் போய் நின்று, "மாதே நீ யார்? உன் புருஷன் யாவன்? இப்பொழுது நீ கைம்பெண்ணாயிருப்பதன் காரணமென்ன?" என்று கேட்டான். இப்படி அவன் கேட்கவே ஸ்ரீமந்தினி தலையிறக்கங் கொண்டு நின்றாள் அவள் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகி அவள் பாதப் பெருவிரலிலே சொட்டுச் சொட்டென்று விழுந்தது அப்பொழுது அவள் அருகேயிருந்த தோழி நடந்தவைகளையெல்லாம் அவனுக்குச் சொன்னாள்.

ஸ்ரீமந்தினி தலைநிமிர்ந்து, "ஐயா, எனக்கு நேரிட்ட துன்பங்களையெல்லாம் விரிவாய்க் கேட்டீரா? நீர் என்னையறிவீரோ? நான் உம்மைக் கனவிலே கண்டதுண்டு. நீயார்? ஒளிக்காமற் சொல்லும்" என்று கேட்டாள். சந்திராங்கதன், "மாதே, நான் மானிடனல்லன், தேவன். இவ்வுலகமெல்லாம் ஒரு நொடியில் சுற்றிவரும் வல்லமை எனக்குண்டு. உன் கணவன் வேறோர் உலகத்திலிருக்கிறான். அவனுக்கு நான் பிராண சிநேகன். அந்த

உன் காதலன் இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குள் உன்னி டம் வந்து உன் துக்கத்தைத் தீர்ப்பான். நீ இதை ஒரு வருடனும் சொல்லாதே. இது தேவ இரகஸ்யம். இந் தச் செய்தியை உனக்குச் சொல்வதற்காக நான் இவ்வி டம் வந்தேன். நான் சொல்வதை நம்பு. நான் என் தேசத்துக்குப் போய் என் தாய் தந்தையரைப் பார்க்கப் போகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் குதிரையை வேக மாய் விட்டுக்கொண்டு போய்விட்டான்.

ஸ்ரீமந்தினி இப்பொழுது பிரமித்தாற்போல் நின்று விட்டாள். சிறிதுநேரம் அவளுக்கொன்றும் தெரிய வில்லை. பிறகு "நான் எங்கே வந்தேன்? யாருடன் பேசினேன், பேசியது நனவோ கனவோ தெரியவில் லையே! இது என்ன விந்தை! என்ன மாயம்?"—என்று நினைத்து உடனே அருகிலிருந்த தோழியைப் பார்த்து "என் மனம் என்னுடைய நாதனிடத்தன்றி வேறொரு வரிடமும் செல்லாது. இப்பொழுது இங்கிருந்து என் னோடு பேசி மறைந்த இவர் என் ஆருயிர் நாதனைத்தா னிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் என் மனம் இவ ரிடம் ஈடுபட நியாயமில்லை. மயித்திராதேவி கூறியபடி சோமவாரத்திற பரமசிவனைப் பூசித்து வருகின்றேனே, அந்தப் பலன்தான் கைகூட வந்திருக்கிறதுபோலும்! இதற்கேற்றபடி நல்ல சகுனங்களு முண்டாகின்றன. சிவபெருமானுடைய திருவுள்ள மெப்படியிருக்குமோ?" என்று சொல்லி வருந்தினாள்.

ஸ்ரீமந்தினியின் தோழிமார்கள் நல்ல விவேக சாலி கள். ஆதலால் அவர்கள் ஸ்ரீமந்தினியைப் பார்த்து "அம் மணீ, நீ சகல லோக சரண்யனாகிய சிவபெருமானை நம்பி

யிருக்கிறுய ' அவர பக்தாககிரஙகும் பரமதயாபர மூர்த தியாதலால உனககுக குறைவுவைககமாட்டார. கவ லைபபடாதே " எனறு கூறிததேற்றி ஸ்நானம செய் விதது அரண்மனைககு அழைததுக கொண்டுபோஞா கள. ஸ்ரீமநதினி தான நதியிலே கணட விசேஷததை ஒருவருடனும சொலலவிலலை; அதைபபறறிப பிரஸ்தா பியாம லிருககுமபடி தன தோழிமாாகளுக்கும திட்டஞ செயதுவிட்டாள் ; சிவபெரு மானையே தியானம செயது கொணடிருநதாள.

ஸ்ரீமநதினியின புருஷஞகிய சநதிராஙகதன நேரே தன தநதை சிறைபபட்டிருககும நிடத நாட்டுககுப போஞன அஙகே போனதும தனனுடன் வநத நாக குமாரனை அததேச அரசனிடம தூதனுபபிஞன , தான வநதிருபபதையும தன தநதையைசசிறையினினறு விடு தலை செயது தன தேசததைத தனககுக கொடுததுவிட வேண்டுமெனறும இலலையேல யுததததில அதமாககு வேன எனறும தெரிவிககச சொனஞன. தூதனு கிய நாக குமாரன அநத நாட்டு அரசனைககணடு சந திராஙகதன யமுனையில் மூழகிய பிறகு நாகலோகமபோய் மிகபபெருமையோடு வநதிருபபதைககூறி அவன சொல லியனுபபியிருபபதையும தெரிவிததான. அவவரசன அதைககேட்டதும பயநது சநதிராஙகதன தநதையைச சிறையிலிருநது விடுவிதது, " உமது அரசை உமககுத தநதேன. நீபோம " எனறு அனுபபிவிட்டான.

ஸ்ரீமநதினி யெனனும உததமகுலமாதை மருமக ளாக அடையும பாககியம பெறறிருநத இநதிரசேனன எனகிற அவவரசன பெருமகிழ்ச்சியோடு தன் இராஜ

யததிறகுபபோய உடனே தன மகனை அழைததுவரும படி மநதிரிமாாகளை அனுப்பினன மநதிரி மாாகள இராஜ ஆடமபரஙகளுடனும மரியாதையுடனும சென்று சநதிராஙகதனை அவன தநதையினிடம அழைததுச சென்றாகள. சநதிராஙகதன தநதையைககணடதும பெரு மகிழ்சசியுடன பாததிற பணிநதெழுநதான அவனை இநதிரசேனன பேராநநதததுடன தழுவிககொண்டு, “அபபனே, ஆறறில முழுகிபபோன நீ எப்படியடா தபபிபபிழைததாய்? என கணணே! என கணமணியே!” என்று முததமிடடான பினபு சநதிராஙகதனுடைய அன்னேயோடி வநது அவனைத தழுவிககொணடு அளவிறநத சநதோஷமடைநதாள சநதிராஙகதன அவாகளுககிடையில வீறறிருநது தான நதியிலே முழுகியபின நாகலோகம போனதையும நாகராஜன அஙகே தனனை வரவேறறு உபசரிதது வெகுமதி அளிததனதையும விவரமாகச சொனனன. இநதிரசேனனும அவன மனைவியும கேடடு ஆனநத மடைநது சிவபெருமானைத தியானிதது மகனை ஆசீா வதிததனா

ஸ்ரீமநதினியின தநதைககு இநதிரசேனன தன மகன வநத செயதியைககுறிததுத திருமுக மெழுதி யனுபபினன. ஸ்ரீமநதினியின தநதை சிததிரவாமன திருமுகங கணடதும பெருமகிழசசிகொணடு, தன புததிரியை வரவழைதது, “அமமா! நீ சிவபெருமானைப பூசிதது வநத பயன கிடைதது விடடது. உன கணவன பிழைதது வநது விட்டான, இதோ திருமுகம வநதிருககிறது உன மாமனாரிடமிருநது” என்று கூறித திருமுகததை அவளுககுக காடடிப பினபு தன மனைவியை அழைதது ‘நிடத நாடடுககுப புறபபடவேணடும. இபபொழுதே ஆயததபபடு” என்றான.

ஸ்ரீமநதினியின தாய அவளுககு மஙகளஸ்நானஞ செயவிதது ஆடையாபரணஙகளா லலஙகரிததுச சகல வைபவஙகளுடன பிரயாணமானாள. அரசனும கொடி

படைகளுடன சநதோஷமாகப புறபபட்டான. நகர மெங்கும இசசெய்தி பரவியது. எலலோரும உறசாகங கொண்டு 'அரசனை வழிவிட்டாாகள் அரசன நிடத நாட்டை யடைநததும, இநதிரசேனன தன மநதிரி பிர தானிகளுடன எதிாகொண்டு வநது தன அரண்மனைககு அழைததுக கொண்டுபோய் உபசரிததான இபபொ ழுது சநதிராஙகதன வநது தன தநதையையும தன மாமனாரையும மறறுமஙகுளள பெரியவாகளையும பணிந

ஸ்ரீமநதினியின தநதை தன மருமகனை இருகரங கொணடு தூககிவிட்டு ஆசிாவதிததது, "ஸ்ரீமநதினியும நானும உயிாபிழைததோம சிவபெருமான திருவருள புரிநதாா ஜகதீசனை நம்பினோா கைவிடப படுவதில்லை எனபதை நக கணடோம" எனறு சநதோஷிததான. பிறகு எலலோருமிருநது ஒரு நலல நாளில ஸ்ரீமநதினி யைச சநதிராஙகதனுககு மறுமணஞ் செயவிததாாகள. அபபால இநதிரசேனன தன மனைவியுடன தன நகரம போயச சோநதான

ஸ்ரீமநதினியும அவள மணாளனும பூவும அதன மணமுமபோல ஒறறுமையாய் வாழநது வநதாாகள பிறகு சநதிராஙகதன தன தநதையினிட மிருநது அர சுரிமை பெறறான சநதிராஙகதனைக குடிகளெலலோ ருமு அரசனைக ஏறறுககொளவதில பெருமகிழ்சசி யடைந தாாகள. சநதிராஙகதனின தநதை தவம புரியக காட்டுக குச சென்றான. சநதிராஙகதன நீதி தவறாமல அரசு புரிநது வநதான ஸ்ரீமநதினி தனககு இததகைய பாக கியததைத தநத சோமவார விரதத்தை இன்னும விமரி சையாகவும சிரததையாகவும செயது வநதாள அத னால அவள பேரும பெருமையும பெருவாழவும அடைந தாள. முடிவில ஸ்ரீமநதினியும அவள கணவனும சிவ பெருமானுடைய திருவருளுக குரியவாகளாகிப பேரின்ப வீட்டைநதனா.

அறநெறிக்கும்மி

127-ம் பக்கத் (தொடர்ச்சி)

பசித்துவந் தோர்க்கன்னம் பரிந்திடவே வேண்டும்
பட்சமு டனவர் வேறுப் பெண்ணே
விசித்திட வாடைக ளில்லாத வாக்காடை
மேன்மையாய் நல்கவும் வேணுமடி (14)

அன்னத்தா லன்பர்கள் திருப்தி யடைந்திடில்
ஆறுமுகன் மகிழ் கொள்வானடி
மன்னுல கிலவிதைக் காட்டினு மோரறம்
மாந்தர்க ளுக்கென்று மில்லையடி (15)

கல்வியி லாயினும் செல்வத்தி லாயினும்
கையா லியன்றமற் றெவற்றாலும்
அல்லினை யாலே அவையில்லா மாந்தர்க்கு
ஆயிழையே உதவ வேணுமடி. (16)

அன்னியர்க் கென்று முதவி புரியவே
யாண்டவன் நம்மைப் படைத்தாணடி
அன்னமே இதனை யறியாமல் வாழ்நாளை
அவலமாய்க் கழிப்பது மாண்பாமோ. (17)

மற்றவர் செய்நன்றி அறிதலு மல்லதும்
மாதரசே சிறிதெண் ணமல
கத்தந் தாங்கக் கடலுல கத்திலே
கடமை செலுத்தவே வேணுமடி (18)

தந்தம நிலைமைக்குத் தக்கபடி யாய்ந்து
தந்தங் கடமைத வறுமல
அந்தம தாயிங்கு வாழ்ந்துவ ருவதே
அறநெறி யாகுமே தோழிப்பெண்ணே (19)

முப்பத்தி ரண்டுவ கையில தருமத்தை
முன்னோர் முறையின முடிப்பாயேல
அப்பன முருகன் திருவருள் காத்திடும
ஆனந்த மாமடி தோழிப்பெண்ணே. (20)

S R. கணபதி சுப்ரமண்ய அய்யா,
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
போர்டு ஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்.

திருக்குறள்.

அறத்துப்பால்.

மூனறாம அதி-நீததாாபெருமை*

ஒழுககதது நீததாா பெருமை விழுபபதது
வேணடும பனுவற றுணிவு (1)

துறநதாா பெருமை துணைககூறின வையத
திறநதாரை யெண்ணிககொண டறறு (2)

இருமை வகைதெரிந தீணடறம பூணடாா
பெருமை பிறங்கிற றுலகு (3)

உரனெனனுந தோட்டியா னோரைநதுங காபபான
வரனெனனும வைபபிறகோர் விதது. (4)

ஐநதவித்தா னாறற லகல்விசும்பு ளாாகோமான
இநதிரனே சாலுங கரி (5)

செயறகரிய செய்வாா பெரியா சிறியா
செயறகரிய செயகலா தாா. (6)

சுவையொளி யூறோசை நாறறமென றைநதின
வகைதெரிவான கட்டே யுலகு (7)

நிறைமொழி மாநதா பெருமை நிலதது
மறைமொழி காட்டி விடும. (8)

குணமெனனுங குனறேறி நினறாா வெகுளி
கணமேயுங காதத லரிது. (9)

அநதண ரெனபோ ரறவோாமற றெவ்வுயிாக்குஞ்
செநதண்மை பூணடொழுக லான. (10)

* கருத்துரை அடுததமாததில் வரும.

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.

கைகேயி ஸ்ரீராமனுக்குத் திசையைக் காட்டிக் கூறியது

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923௵ ஜுலை௴ | பகுதி 7

கடவுள் வணக்கம்.

சகர பாசணடகிரி முட்டக கிழிநது
வெளி பட்டுகாவுஞ சயிலந
தகரப பெருஙகனக சிகரச சிலமபுமெழு
தனிவெறபு மமபுவியுமெண
டிககுத தடஙகுவடு மொககக குலுஙகவரு
சிதரப பதமபெயரவே
சேடனமுடி திணடாட வாடலபுரி வெஞசூரா
திடுககிட நடிககு மயிலாம
பககததி லொனறுபடு பசசைப பசுஙகவுரி
பதமப பதஙகழ தரும
பாகீ ரதிசசடில யோகீசு ராககுரிய
பரமவுப தேசமறிவிக
கைககுஞ செழுஞசரவ ணததிற பிறநதவொரு
கநதச சுவாமி தணிகைக
கலலார கிரியுருக வருகிரண மரகத
கலாபததி லிலகுமயிலே

அருணகிரிநாதர் அருள் வாக்கு

ஹிதோபதேசம்

1. உலகத்தில் பெரும்பான்மையர் தமக்கு ஆபத்து வந்தபோது பிறர் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். ஏதோ ஒரு சிலரே பிறர்க்கு ஆபத்து வந்தபோது தாம் உதவிசெய்வது தமது கடமை யெனப் பதைக்கக் கருதுகின்றனர். இது உலகானுபவத்திலே கண்டுணரவேண்டிய இரகஸ்யங்களில் ஒன்று.

2. எவன் பரோபகாரி?—தன்னாலியன்றவரையில் பிறர்க்கு உதவிசெய்பவனே பரோபகாரி-நமக்கு விபத்து நேர்ந்தபோது பிறர் உதவி செய்யவேண்டுமென்று கருதி அவர்க்குதவி செய்பவன் ஒருநாளும் பரோபகாரியாகான்.

3. பிறர் நமக்குதவி செய்ய வேண்டுமென்று அவர்க்கு உதவிபுரிதல் கடன் கொடுப்பது போலாம். அதுபற்றி நமக்கு அவர் உதவி புரிவது வாங்கிய கடனைக் கொடுப்பது போலாம்.

4. தூக்கத்துக் கிடந்தந்தாலும் தரலாம், சோம்பலுக்கு இடந்தருவதாகாது. தூக்கந்தெளிந்து எழுந்தால், சோம்பலில்லாதவன் ஊக்கமாக வேலைசெய்வான். ஆனால் சோம்பல் ஒருவனை மேலெழவொட்டாது.

5. பெருமை கொண்டவன் சிறுமையடைவான். பொறுமைகொண்டவன் கேட்டழிவான்.

சிறுத்தொண்டர்

சோழ நாட்டில் திருச்செங் காட்டங்குடி என்னும் ஊரில் பரஞ்சோதியார் என்னும் ஒரு பிராமணரிருந்தார். இவர் நேம நிஷ்டை தவறாதவர், நல்ல நடவடிக்கையும் கடவுளிடத்தில் சிறந்த பக்தியுமுடையவர், கல்வியிலும் கேள்வியிலும் தேர்ந்த அறிஞர்; உலகவிவகாரங்களிலும் விசேஷமான பழக்கமுடையவர்; வில்வித்தையில் வல்லவர், குதிரையின் மேலும் யானையின்மேலும் ஏறிச்சவாரி செய்யவும் நன்றாய்ப் பழகியவர்.

இப்படிப்பட்ட திறமைவாய்ந்த பரஞ்சோதியாரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அரசன் அவரைச்சபைக்கு மரியாதையோடு வரவழைத்துத் தனக்கு ஒரு மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டான் “அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும்” என்று சொல்வதுண்டல்லவா? அது பலித்தது. பரஞ்சோதியார் அமைச்சரானதும் ராஜ்யத்தில் குடிகளுக்கும் அரசனுக்கும் வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்தார்; அரசனுடைய பகைவர்களை அடக்கி வேண்டிய பொருள்களைக்கொண்டுவந்து பொக்கிஷத்தை நிரப்பினார் இவர் மகாசிவயோகி யென்கிற பெயரடைந்தார். இவரை அயல் தேசத்தாரும் புகழ்ந்தார்கள். இதனால் அரசனுக்குப் பெரிய கண்யமுண்டாயிற்று. அர

சன பானுசோதியாரிடம மிகவும ஸநதோஷமடைநது அவாககு வேணடிய பொருளகளைககொடுததுதவினா.

பிறகு பானுசோதியா, திருவெண்காட்டு நஙகை யெனனும பெயாகொண்ட ஒரு மஙகையை மணஞசெய்து கொணடாா. அநதப பெணமணியினிடம நலல குணங களெலலாம நிறைநதிருநதன. அவவுததமி தன கணவ னுடைய விருபபபபடி நடநது அவாககுரிய பணிவிடை கள செயது வநதாள. இபபடித தமமுடைய கருததுக கிணஙகி நடககும மனைவியினுடைய உதவியினால பானு சோதியா, அடியாாகளுககு அனனம படைததல முத லிய இலலற தருமஙகளையும கோயில திருபபணி—செய் தல முதலிய சிறநத கைஙகாியஙகளையும செயதுவநதாா. இதனால இவரைச சிறுததொணடா எனறு எலலோரும அழைதது வநதனா

இபபடியிருநது வருகையில சிறுததொணடருடைய பகதியை உலகததிலுளள மறறவாகளுககுககாடட, சிவ பெருமான கருததுககொணடாா. ஆகையினால ஒருநாள, ஜகதீசன பைரவ வேஷங கொணடு சிறுததொணட ருடைய வீட்டிறகு வநதாா. பைரவரைககணடதும சிறுததொண்டரும அவா மனைவியும அனபோடு வர வேறறு வநதனஞசெயது தஙகள் வீட்டில அமுது செய் தருளவேணடினாகள.

பைரவா, " அனப! உனது பெருநதனமைககு நான மிகவும ஸநதோஷபபடுகினறேன. ஏழைச சஙகமனாகிய எனனிடம, நீயும உன மனைவியும இவவளவுதூரம பாிவு காட்டுவது எனபாககியமேயாகும. நான தளளாததிழவன. ஆயினும எனனை அடிககடி பசி உபததிரவிபபதிலலை.

ஆதலால் நான் ஆறுமாதத்திற்கொருமுறையே அமுது அருந்தி வருகிறேன். அப்படி நான் உண்பதும் நரமாமிசத்தோடு கூடியதாயிருத்தல் வேண்டும்" என்றார்.

இதைக்கேட்டதும் சிறுத்தொண்டர் வியப்பும், இது எப்படி நம்மால் முடியும் என்கிற அச்சமுமடைந்து, "பரமசிவம்! பரமசிவம்!" என்று இருகரமும் குவித்துச் சிரந்தாழ்ந்தனர்.

பிறகு பைரவர், "அப்பனே! முப்பத்திரண்டு லக்ஷணங்களும் பொருந்திய பிள்ளையை அறுத்துச்சமைக்க வேண்டும். அந்தப்பிள்ளை ஏன் குடும்பத்திற்கு ஏகபுத்திரனாயிருத்தல்வேண்டும். பிள்ளைக்கு வயது ஐந்திற்குமேற் படாமலிருத்தல்வேண்டும். தாயும் தந்தையும் அப்பிள்ளையின் தலையின் பக்கம் ஒருவரும் காலின் பக்கம் ஒருவருமாயிருந்து கவலைக்குறி ஒருசிறிதுமின்றி, முக மலர்ச்சியொடு அதனை அறுத்துப் பிறகு சுத்தஞ்செய்து ஒருறுப்பும் குறையாதபடி சமைத்துப் படைக்கவேண்டும். பிள்ளையும் பெற்றோர்களுடைய அந்தச் செய்கைக்குப் பிரியமுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட மகவின் உணவே இவ்விடம் விரும்புவது. இந்த ஏற்பாட்டில் சிறிது வித்யாசம் உண்டாயினும் அது அருந்துவதற்கு யோக்யமாகாது. இந்த நியமப்படி அன்னமிட உன்னலாகுமா? வீணே சிரமத்தைத் தருவதுகூடாது. நன்று ஆலோசித்துச்சொல்" என்றார்.

சிறுத்தொண்டரும் அவர் மனைவியும் இதைக்கேட்டதும் இருகண்களையும் மூடிக்கொண்டு சற்றுநேரம் ஈசுவரத்தியானத்திலிருந்து பிறகு, "தேவரீர் கோரிய

படியே செய்வோம அதறகெள்ளளவும பினனிடோம, தயைபுரிய வேண்டும" எனறுகூறி வணஙகினாகள.

பைரவா, "ஸநதோஷம! லக்ஷ்மி உஙகள் வீட்டில எபபோதும வஸிதது வருவள், முகமலாசசியோடு விருந தினரை உபசரிபபவருடைய வீட்டில லக்ஷ்மி வாஸஞ் செய்வாள் எனபது உண்மையேயாம.

'அகனமாநது செயயாளுறையும முகனமாநது
நல்விருநதோமபுவானில்'—(குறள்)

எனறு மேலோரும கூறியிருககினறாகளலலவா'— இருககட்டும; நாம இஙகுள்ள ஆததிமர நிழலில அமாந திருபபோம நீ சென்று நாம பேசி முடிவு செய்தபடி ஆகாரததைச சிததஞசெய்து தெரிவி!" எனறா. தொண்டா, "அஙஙனமே" என வணஙகி மனைவியோடு உளளே சென்றா

பிறகு இருவரும இவவிஷயமாக ஆலோசிககத தொடஙகினா. ஆராயநது ஒரு காரியததை அவசரப பட்டுச செயயலாகாதெனபது நீதிவாகயமல்லவா? சிறுத தொணடா இதற்கெனன செய்வதெனறு மயஙகினா. அவா மனைவியும, "நாதா, சஙகமா கோரியபடி உததம புதரனொருவன நமககெஙகிருநது கிடைககபபோகிறுன. அபபடிக் கிடைபபதாயினும ஒருபிளளை இரவலாகப பெற்று அதைத தானஞசெய்வது அவவளவு சிலாகய மாகுமா? அது ஜீவகாருண்யமுமலல. தானஞ்செயயும பொருள நமது சொநத கஷ்டாரஜித மாயிருததல வேண டும. மேலும சொனனவாக்கைககடபபது ஒழுஙகல்ல. எதைககாப்பாறறுமல விட்டாலும சொனன வாககைமட் டுங் கைவிடலாகாது" எனறு கூறி ஜகதீசா! எனறு பெரு

மூச்சுவிட்டு "மேல யோசனை" என்றாள். சிறுத்தொண்டர், "நீ சொல்வதெல்லாம் நியாயமே! இன்றென்ன இப்படிப்பட்ட சோதனை வந்து நேர்ந்திருக்கிறது! இது நன்மைக்கோ தீமைக்கோ! ஒன்றுந்தெரியவில்லையே! இதற்கு ஒருவழி, ஜகதீசனேதான் காட்டவேண்டும்" என்றார். திருவெண்காட்டுநங்கை, "நாதா! நமது மனோரதப்படி சங்கமருக்கு வேண்டிய புத்ரன் எங்கும் அகப்படமாட்டான். கையில் வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு ஊரூராய் ஏன் அலையவேண்டும்" என்று கூறி மயங்கிநின்றாள். சிறுத்தொண்டர், "ஏன்மயங்குகின்றாய்! சொல்ல வந்ததை நன்றாய்ச் சொல்" என்று கேட்டார்.

திருவெண்காட்டுநங்கை, உடனே மனத்திடமடைந்து, "நாதா! குழந்தை சீராளனிருக்கும்போது நாமேன் கவலைப்படவேண்டும்? அவன்றான் நமது பேச்சுத்தட்டாமல் நம்முடைய செய்கைக்கிணங்கக் கூடிய அறிவுடையவன். அவன் பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கின்றான். அவனை வரவழையுங்கள்" என்றாள். சிறுத்தொண்டர், கண்ணை மூடிக்கொண்டு "பரமசிவம்! பரமசிவம்! நல்லது சொன்னாய்! இதோ நிமிஷமே குழந்தை சீராளனை வரவழைக்கின்றேன். எப்படியாவது அதிதி பூஜை நிறைவேண்டுவதவசியம்!" என்று அவரும் மனத்திடங்கொண்டார்.

கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் சீராளன் வந்தான். அவனுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். பிறகு வழக்கம் போல சிவ பூஜை முடிந்தது. அப்பால் தாய் தந்தையிருவரும் சீராளனை அருகிலழைத்து வைத்துக்கொண்டு, "அப்பா; சீராளா; என்றழைத்து ஏதோ பேசவாயெ

டுதது நிறுததிவிட்டனா. சீராளன, " ஏன ; எனனவோ சொலலவநதீாகள ; நிறுததிவிடடீாகளே ;" எனறு கேட்டுககொண்டே அவர்கள முகததைபபாாததான. அவாகள முகவாடடமடைநதிருபபதைககணடதும, " ஏன கவலைபபடுகிறீாகள ; காரணமெனன? " எனறு கேட்டான. சிறுததொண்டா அவனை அருகிலழைததுக கண்மணி; எனறு கூறிககட்டிககொணடாா திருவெணகாட்டு நஙகை, " என செலவமே " எனறு அழைததுககட்டித தழுவி முததமிட்டு மடியில வைததுககொணடாள. இபபொழுது சீராளன தாயின முகததைப பாாததான. அவள கணகளிலிருநது நீா ததுமபியது கண்டதும், சீராளன " ஏனமமா' கணகலஙகுகிறீாகள ? எனன நோநதது?" எனறு கேடடான.

இபபடிக கேடகும பிளளையின முகமபாாககும போது அவாகட்கு இனனும துககம அதிகரிததது. எனன செயவாாகள' எலலாம ஈசன செயலெனததிடங கொணடாாகள, சீராளன இசசமயம மயஙகித தநதையின முகததை ஒரு முறை பாாததான. சிறுததொண்டா, " அபபா ; சீராளா, நீ நலலபுததிசாலி, உனனிடம ஒரு விஷயம கேட்கினறேன ; உன மனதிறபடுவதைச சொல" என, சீராளன, " அபபடியே ' எனறான. சிறுததொணடா, " அபபா ; சீராளா, இநத உலகததிலே பிறநத பிராணிகளெலலாம பிறநத வுடனேயோ அலலது சற்றுப பொறுததேயோ இறபபது நிசசயமல்லவா ? சாகாத பிராணிகளுணடோ ? ஆறிலுஞ சாவு நூறிலுஞசாவு எனபது கேட்டதுண்டலலவா ?" எனறு கேட்டாா.

சீராளன் —ஆம, அதறகென்ன இபபொழுது ?

சிறுத்தொண்டர் —அபபடிப் பட்ட சாவுககு நீ பயபபடுகின்றாயா ?

சீராளன.—ஏன பயபபடவேணடும ?

வாழவும சாவும உலகததில அடிககடி தோனறி மறையுநதனமையன வெனபது நிசசயமான விஷயமலல வா ? இவவிஷயததைதக குறிததுப பயபபடுவானே அறிவுடையவன ? மரணநதிடீரெனறு வருவது ; அதனைத தடுகக நமமாலாகுமோ ? ஆவதிலலை, ஆதலின நான அதறகு அஞசுவதிலலை. எபபோதும சிததமாயிருக கினறேன அபபடிபபட்ட மரணம எனனை அனபோடு பெறறு வளாதத என அனனைகரும தநதைககும நனமையைத தாககூடியதாய முடியுமாயின அது நிரமபவும திருபதியா யிருககும , அததவம எனனிடமிருககினற தோ இலலையோ அறியேன , அறிவிலியே பெறறு வளாதத தாய் தநதையரின நனமையைக கருதா தொழிவன !—எனறு சொனனன. (வரும)

பணத்தால் வந்தபழி

ஏலூா எனனும ஒரு சிறு ஊரிலே காஙகே யன எனனொரு வேளாளனிருநதான இவனுக்கு விவாகமாய் வெகுநாளவரை யில சநததியிலலாமலிருநதது. அத ஞல் இவன தன மனைவி சுநதராம பாள எனபவளுடன் காசி ராமேசுவர யாததிரை போய்வநதான. அநேக தான தருமஙகளைச செயதான; வீடடில ஸ்காநதம, இராமாயணம, பாரதம முதலிய நூலகளைபபடிககு வைததான அபபால அவனுககு ஒரு பிளளை பிறநதது. அவன அநதப பிளளையை அருமை பெருமையாக வளாததுவநதான. காஙகேயன தககபூஸ்திதியுடைய வனுயிருநதானுயினும தன மகனுககுத தமிழில நனருய எழுதவும படிககவும கறறுக கொடுததான, ஒழுககத திலும குணததிலும சிறநதவனுகுமபடி பழககிவைத திருநதான, அதறகேறறபடி குணசீலன எனறு அவ னுககு அழகிய பெயருமிடடிருநதான.

குணசீலனுடைய பதினமூனருவது வயது நடக குமபொழுது காஙகேயனுககு வயது ஐமபதது மூனறு. காஙகேயன அதிகப பணககாரனுமலல. அதிக ஏழையு மலல. சிறநத புததிமானகளுடைய வகுபபில சோத துக்கொளளத தக்கவனுமலலன. பொதுவில அவனை

எல்லோரும யோககியனெனறே நம்புவாாகள. அவன ஒருவருடைய பேசசுககும போகமாடடான. தானுணடு தன வேலையுணடெனறிருபபான. ஈசுவரனுண்டு என னும் நமபிககையுடையவனுதலினுல தெய்வந தொழுது தெயவ பகதாகளுடைய நட்பை விருமபிப பிறா தனனை மதிககும வழியிலே நடபபான.

தநதை இபபடியிருநதபடியால குணசீலனும அவ் வாறே நடநதுவரத தொடஙகினன. குணசீலன பதி னறு பிராயமடையும போதெலலாம அவனுககு ஊரில நலலவன எனகிற பேருணடாய் எலலோரும விருமபத தகக விவேகியாய விளஙகினன அவன சுததக கறுபபு நிறமுடையவன. ஆனுலும அழகன ஆகையினுல அவன இநத வயதில பிறரை வசீகரிககுமபடியான தோறற முடையவனு யிருநதான. குணததிலும அழகிலும அறிவிலும சிறநத பிளளை தஙகளுககு வாய்ததததைப பறறி காஙகேயனும அவன மனைவியும பரம சநதோஷ மடைநதிருநதனா.

இபபடியிருககையில ஒருநாள குணசீலன எங கேயோ காணுமற போயவிட்டான அவனை ஊரெங கும அவன தாய தநதையா கணணும கண்ணீருமாக அலைநது தேடினாாகள; கிணறு குட்டைகளெலலாம பாாததாாகள. குணசீலனை யெஙகும காணேம. எனன செய்வாாகள பாவம ! இநதப பிளளையேன பிறநதது நமககு ? அநதோ ! இபபடிபபடட துககததைக கொடுக கவா பிறநதது ? இதறகுததானு நாம காசிராமேசுவரம போய் வநதது ? ஆ ஜகதீசா ! உனககு நாஙகள குறறஞ

செய்திருநதால அதற்குத தண்டனை இதனைவிட வேறிலலையா ?—எனறு பனனிப பனனிப புலமபியழு தாாகள.

குணசீலன அககமபககததூரிலேயும அகபபட விலலை மாதமொனறுயவிட்டது இதனுல அவனுடைய தாய் தநதையா குணசீலன எஙகேயோ யாருடனேயோ எதறகாசைபபட்டோ போயவிட்டானெனறு தீாமா னிதது விட்டாாகள இபபடியிருககையில இரண்டா வதுமாதக கடைசியில சிஙகபபூரிலிருநது ஒரு கடிதம காஙகேயனுக்குவநதது. காஙகேயன அதைபபடிததுப பாாதது அது தன மகன குணசீலனெழுதிய கடிதமா யிருககககணடு " ஜகதீசன கருணையினுல குழநதை பிழைததிருககினருன " எனறு மனைவிககுச சொல்லி மகிழ்நதான; ஆன சோககும கஙகாணிகளில ஒருவன குணசீலனை எபபடியோ ஏமாறறிக கொணடுபோய் விட் டானெனறு தெரிகிறது. குணசீலன இபபோது ஒரு தோட்டததில கூலிவேலை செய்கிருனும. மிகுநத கஷ் டபபடுகிருனும. ஐநது வருஷததுககு வேறெஙகும போககூடாதெனகிற ஒபபநத மிருககிறதாம. ஏதா வது பணமிருநது அனுபபினுல அநுகூலமாயிருககு மெனறு எழுதியிருககினருன" எனறு சொலலி மகிழசசி யடைநத மறுகணமே விசனமுமடைநதான. காஙகே யன மனைவி "என கணணே, உனககுச சோறிலலையாடா இஙகே ? நீ கூலிவேலைககுப போக வேண்டுமா?" எனறு கூறி அழுதாள ; தன கணவனைநோககி, "குழநதைககு காலைககே பணம அனுபபுஙகள. அனுப்புஙகள " என ருள். காஙகேயன "விசனபபடாதே ! அனுப்புகிறேன.

கடவுள காப்பாற்றுவார"—எனறு அவனைத தேற்றி மகனுக்கு மறுநாளே பணம அனுபபினன.

இபபடி ஒரு வருஷகாலம காஙகேயன தன மக னுககு அடிககடி பணம அனுபபினன. பிறகு அவன பணம அனுபபவேணடாம எனறும தான கூலிகளுக் கெல்லாம மேஸ்திரியாயிருபபதாகவும முனபோல அவ் வளவு கஷ்டமிலலையெனறும கடிதம எழுதியனுபபிவிட டான. இநதக கடிதததைக கணடு தாய தநதையரிரு வரும சநதோஷமடைநதனா; குணசீலனுடைய யோக க்ஷேமம அபிவிருததியைக குறிதது நாடோறும கடவுளைத தொழுது துதிததுவநதனா.

பினனா ஐநது வருஷம சென்று ஆறுவது வரு ஷம பிறநதது. மகன வநதுவிடுவானெனறு அவாகள அவன வரவை எதிாபாாததுககொணடிருநதனா அவ னுககுப பதிலாக அவன கைககடிதமொனறு வநதது. அதில, "இனனும ஐநது வருஷம நான இஙகேயே யிருககவேணடியதாயிருககிறது கவலைபபடவேணடாம. ஆண்டவனருளால ஐநதுவருஷததையும ஐநது நாளாகக கழிதது விடடு வருகிறேன" எனறு எழுதியிருநதது. இதைககணடு இருவரும விசனபபடடாாகள; மைந தனைப பிரிநதிருககவேணடிய பாவிகள நாம எனறு தீா மானிததுக கொணடாாகள.

இநதத தீாமானததோடு வாழ்நதுவருகையில காங கேயன தனனோடு வெகுநாடகளாயச சிநேகமாயிருநத ஒருவனோடு ஒருவியாபாரததில கூடடாளியாயச சோந தான. அநத வியாபாரம தொடஙகிய ஆறுமாதத திற்கெல்லாம அதிற் பெரிய நஷ்டமுண்டானபடியால

காங்கேயனுடைய சொத்தெல்லாம் போய்விட்டது. பிறகு அவனும் அவன் மனைவியும் அந்த ஊரிலில்லாமல் வேறோர் ஊருக்குப்போய் அங்கே சாப்பாட்டுக் கடையொன்று வைத்துக் காலங்கழித்துவந்தார்கள்.

அப்படியிருந்து வருகையில் நான்கு வருஷங்களுக் கப்பால் ஒருநாள் இரவு பத்துமணி சுமாருக்கு அவர்கள் வைத்திருந்த அந்தச் சாப்பாட்டுக் கடைக்கு ஒரு வாலிபன் வந்து, காங்கேயனைக் கண்டு சாப்பாடு போடும்படி கேட்டான். அவன் "பத்து மணியாய் விட்டதே, இப்போது எப்படிச் சாப்பாடு கிடைக்கும்? இல்லை. வேறு எங்கேயாவது போய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான். அவன் "ஐயா, இந்நேரத்திற்கு மேல் நான் எங்கே போகட்டும். இந்த ஊருக்கு நான் புதிது. இன்னும் யார் இங்கே சாப்பாடு போடுகிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் புதிதாகச் சமையல் செய்தாவது போட்டுத்தானாகவேண்டும். வேறு வழியில்லை" என்று கூறிப் பத்து ரூபாயை யெடுத்து அவன் கையிலே கொடுத்தான்.

காங்கேயன் அந்த ரூபாயைத் தன் மனைவியினிடம் கொடுத்து, "சமையல் செய்: சாப்பிடட்டும்" என்றான். இது வரையில் என்றும் கிடைத்திராத கூலி கிடைத்தபடியால் அவள் சந்தோஷத்தோடு ஒப்புக் கொண்டு சமைத்தாள்; சமையலை வெகு சீக்கிரத்தில் செய்து முடித்து வாலிபனைச் சாப்பாட்டுக்கழைத்துத் திருப்திகரமான சாப்பாடு போட்டாள். சாப்பிட்டானபின், அவ்வாலிபன் "நானிங்கேயே படுத்துக் கொண்டிருந்து விட்டுக் காலையிலே போகிறேன். படுத்துத் தூங்க இடந்தா

வேண்டும" என்று கேட்டான. காங்கேயன, "இதோ இங்கே சுகமாகப படுத்திருந்து செல்லும" என்று ஓரிடத்தைக காட்டினன. வாலிபன "சந்தோஷம" என்று ஒப்புக்கொண்டு அங்கே கிடந்த ஒரு கட்டிலிலே படுககப போனன போகும்போது காஙகேயனை அழைத்து "ஐயா, இந்தாருஙகள, இந்தபபையை ஜாகரதையாய் வைத்திருந்து காலையில என்னிடம கொடுஙகள. இதிற் பதினுயிரம ரூபா நோட்டாக இருககிறது" என்று கூறித தன்னுடைய பெட்டியிலிருந்து ஒரு பையை எடுத்து அவன கையிலே கொடுததான. காஙகேயன பையைப பெற்றுக கொண்டு, "அபபடியே ஆகட்டும, கவலையின்றித தூஙகுஙகள" என்று கூறிப பையைத தன மனைவியின கையிலே கொடுத்துப "பததிரமாய உளளே பெட்டியிலே வைததுப பூட்டிவை" என்று சொலலிப படுககப போய விட்டான பிறகு வாலிபனும படுததுக கொணடு தூஙகினன

அபபால அரைமணிநேரஙகழிந்த பிறகு காஙகேயனும அவன மனைவியும வாலிபன கொடுதத பையை அவிழததுப பாரததாரகள அதில நோட்டுகளிருந்தன. பணததைக கண்டதும அவாகள இதை அபகரிகக வேணடும" என்று எண்ணி வாலிபனைக கொன்று கொலலையில புதைததுப பிறகு அப்புறப் படுததுவதென்று தீரமானிததுக் கொணடாரகள். ஆகா! என்ன ஆலோசனை பாரததீரகளா! பணததாசை எவவளவு தூரம செய்கிறது கவனியுஙகள்!—

அப்பால் ஒரு மணி நேரததிற் கெலலாம் காஙகேயன தன வீட்டிலிருந்த ஒரு வெட்டரிவாளைத தீட்டிக்

கையிலெடுத்துக் கொண்டு "தூங்கி விட்டான் கவனி! சமயம் பார்த்து வேலை தீர்க்கவேண்டும்" என்று மனைவியுடன் சொன்னான். மனைவி கவனித்து "பாருங்கள், குரட்டை விடுகிறான். நல்ல தூக்கம் இதுதான் சமயம்!" என்றாள். காங்கேயன், கொலைக்கஞ்சாத பாதகனாய்விட்டபடியால் உடனே வாலிபனிடம் சென்று அரிவாளால் அவன் கழுத்தை ஒரே வெட்டில் வெட்டி அவனை இரண்டு துண்டாக்கினான். பிறகு இருவரும் தைரியமாக அந்தச் சவத்தைத் தாங்கள் தீர்மானித்தபடி வீட்டுக் கொல்லையிலே ஒரு புறத்தில் புதைத்து வைத்துத் தாங்கள் நிரபராதிகளென்பதற்கு என்னென்ன செய்து கொள்ள வேண்டுமோ அந்த ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டார்கள். பிறகு அவர்களுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ஆகையினால் அவர்கள் அந்த வாலிபனுடைய பெட்டியை விளக்கு வெளிச்சத்திலே பரிசோதித்தார்கள். அதில் நல்ல உடுப்புகளிருந்தன. சில விலையுயர்ந்த வெள்ளிச் சாமான்களும் வேறுசில சாமான்களுமிருந்தன. அவற்றையெல்லாம் பார்த்த பிறகு அதிலிருந்த நோட்டுப்புஸ்தகங்களையும் கடுதாசுகளையும் எடுத்துப் பார்க்கையில் அவைகளில் காங்கேயன் தான் மகனுக்கெழுதியிருந்த கடிதங்களிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்ததும் காங்கேயன் "ஆ! மோசம்போய்விட்டோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த நோட்டுப் புஸ்தகத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தான். அதில் தன் மகன் செலவு விவரங்களும் வேறு செய்திகளும் எழுதியிருக்கக்கண்டான். மகனுடைய கையெழுத்தென்பது அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. என்ன செய்வான், "ஆ! தெய்வமே!" என

றலறிககொணடே பெட்டியைபபாாததான; பெட்டி யினமேல குணசீலன் எனறு எழுதியிருநததைசகணடு காஙகேயன "ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ!" எனறு தலையி லடிததுக்கொணடு, "குழநதை குணசீலனைக கொனறு விடடோம" எனறு உரககக கூறிக கீழே விழுநதான. உடனே அவளும "ஆ! ஐயோ! குழநதை குணசீல னையா!" எனறு கூவிககொணடே கீழே விழுநதாள. இவாகள போடட கூசசலில அயல வீடடாா விழிதது ககொணடு ஓடிவநது தெருககதவைத தடடினா. "ஐயோ! யாாவநது எனன? என குழநதை குணசீலனை வரபபோகிறனு?" எனறு கூறிககொணடேபெயககாங கேயன கதவைததிறநதான அவாகள வநது காரணம எனன எனறு விசாரிததாாகள காஙகேயனும அவன மனைவியும தாஙகள செயதவைகளையெலலாம சொலலிக கதறினாாகள.

பிறகு அவாகளெலலோரும புழைககடைபபுறம பிரேததததைபபுதைததிருநத இடததிறகுபபோய வெட் டியெடுதது மேலே போடடாாகள அவன காஙகேயன மகன குணசீலன எனபதை எலலோருஙகணடு பரிதாபப படடாாகள, காஙகேயனையும அவன மனைவியையும பாாதது "உஙகள பணததாசை பாழாயபபோசசு!" எனறு இடிததுககூறி அவமதிததாாகள. காஙகேயனும அவன மனைவியும குணசீலனைப பாாததுபபாாததுக கீழே விழுநது மாாபிலும தலையிலும புடைததுக கொண்டு அழுதாாகள. இதறகுள் ஊாமுழுதும கூடி விட்டது. பொழுது விடிகிறவரையில அநத வீட்டில் ஏக

அமளியாயிருந்தது. பொழுது விடிந்ததும் ஒருவன் அவ்வீட்டிற்கு வந்து "ஐயோ! என்னருமை நண்பனைக் கொன்று விட்டார்களா? அடிபாவிகளா? பணத்தாசை கொண்ட பாவிகளா! நேற்று என்னோடு 'என் பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் இன்று ஒரு வழிப்போக்கனைப் போல் புசித்திருந்து விட்டு நாளைக்காலையில் அவர்கள் ஆச்சரியப்படும்படி என்னை இன்னானென்று அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொள்கிறேன்' என்று கூறிவந்தவனுயிற்றே! அநியாயமாய்க்கொன்று விட்டார்களே! அவனுடைய பிரேதமெங்கே" என்று கேட்டுப் பிரேதத்தினிடம்போய் அதன்மீது விழுந்து, "ஐயோ! இப்படிச் சாகவா நீ சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்தாய்? அந்தோ" என்று அலறி அழுதான்.

இந்தச் சமயத்தில் காங்கேயனும் அவன் மனைவியும் போலீஸ்டேஷனுக்குப்போய், "நாங்கள் எங்கள் பிள்ளையைப்பணத்தாசையால் கொன்றுவிட்டோம். எங்களுக்குச் சொத்தில்லை எங்கள் மகன் கொண்டுவந்த பணமிருக்கிறது அதைச்சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளட்டும், எங்களை இன்றே கொன்றுவிடுங்கள்" என்றார்கள்.

போலீஸார் வழக்கை யெடுத்துக்கொண்டார்கள். பிறகு விசாரணைக்கு வந்தது. இதில் அவர்களிருவரையும் தூக்கிவிடும்படி கட்டளை பிறந்தது அதன்படி அவர்கள் தூக்கிவிடப்பட்டார்கள் உலகமெல்லாம் "**பணத்தாசை பொல்லாது; பணத்தாலே தான் சிநேகம்! பணத்தாலேதான் பகை! பணத்தாலேதான் வாழ்வு! பணத்தாலேதான் தாழ்வு**—என்று உணர்ந்தது.

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(178-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உடனே கூனி தன் தலைவியினிடம் சென்றாள், கைகேயி மகிழும்படி சில உபசார வார்த்தைகளைப் பேசி விட்டு "தாயே! இராமனுக்கு நாளைத் தினம் பட்டங்கட்ட நிச்சயித்து விட்டார்கள். இவ்விஷயம் தங்களுக்குத் தெரியவாராதோ?" என்று கேட்டாள். கேகய ராஜன் புத்திரி "ஸ்ரீராமனுக்கா பட்டம்? மகா சந்தோஷம்; அவன் என் மனதுக் கினியவன், அன்றியும் பட்டத்துக்கும் அவனே உரியவன். செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைச் சாற்றிய உனக்கு நான் என்ன பதிலுபகாரம் செய்யக்கூடும்? இதோ நானணிந்துள்ள விலையில்லா முத்தாரத்தையே பரிசாகக் கொடுக்கிறேன். இதை நீ பெற்றுக் கொண்டு சந்தோஷமாயிரு" என்று சொல்லி அம்மாலையைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

இச் செய்கை மந்தரைக்குச் சிறிதும் சம்மதப்பட வில்லை. "இந்த ஆரம் எனக்கேன்? என் கண்மணி பரத மகாராஜன் பட்டம் பெறவேண்டும். எனது சிந்தை களிகூரவேண்டும். அப்பிரபுவின் கையால் அளிக்கப் பெறும் பரிசுதான் எனக்குச் சிறந்த தொன்றாகும். அம் மணீ! தங்களைப்போல தமது அரும்பெறற்பேறான புத் திரசிகாமணி விஷயத்தில் சிரத்தை யெடுத்துக் கொள்

ளாத தாய்மாரை நான் இதுவரையிற் கண்டதேயில்லை. இராமனை நீங்கள் பெரிதும் நம்புகிறீர்கள். ஐயோ! இதுபோலன்றோ என்றும் தங்கள் செல்வாக்கு நிறைவேறுமென்று கனவு காணவேண்டாம். இராமனுடைய சூழ்ச்சிகளை நான் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கிறேன். அவன் மகா தந்திரசாலி; காலத்துக்கேற்றபடி நடிக்குங் கருத்துள்ளவன். மகுடாபிஷேகம் பெற்றுவிட்டால் தங்களை அவன் பொருட்படுத்தமாட்டான். அப்போதே தனது உண்மைச் சொரூபத்தைக் காட்டிவிடுவான்; தம்பிமாரை ஓட்டிவிடுவான்; பார் மாமன்றோ பேச்சையே மதித்தொழுகுவான் எவ சகுட, “பொறாமையிருந்திரு பெற்றபின் சுற்றனை பிரிதாம்” என்று பெரியோர் சொல்லுவதைத் தாங்கள் கேட்டதில்லையோ! போதும்! மோசம்போகவேண்டாம். வெள்ளம் வருமுன் அணைகோலவேண்டும் என்கிற பழமொழியை ஞாபகத்தில் வையுங்கள்” என்று கூனி பற்பல வகைகளை எடுத்துக்காட்டிக் கைகேயியின் மனத்தைப் பேதித்துவிட்டாள்.

இத்துர்ப்போதனையால் மனங்கலங்கிய கைகேயி “ஆம்—நீ சொல்வது நியாயந்தான். ஆயினும் என்னால் என்ன ஆகும்? எல்லாம் சக்கரவர்த்தியின் இஷ்டமல்லவா? அவருடைய வார்த்தையை நான் தடுக்கக் கூடுமா?” என்றாள்.

அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த மந்தரை, “அப்படிச் சொல்லடி என் ராஜாத்தி! அந்தக் கவலையை அரைக்ஷணத்தில் அகற்றிவிடுகிறேன். நான் சொல்லும் யுக்தியின்படி நடந்தால் நீயே மகாராணியாய் விடுவாய்; உன் மகனே மகாராஜனாவான். அம்மணீ! சக்கரவர்த்தி சம்பராசுரனை வென்றது யாருடைய சகாயத்தால்? தங்கள் உதவியாலல்லவா? அப்போது அவர் தங்களுக்கு இரண்டு வரங் கொடுத்தாரே, அவ்வரங்களைத் தங்களுக்கு வேண்டியபோது பெற்றுக்கொள்வதாய்த் தாங்கள் அவருக்குத் தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். இப்போது அந்த உபயவரங்களையும் கொடுக்கும்படிக் கேட்டுவாங்கி ஒன்றால் இராமனைக் காட்

டுக் கோட்டிவிடுங்கள், மற்றொன்றால் பரதசிகாமணிக்குப் பட்டம் சூட்டிவிடுங்கள். தாங்கள் உய்வதற்கு இதுவே தக்க உபாயம்" என்றாள்.

அவ்வாறே கைகேயி தனது சாமர்த்தியத்தினால் சக்ரவர்த்தியை மகிழ்வித்து "பிராணேசா! முன்னொரு சமயம் தாங்கள் அடியாளுக்கு இரண்டு வரங்கொடுத்திருக்கிறீர்களே, அவற்றை இப்போது நான் பயன்படுத்திக் கொள்ள உத்தரவு செய்தருளவேண்டும்" என்று வேண்டினாள். சக்ரவர்த்தி "அப்படியே செய். சூரிய குலத்து வேந்தர்கள் ஒருபோதும் தங்கள் நாவின் நலத்தை இழக்கமாட்டார்கள்.

'யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு'

என்னும் வேத வாக்கைக் கடந்து நடப்பவர் மனிதராகார்" என்றான்.

இதுதான் சமயம் என்றுணர்ந்த கைகேயி "நாதா! பரதன் நாடாளவும், இராமன் காடாளவும் அந்த வரங்களிரண்டும் உதவவேண்டும்" என்றாள். சக்ரவர்த்தி "மூத்தவனிருக்க இளையவன் நாடாள்வது முறைமையல்லவே" என்றான். கைகேசி "அப்படியாயின் மூத்தவராகிய நீரிருக்க, உமது இளையவனான இராமன் எப்படி ராஜனாகலாம்? ஆசார காரியத்துக்கல்லவோ இவ்விதமான பேச்செல்லாம்? தடையொன்றும் சொல்லாமல் ஆகவேண்டியதைப் பாருங்கள். வாக்கு ஒன்றுதானே" என்றாள்.

சக்ரவர்த்தி "நல்லது உன் விருப்பத்தின்படி பரதனே அரசாளட்டும். ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பாமல் இங்கேயே யிருக்கும்படி ஏற்பாடு செய். அவன் என்னைப் பிரியலாகாது. பிரிந்தால் நான் இறக்கும்படி நேரிடும். உனக்கொரு கெடுதியும் அவன் செய்யவில்லையே. கிருபை செய்வாய்" யென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான். அரசன் எவ்வளவு வேண்டியும் கைகேசி சிறிதும் மனந் தளர்ந்தாளில்லை. தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்

றேகாலெனறு சாதிததாள சக்ரவாததி திகிலடைநத வனுய் வாய் திறநது பதிலொனறுஞ சொலலக் கூடாமல மூாசசையடைநதான.

அபபோது கைகேயி ஸ்ரீராமபிரானை வரவழைதது "அபபா! உன தநதை எனககு அளிதத வரஙகளின படி இநத ராஜயததைப பரதன ஆண்டு வரக கட்டளை யிட்டு உனனைப பதினனகு வருஷம கானகததில தஙகி யிருநது மகரிஷிகளின அநுககிரகததைப பெறறு வரத திட்டஞ செயதார. இநத ஏறபாட்டை உனககு நேரே அறிவிககக கூசசபபடுகிறார. அதனுல நான சொலல லானேன" எனறுள. ஸ்ரீராமன "அமமா! அரசனே அலல, தாஙகள எனககு எநத வேலையை யிட்டபோதிலும செயவதறகுச சிததமாயிருககிறேன. விடைதாருஙகள" எனறு விநயமாயுரைததுச சிறியதாயார கொடுதத மரவுரி களைத தானும ஸீதையுமாக உடுததுக கொண்டு, எலலோ ரையும பணிநது, தேவியுடனும தமபி இலககுவனுட னும வனவாசததிறகுப புறபபட்டான.

தாசரதியின பிரிவைச சகியாமல சகரவாததி உயிர துறநதான. சகரவாததிககு நடதத வேண்டிய சரமககிரி யைகளை நடததி, வசிஷ்டர், கேகய நாட்டுககுத தூதனுப பிப பரதனை வரவழைததார. பரதனும இசசேதி கேட்ட வுடன சதருககனனேடு அயோததிமா நகரததுககுப புறபபட்டான. மாரககததில பறபல துாசசகுனஙகளைச சநதிததான; கலவரங கொண்டான. நகரததைச சோந ததும அஙகு நடநத விஷயஙகளெலலாவறறையும ஆதி யோடநதமாக அறிநதுணாநதான, தன தாயான கைகே யியை ஏசினன, பிறகு கோசலா தேவியைக கண்டு, தான நிரபராதி எனபதை வெளிப படுததினன. தநதைககுச செய்யததககவறறைச செயது முடிதது, அரசாளவுடன படாமல தன அணணனைத தானேபோய் அழைதது வருவதாகக கூறினன; அநத நிமிஷமே தன பநது வாககததாருடன நகரஜனஙகளும தனனைப பினபறறி வரத தெக்ஷண திசையை நோககிச சென்றுன. (வரும.)

நாயடியாள்

அங்க தேசத்திலே பரத்தையர் குலத்திலே சண்பகவல்லி என்னும் பெயரையுடைய ஒருத்தி யிருந்தனள். அவள் தன் பெயருக்கேற்ப மிக்க அழகுவாய்ந்தவளா யினும் தன் குலத்திற்கேற்ப துர்க்குண முடையவளாயிருந்தனள். புலாலுண்ணல், கள்ளருந்தல், பிறர்பொருளையபகரித்தல் முதலிய தீத்தொழில் புரிவதி லேயே தன் வாழ்நாட்களைக் கழித்து வந்தனள். இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு சிவஞானி பசியால் மெலி வுற்று அவளிடம் வந்து அன்னமளிக்கவேண்டினர். அவள் தான் புசித்து மிஞ்சி யிருந்த எச்சில் சாதத்தை அவர் கரத்திலிட்டனள். அவர் அவ்வன்னத்தையுண்டு பசியாறிச் சென்றனர். பின்பு சண்பகவல்லி சிலகால மிருந்து வாழ்ந்து நரை, திரை, மூப்பு வருத்த வருந்தி இறந்தனள். அப்படி இறந்த சண்பகவல்லி, தமிழ் வழங்குஞ் சோழதேசத்திலே காவிரிநதிக் கரையிலே திருவிடைமருதூர் என்னும் நகரிலே ஒரு பெட்டை நாயாகப் பிறந்தனள்

இது நிற்க திருவெண்காடரென்னும் பட்டினத் துச் சுவாமிகள் தம் சிஷ்யருடன் தலயாத்திரை செய்து கொண்டு அத்திருவிடைமருதூரை யடைந்து கிழக்கு கோபுரவாயிலில் வசித்திருந்தனர். அவரது சிஷ்யராகிய பத்திரகிரியார் நாடோறும் பிக்ஷையெடுத்துவந்து தம் குருநாதனுக்கு ஊட்டி மிகுந்த அன்னத்தை யெடுத் துக் கொண்டுபோய்த் தாமுண்டு மேற்குக் கோபுர வாயி

ஸிலே வசித்திருந்தனர். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் மேற்சொல்லிய நாய்க்குட்டியானது பத்திரகிரியாரிடம் வந்து வாலைக்குழைத்து எளியமுகங்காட்டி நின்றது. சிவகாருண்ய மிகுந்த பத்திரகிரியார் தாம் புசிக்கும் அன்னத்திற் கொஞ்சம் அந்த நாய்க்குட்டிக்கு இட்டனர். அது அவ்வன்னத்தை யுண்டு அதுமுதல் அவரை நீங்காதிருந்தது. பின் தன்னைவிட்டுப் பிரியாது அன்புபாராட்டும் அந்நாய்க்குட்டிக்குப் பத்திரகிரியார் தினந்தோறும் தாமுண்ணும் அன்னத்திற் கொஞ்சம் இட்டு வந்தனர்.

இப்படியிருக்க அந்த திருவிடைமருதூரில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் மருதவாணேசுவரர் ஒருநாளிரவில் ஒருசித்தர் வடிவந்தாங்கித் திருவெண்காட்டரிடம் வந்து "ஐய! யான் பசியால் மிகவும் வருந்துகின்றனன், பிக்ஷையிட வல்லீரோ" என்று கேட்டனர். திருவெண்காடர் புன்னகைசெய்து "கோவணத்தினையே பாரமாகக்கொண்டிருக்கின்றயான் பிக்ஷையிட வல்லவனல்லேன், மேற்குக் கோபுரவாயிலிலே ஒரு குடும்பியுள்ளன்; அவனிடம் செல்வீரேல் உமது பசியை யாற்றுவிப்பன்" என்றனர். அதனைக் கேட்ட மருதவாணேசுவரர் மேலைக் கோபுரவாயிலி லிருக்கும் பத்திரகிரியாரிடஞ் சென்று திருவெண்காடர் சொல்லியதைத் தெரிவித்துப் பிக்ஷை கேட்க, பத்திரகிரியார் மனம் நடுங்கித் தங்குருநாதன் சொல்லிய குறிப்பறிந்து "இவ்வோடும் நாயுமோ என்னைக்குடும்பியாக்கியது குருநாதன் திருவுள்ளம் அப்படியாயின் இவைகளையும் வேண்டேன்" என்று சொல்லிப்பக்கத்திலிருந்த ஓட்டை வீசியெறிந்தனர். இருட்டுக்காலமாயிருந்ததால் அந்த ஓடு எதிரில் படுத்திருந்த நாய்க்குட்டியின் தலையில் விழுந்து உடைந்து போயிற்று அவ்வோட்டின் அடிபட்டதால் அந்த நாய்க்குட்டியும் இறந்துபோயிற்று. பிக்ஷைக்கு வந்த சித்தர் மறைந்துவிட்டனர்

பின்னர் இப்படி யிறந்த நாயானது காசிதேசத்து அரசனாகிய விசுவகுப்த மகாராஜனுக்குப் புத்திரியாயப்

பிறந்து பூர்வ ஞானத்தோடு வளர்ந்து வந்தது. அவ்வர
சன் அப்பெண்ணுக்கு ஞானவல்லி என்னும் பெயரிட்டு
மிக்க அன்போடு வளர்த்துவந்தனன். ஒப்பும் உயர்வு
மற்ற அழகும் அவ்வழகுக்கேற்ற நற்குணமும் தெய்வ
பக்தியும் உடையவளாய் வளர்ந்து பேதைப் பருவங்
கடந்து பெதும்பைப் பருவமடைந்தனள். அரசன் இப்
பெண்ணுக்கேற்ற கணவனைத் தேடினன். அதனையு
ணர்ந்த ஞானவல்லி தன் தந்தையிடஞ் சென்று "ஐய!
யான் எவரையும் மணம்புரிய இசையேன், என் குருநாதர்
தென்றமிழ்த் தேசத்திலே திருவிடைமருதூரின் மேற்
குக் கோபுரவாயிலிலே வீற்றிருக்கின்றனர். இப்பொழுதே
அவரிடம் என்னைக்கொண்டுபோய் ஒப்புவிக்கவேண்டும்"
என்று வேண்டி நின்றனள். அதனைக்கேட்ட அரசன்
திடுக்கிட்டு "நமது அரண்மனை முற்றிலுங் கூடப்பார்த்
தறியாத இக்குழந்தை தனக்குக் குருநாதர் ஒருவர் இருக்
கின்றாரென்றும் அவர் தென்றமிழ்த் தேசத்திலிருக்
கின்றாரென்றும் சொல்லுகிறது மிகுந்த ஆச்சரியமா
யிருக்கின்றது. ஆனால் இப்பெண்ணின் இலக்கணங்களை
யும் செய்கைகளையும் பார்த்தால் தெய்வத் திருவருள்
நிரம்பப்பெற்ற பெண்ணாகவே தோன்றுகின்றது. ஆன
தால் இப்பெண்ணின் கருத்தின்படியே செய்வது உத்தம
மென்று தீர்மானித்து நன்னாள் பார்த்து அப்பெண்ணைச்
சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பரிவாரங்க
ளோடு திருவிடைமருதூர் மேற்குக்கோபுரவாயில் வந்து
சேர்ந்தனன். உடனே அப்பெண் சிவிகையினின்று இறங்
கிக் கன்றைக்கண்ட தலையீற்றுப் பசுவேபோல் பேரவா
வோடு இருகரங்குவித்துப் பத்திரகிரியார் அருகிற்
சென்று அவர் நிஷ்டையிலிருப்பதையறிந்து நிஷ்டையி
லிருந்து நீங்கிக் கண்விழிக்குங் காலம்பார்த்திருந்து
விழித்தவுடன் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து "எம்பெரு
மானே! நாயடியேன் மறுபடியும் தேவரீரது திருவடிப்
பேற்றினையே கருதி வந்தனன்" என்றனள். பத்திரகிரி
யார் அப்பெண்ணின் பூர்வோத்திரங்களெல்லாம் ஞான

திருஷ்டியாலுணர்ந்து அப்பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு கிழக்குக்கோபுரவாயிலையடைந்து தங்குருநாதனிடம் விட்டு நடந்த விருத்தாந்தங்களைக்கூறினர்.

திருவெண்காடர் அப்பெண்ணை ஆசீர்வதித்து நிஷ்டை கூடியிருந்தனர். ஞானவல்லி என்னும் பெண்மணி திருவெண்காடருக்கும் பத்திரகிரியாருக்கும் சில காலம் தொண்டுசெய்து கொண்டிருந்து பிக்ஷையெடுத்துண்டு காலங்கழித்து அவ்விருவருக்கு முன்னமே மருதவாணேசுவரரது திருவடியையடைந்தனள்.

அங்கதேசத்துப் பரத்தையாகிய சண்பகவல்லி பாவச்செயல்களையே செய்துவந்திருந்தும் ஒருசிவஞானியின் பசியாற்றியதால் அவளுக்கு அடுத்த பிறவியில் திருவெண்காடர் பத்திரகிரியாராகிய ஒப்பற்ற ஞானிகளது உச்சிட்டத்தையே நாடோறும் உண்ணும்படியாகிய பெரும்பாக்கியம் கிடைத்தது. அப்படிச் சிவஞானிகளின் உச்சிட்டத்தையுண்டதால் அவள் தான் செய்த பாவங்களையெல்லாம் தீயினிற் பஞ்சுபோலொழித்துப் பூர்வ ஞானத்தோடு அரசகுமாரியாய்ப்பிறந்து குருவருள் பெற்று முத்திப்பெரும்பேற்றை யடைந்தனள். ஆனால் தனது எச்சிற்சாதத்தையிட்டதால் எச்சிலையுண்ணும் நாயாகப் பிறக்க நேரிட்டது.

இதனால் சிவஞானிகளுக்கு அன்னமிட்டோரும் மற்றும் உதவிபுரிந்தோரும் அடையும்பயன் இன்னதென நன்கு விளங்குகின்றது. இதனாலன்றே ஸ்ரீமத்திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் "மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும் பயன் மதிசூடும் அண்ணலாரடியார்க்கமுது செய்வித்தல் . . ." எனக்கூறியுள்ளனர்.

நமசிவாயம் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர், பரோபகாரசீல
யூனியன் ஸ்கூல், சென்னை.

கலியின் இரகசியம்.

(184-ம பககத தொடாசசி)

" அநதக கேளவிகள விநோதமான வை எனனைப போனறவாககு அவை கேவலம ஏளனஞ செய் தறகுரியவை எனறே தோனறு கினறன ஆனல குதிரையோ இநத உலகததுப புரவியனறு ஸ்ரீ ராமபிரானது அழகைக கணடவாகள எபபடி,

" தோளகண்டாா தோளேகணடாா தொடுகழற கமல மனன
தாள கணடாா தாளேகணடாா தடககைககண டாருமஃதே
வாளகொண்ட கணணுய! யாரே வடிவினை முழுதுஙகணடாா
ஊழ்கொண்ட சமயததனனை உருவுகணடாரை யொததாா"

[கவோ

அபபடி அககுதிரையின நிறமொனறே அதனை நோககுவோா கணகளைக கொளளை கொணடுபோயிறறு மறற அவயவஙகளை நிதானிகக எஙகளுககு அவகாசமே ஏறபடவிலலை. ஆகையால,

" அருமபழி யுறுத தெயவத தாசுபோ " லரசுசெயது
வருமபெருந தகையே! அணணு! வலியவநதிருககும அநதப
பெருமபாரி சனுடைய அனனை பிரியமாயக கேடட கேளவி
தருமபொருள் தனைவிளககச சறறுநீா தயைசெயவீரே "

எனறு விநயமாயககேட்டான.

தருமபுத்திரர் பீமன் தெரிவித்த கேள்விகளைச் செவியேற்றதும் "ஹரி-ஹரி" என்று தமது செவிகளை இருகரத்தாலும் மூடிக்கொண்டு, பதிலொன்றுஞ் சொல்லாமல் சிறிதுநேரம் தியானத்திலிருந்தார். உடனே தெய்வவிமான மொன்று ஆகாய வீதியினின்றும் தருமர் முன் இறங்கியது. அவ்விமானத்தில் அவர் ஏறிக்கொண்டு மேலுலகத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

இவ்வண்ணம் தருமபூபதி பீமசேனனுக்கு விடையளிக்காமல் செல்வதைப் பீமன்கண்டு, வாயுவேகமாக எதிர் சென்று, விமானத்தைச் செல்ல வொட்டாது தடுத்து, தமயனாரைப் பார்த்து "அண்ணா! எங்களெல்லோரையும் தனியே விடுத்து நாங்கள் தெரிவித்த கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லாமல் இப்படிப் பிரிந்து போவது முறைமையா? தங்கள் விஷயமாக நாங்கள் என்ன பிழை செய்தோம். நிரபராதிகளான எங்களைக் கைவிடப்படாது" என்று கண்களில் நீருமப்பப் பிரார்த்தித்தான்.

அப்போது தருமர் "தம்பி பீமா! இன்றோடு நமது ராஜரீககாலம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. இனி நாம் அரை நிமிஷமும் இப்பூதலத்தினக்கண் தங்கலாகாது. கலிபுருஷன் தனது அரசை நடத்தத்தொடங்கிவிட்டான். கரிய நிறத்தோடும் அதே நிறமுள்ள குதிரையோடும் உன்னைக் கடைவீதியில் சந்தித்தவனே கலிபுருஷன். அவன் நகுலனை வினவிய முதற்கேள்வி" ஓரிடத்தில் பெரிய கிணறு ஒன்றும், அதை யடுத்துச் சிறிய கிணறுகள் ஏழும் இருந்து பெரியகிணற்று நீர் ஏழுகிணறுகளை

யும நிரபப, அவ்வேழு கிணறறு நீரும அபபெரிய கிணறறை நிரபபககூடவிலலே யெனபதலலவா? இதன கருதது இது பரியநதம நமது ராஜயததில "ஒரு குடும்பததில சறபுத்திரனேருவன தலேயெடுததால், அவன் தன்னுலான பாடுபட்டு ஏழு குடும்பஙகளே ரக்ஷிதது வருதான இனி, "ஒருதகபபனுககு ஏழுபிளளேகளிருநதாலும் அவர்கள ஒருதகபபனே ஆதரிகக மாட்டார்கள்" எனபதாம

இரணடாவதாக அமமனிதன, அரசசுனனே 'பெருததயானே யொனறு தன மீதிட்ட அமபாரததுடன சிறிய ஊசி யொனறின காதில நுழைநதுசெலல அதனவால மாததிரம அநதக காதில நுழைய முடியவிலலே. இதன கருததெனன?' எனறு கேட்டான. இககேளவியின உடபொருள "இனி இந்த உலகததில் பாபராசியானது தடுத்தடை யின்றித் தாராளமாகப்பரவிநிறகும் ஆனல கடுகததனே புணணியமும் தலேகாட்டுவேது அரிதாய் விடும்'' எனபதாம

மூனருவதாக உனனே நோககி அவன 'வயறபுலததில ஒருவன பயிரிட்டு அநதபபயிரை ஆடுமாடுகள அழிதது விடாதபடி வேலியிட்டிருநதான அறுவடைக காலததில அவனவநது பாாததபோது வேலியே பயிரை மேய்நதிருககக கண்டான' எனறலலவா வினவினன. இநதக கேளவியின தாதபரியம—"அரசனனவன் தனது ராஜயததின பலபாகங்களிலுமுளள குடிகளுககு யாதொரு குறையும் நேரிடாதபடி, நன்மைதீமைகளே ஒப்பநாடிப்பாதுகாத்து வரச் சிப்பந்திகளே ஏறபடுத்தினன்·

ஆனால் அவன் தன்குடிகளை நேரிலவந்து பார்க்க நேர்ந்த போது சிப்பந்திகளே (லஞ்சம முதலியவற்றால) குடிகளை வருத்திக கெடுத்திருக்கக கண்டான'' எனபதாம.

இககேளவிகள, இனிமேல, அதாவது கலியின ஆடசியில, உலகத்தில அதாமம நாளுககுநாள் பெருகிப பலவழியாலும குடிகளுககுத தாஙக வொண்ணாத கெடுதிகளை விளைவித்து கூ்ஷணிககச செயயும எனபதை நமககு முனனதாக எசசரிககினறன ஆகையால நாம விழிபபாயிருந்து சறகருமஙகளையே மேறகொளள வேணடும இனறேல கலியின வசபபடடுக கஷடத்திற குடபடுவோம கஷ்டததைப போககுவதறகுத தெயவ விசுவாசந்தான சிறநதசாதனமாயிருககினறது இககலிகாலத்தில 1. 'பொயநினறஞானமும 2. பொல்லா ஒழுககமும் 3 அழுககுடமபும் ஆகிற அறம பொருளினபததைத தவிர உணமையான அறம பொருளினபஙகள நிலைபெறுவது முயறகொமபாம எலலாம வாசாகைஙகரியமாய வளாந்து வரும. இபபடி வளரவிடுவதும தெயவவிஷயமாய முடியின நனமையைத தாலலலதாகும

சரியை, கிரியை, யோகம, ஞானம எனபவை இக கலியாடசியில போலித்தனமான பொலிவில நடனம புரிந்து வருமேயொழிய அதறகெதிரத தடடான பொலிவில நடனமிடுவது அபூாவமாம ஏனெனில அச சாதனஙகளைக கையாடுவதறகுப போநத சகதி மககட்குப பெருமபானமையும இலலை எனபா பூமியே சததிழநத போது அதிறறேறிய மககடகு எஙஙனம சததிருக

1. அறம; 2. பொருள், 3. இன்பம.

கும்? ந் ஆகவே கடவுள் ஒருவருண்டென்று ஒப்புக் கொண்டு, திரிகரண சுத்தியாக அவரை வழிபடுவதா முடியாவிடினும், பிறர் மெச்சவாவது அவருடைய பிர பாவத்தை வெளியிட்டு, அவருக்கு அந்தரங்க பக்தரைப் போல நடித்து, அவரது திருநாமத்தை உச்சரித்துவரும் ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டவாக்கும், எங்கும் நிறைந்து எல்லாம் அறியவல்ல கடவுள் கிருபை புரிவாரென்பது நிச்சயம் ஆதலால் கடவுளின் திருநாமத்தை நாம் எவ் வழியிலாவது மறவாமல் அனுதினமும் பேசி வரக்கட வோமாக அதுவே இரகசியில் முத்தியளிக்கும் என் பதை ஸ்ரீமத் பாகவதம்,

"தீய வெங்கலி சேருமிவ் வூழியின்
தூயன் எங்குந் துலங்குவன் சொல்லுநர்
நேயன் அற்புதன் ஆய நெடியவன்
மாயன் கீர்த்தனத் தால்வரும் முத்தியே'

என்று அறிவிக்கின்றது இதனை நாம் ஞாபகத்தில் வைப்போமாக

ம இராஜ கோபால பிள்ளை,
வித்வான், கோமளேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

ஒருவன் புத்திமானாயிருக்கலாம் எல்லோரும் புகழும் படியாய் அவன் தனித்திருந்து அரிய செய்கைகளைச் செய் வான் அதனால் அவன் பெரும்பொருள் தேடுவதுங் கூடும் ஆனால் அவன் பலர் முன்னிலையில் சமயோசிதமாயப் பேசித் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட முடியாதவனா யிருப்பதுண்டு. இதனால் அவனுக்குச் சில சமயம் அபகீர்த்தியும் அவமானமு முண்டாம் ஆகையினால் சமயோசிதமான புத்தி யுடைய வனே எல்லா நன்மைகளையும் பெறுவான் அந்த புத்தியோடு யுக்தியும் அமையுமாயின் அவன் பங்கே உலகம் நிற்கும் காரி யமும் அவனுக்கே முத்தியாகும்.

திருக்குறள்.

(3) நீத்தார் பெருமை—கருத்துரை

(1) தங்களுக்குரிய ஆசாரத்தில் தவறாதிருந்து துறவு பூண்டவரின் பெருமையே பெரிதென்று நூல்கள் கூறும்.

(2) துறவிகளின் பெருமையை அளவிடவேண்டுமானால் உலகில் இறந்தவர்களைக் கணக்கிடுவது போலாம்.

(3) பிறப்பு மோக்ஷம் என்னும் இரண்டின் தன்மைகளை ஆய்ந்தறிந்து துறவு பூண்டவர் பெருமையே உயர்ந்தது.

(4) திடசித்தனாயிருந்து ஐம்புலன்களையும் நல்ல வழியில் காப்பவனே முத்திக்கு உரியவனாவான்.

(5) ஐந்து ஆசைகளையும் அடக்க வல்லவனது வல்லமையை வெளியாக்கத் தேவேந்திரனே சாக்ஷி.

(6) செய்வதற்கருமையானவற்றைச் செய்பவர் பெரியவர் அவற்றைச் செய்ய முடியாதவர் சிறியவர்.

(7) சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களின் கூறுபாட்டை யறிந்து அவற்றைத் தன் வசப்படுத்தினவனுக்கு உலகம் வசப்படும்.

(8) பயன்படும் சொல்லையுடைய பெரியோரின் பெருமையை அவரது கட்டளையாகிற சொல்லே வெளிப்படுத்தும்.

(9) சாந்தகுணத்தைக் கொண்டவர் கோபிக்க நேர்ந்தால் அந்தக் கோபத்தால் விளையும் தீங்கைத் தடுக்க முடியாது.

10 சகல உயிர்களிடத்திலும் கிருபை யுள்ளவரே அந்தணர்.

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.

ஸ்ரீமான் வி. பரசுராம வேலுமுதலியார்

[illegible]

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923ஞு ஆகஸ்டுமீ | பகுதி 8

தெய்வ வணக்கம்.

ஆதார பாதாளம் பெயரவடி பெயரமூ
  தண்டமுகடது பெயரவே
ஆடரவ முடிபேர எண்டிசைகள் பேரவெறி
  கவுட்கிரிசரம் பெயரவே
வேதாள தாளங்களுக்கிசைய வாடுவார்
  மெச்சப் பிரியப் படவிடா
விழிபவுரி கௌரிகண் டுளமகிழ விளையாடும்
  விஸ்தார நிர்த்த மயிலாம்
மாதாநு பங்கியெனும் மாலது சகோதரி
  மகீதரி கிராத குலிமா
மறைமுனி குமாரி சாரங்கநந் தனிவந்த
  வள்ளிமணி நூபுரமலர்ப்
பாதாரவிந்த சேகரனே யமலருமுற
  பலகிரி யமைந்த பெருமாள்
படைநிருதர் கடகமுடை படநடவு பச்சைப்
  பசுந்தோகை வாகை மயிலே

அருணகிரிநாதர் அருள் வாக்கு

ஹிதோபதேசம்.

1. பகற்காலத்தில் இருள் ஓடிப்போய் விடுகிறது. இராக்காலத்தில் பகற்காலம் போய்விடுகிறது. அதுபோல் மனிதர்கள் தாங்கள் தேடியதைச் செலவழித்தாலும் செலவழிக்காவிட்டாலும் காலம் வருகிறபோது அது துக்கத்தையே உண்டாக்குகிறது. அப்படியிருக்கையில் மனிதர்கள் திரவியத்தைத் தேட ஏன் இவ்வளவு கவலைப் படுகிறார்கள்? விதி ஒத்திருந்தால் அந்தத் திரவியம் க்ஷேமமாயிருக்கிறது. ஆகையினால் அது கொஞ்சங்கொஞ்சமாக இழக்கப்படுகிறதுமில்லை; ஏககாலத்தில் எல்லாம் போய்விடுகிறதுமில்லை. சரியாகக் காப்பாற்றப் படாதது காலம் வரும்போது நூறு துண்டுகளாகச் சிதறிப்போகிறது. ஆனாலும் நமது குணங்களும் செய்கைகளும் மாத்திரம் அழியாமலிருக்கின்றன.

(பாரதம்-வனபர்வம்)

2. சூரியனும் சந்திரனும் நாடோறும் தவறாமல் உதயமாகின்றன, அஸ்தமிக்கின்றன. அவை அப்படி வராவிட்டால் நாம் பிழைப்பது கூடுமா? அவற்றால் நாம் அடையும் பயனுக்கு அளவுண்டோ? இல்லையல்லவா? அவை செய்யும் உபகாரத்திற்கு நாம் ஏதேனும் பிரதி உபகாரம் செய்கிறோமா? ஒன்றுமில்லை. அவை நம்முடைய உபகாரத்தை எதிர்பாராமலே இயங்குகின்றன. மேகமும் இதுபோலவே மழை பெய்கிறது. காற்று வீசுகிறது. இவற்றைப்பற்றி எண்ணிப் பார்ப்போமானால் நாம் பரோபகாரத்தினாலேயே ஜீவிக்கிறோம் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது. இப்படிப் பரோபகாரத்தால் வாழ்ந்துவரும் நாம் பிறருக்கு உதவி செய்யாமல் வாழ நினைப்பது தகுதியாகுமா?

3. உத்தம பரோபகாரிகள் உடம்பைத் துரும்பென மதிப்பர்; பயனை எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். தாம் பிறர்க்கு உபகாரம் செய்ய நேரிடும் காலத்தில், சந்தோஷத்துடன் அதை நிறைவேற்றுவர்

இராஜ விசுவாசம்

இராஜபுத்திரர் அரசுபுரிந்து வந்தகாலத்தில் இராஜபுத்தனத்தைச் சார்ந்த மீவாரில் சங்கராமஸிங்கனென்று ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குப் பெருங்கீர்த்தி யிருந்தது. அவன் மதியூக முடையவனாக விளங்கினன்; நல்லவனென்று பேரெடுத்தான், குடிகளிடத்தில் மாறாத அன்புடையவனாயிருந்தான், ஆனால் யாரையும் எளிதிலே நம்பும் இயல்புடையவன். அப்படி எவரையும் நம்பிவிடுவது ஒரு சமயமில்லாவிட்டால் ஒரு சமயம் பெருங்கேட்டைத் தருமென்பதைச் சில சமயம் அவனுடைய மந்திரிகள் அவனுக்குக் கூறுவார்கள். கூறினாலும் அவனுடைய மனதில் அது தவறு என்பது படுவதில்லை. இந்தப் பெருங்குறை அவனிடமிருந்தது

இதனாலே அவ்வேந்தன் தன்னிடம் வேலைக்காரனாயிருந்த பன்பீர் என்பவனிடம் முழுநம்பிக்கைகொண்டு அவன் சொல்லுகிறபடி நடந்து வந்தான்; அப்படியிருந்தவன் கொஞ்சநாளில் அவனைப் பிரதான மந்திரியாகவும் வைத்துக்கொண்டான். அப்பொழுது எல்லோரும் அரசனுடைய மதியீனத்தை எடுத்துப் பேசி வருந்தினர். வேலைக்காரனாயிருந்தாலென்ன? பெரிய அறிவாளியாயிருந்தால், அவனை விரும்புவதும் அவனை

உயர்த்துவதும் தரும் இவனே; எழுத்து வாசனை யறியாத இழிஞன். இவனிடம் தான்கொண்ட ஒரு விசுவாசத்தினாலேயே அரசன் இவனை இவ்வாறு உயர்ந்த பதவியில் வைத்துக்கொண்டான். இதனால் நன்மை விளையுமா தீமைவிளையுமா என்பதை அவன் கருதவில்லை. 'நாயைக் கொணர்ந்து நடுவுள்ளே வைத்தால் அது வாலைக் குழைத்துக்கொண்டு மலந்தின்னப் போகுமாம்' என்று பழமொழி கூறுவதுண்டு. அதுபோல இந்த அற்ப வேலைக்காரன் தன்னுடைய கீழ்க்குணத்தைக் காட்டுவானே தவிர தன் பதவிக்கேற்ற கௌரவமான குணத்தை வகிப்பானென்று மதியூகிகள் எண்ணமாட்டார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் அரசனுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்கு உதயசிங் என்று பெயரிட்டு அரசன் அவனை மிக்க செல்வமாக வளர்த்துவந்தான். உதயசிங் ஒரு குறைவுமில்லாமல் ஆறுவயது வரையில் வளர்ந்தான். ஆறுவது வயதில் அவனுடைய தந்தையாகிய சங்கராம்சிங் மரணமானான். மரணமடையுமுன் அவன் பனுபீரையே தன்பின்னுக்குப் போஷகனாயிருந்து அரசைப் பரிபாலிக்கும்படி நியமித்தான்; உதயசிங்கின் தாயார் அவன் பிறந்த சில மாதங்களுக்கெல்லாம் இறந்து விட்டபடியால் அவனை அன்பாய்ப் பாதுகாத்துவர ஓர் இராஜபுத்திரஸ்திரீயை நியமித்தான். அவள் பன்னு என்னும் பெயர்பூண்டிருந்தாள்.

பன்னு பரம சாந்தமுடையவள், மகா புத்திசாலி; சமயோசிதமாக நடந்துகொள்ளும் சாமர்த்தியசாலி. அதிர்ஷ்டவசமாய்க் குழந்தை அவளிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. அவளுடைய குணங்களையெல்லோரும் புகழ்வார்

கள் தன்னை எல்லோரும் புகழ்ந்து பேசும்படியே அவள் நடந்து வருவாள்.

பஞ்சரி அரசனாகவே அவன் தலைகால் தெரியாமல் காரிய நிர்வாகஞ் செய்யத் தலைப்பட்டான்,

'செலவமவந் துற்ற காலைத் தெய்வமும் சிறிது பேணார்
சொல்வன வறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையு நோக்கார்
வெவ்விடதே நினைவ தல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார்
வல்வினை விளைவு மோரார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்'

என்று பெரியோர் கூறியருளியபடி மாறினான். பேராறிஞர்களும் உலக சம்பந்தத்தில் மயங்கித் தகாத காரியங்களைச் செய்வதைக் காண்கிறோம் அப்படி யிருக்க இவன் எப்படி அதிலிருந்து தப்புவான்

இப்படிக் குணங்கள் மாறவே பஞ்சரி உதயசிங்கை எப்படியாவது ஒழித்துவிட்டு அரசைத் தனக்கும் தன் வமசத்துக்கும் சொந்தமாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். இந்தத் தீர்மானம் வர வர உறுதி பெற்றது அதன்மேல் அவன் தன் தீர்மானத்திற்கேற்றயுக்திகளைத் தேடலானான் முதலில் பிறரைக்கொண்டு தன் வேலையை முடித்துக் கொள்ளலாமா என்று நினைத்தான். நினைத்தானாலும் அவன் பிறரிடத்தில் சிறிதும் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை யாகையினால் அப்படிச்செய்ய அவன் மனமிடந்தரவில்லை ஆகவே அவன் தானே தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்துணிந்தான் அந்தோ!— துராசையின் போக்கைக் கவனியுங்கள்.

இவன் இவ்வாறு எண்ணங்கொண்டிருப்பதை ஒரு வருமறியவில்லை இராஜகிருகத்து அம்பட்டன் எப்படியோ அதைத் தெரிந்துகொண்டான்; அவன் இராஜ விசு

வாசமேலிட்டு உதயசிங்கைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். ஆகையினால் ஒருநாள் முன்சாமத்தில் அவன் இராஜகிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்துப் பன்னு இருக்கும் அறையைநோக்கிப் போனான். பன்னு அப்பொழுது உதயசிங்கைத் தூங்க வைத்து விட்டுத்தான் அங்கோரிடத்தில் ஏதோ சிந்தித்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தாள். அம்பட்டன் தன் அறையைநோக்கி வருவதைக்கண்ட அவள் "இவனேன் இந்நேரத்தில் இங்கே வருகிறான்? காரணம் யாதாயிருக்கும்?" எனக்கருதி அவன் அருகே வந்ததும் "வா, அப்பா, இந்நேரத்தில் இங்கே வரக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டாள்.

அம்பட்டன்:—ஒரு பயங்கரமான சமாசாரம்.

பன்னு:—என்ன அது? சும்மாசொல்.

அம்பட்டன்:—அதைச் சொல்லவும் என்மனம் நடுங்குகிறது.

பன்னு:—நிதானித்துச் சொல்.

ஒரு பரிசு

"அக்காடு வெட்டிப் பருத்தி விதைக்கிறேன் என்றால் அப்பா எனக்கொரு துப்பட்டி என்கிறான் பிள்ளை."

இந்தப் பழமொழியைப் பொருந்தவைத்து ஒரு சிறு கதை பாலவிநோதினிக்கு எழுதி அனுப்பும் பிள்ளைகளுடைய கதைகளில் எது சிறந்ததோ அதற்குரிய பிள்ளைக்குப் பாலவிநோதினியின் நான்காவதாண்டு புத்தகம் (வெகு அழகாய்த் தங்கக்கில்டு பைண்டு செய்தது) பரிசளிக்கப்படும்.

பத்திராசிரியர்.

அம்பட்டன் '—"அமமா, இராஜகுமாரனைக் கொலல இஙகே பனுபீா சடுநிசியிலே வருவான. ஜாககிரதை எனறுன.

பன்னு:—அவனிடததில நான சநதேகிததுணடு அபபடியே நீயும சொலலுகிறுய இநதபபாவிக்கு இநதத துாபபுததியேன வநதது? கெட்டழிவதற்குத தான. எனகணமணியாகிய உதயசிஙகை நான விட்டுவிடுவேனு?" எனறு கூறிச சறறு ஆலோசிதது, நான ஒனறு கூறு கிறேன அபபடி நீ செயவாயானுல நாம இராஜகுமாரனைக காபபாறறி விடலாம் இராஜகுமாரன காபபாறறபபடு வானுனுல நாம எவவளவோ பெருமையை அடையலாம --எனறுள

அம்பட்டன —நீ எனனை எனன செயயச சொலலு கிறுய ? சொலலு பாாபபோம

பன்னு — நானபெரிய கூடையொனறில உதயசிங கை எடுததுவைதது அவன மீது குபபைகளைப போட்டு மூடிததருகிறேன நீ கூடையோடு அவனைத துாககிக கொணடு மெதுவாய வெளியேபோயக குழநதையை எஙகேயாவது பததிரபபடுததிவிடு. பிறகு நான பாாத துககொளகிறேன

அம்பட்டன் :—அமமணி, இது எபபடி முடியும? காவலாளிகளுககுத தபபிச் செலலவேணடுமே !

பனனு —பயபபடாதே! மெதுவாயப போயவிடு. இபபடிபபட்ட சமயஙகளிலெலலாம தைரியததைத இழக கபபடாது. போ—சீககிரம-எனறு சொலலி, வெகு பர பரபபாயோடி ஒரு பெருஙகூடையை எடுதது வநது உதயசிங்கை அதிலே மெதுவாய்த தூக்கிவைதது

அவன் மேலே குப்பைகளைப்போட்டு மூடி அம்பட்டன் தலையில் தூக்கி வைத்தாள்.

அம்பட்டன் கூடை தலைக்கேறியதும் தன்னை மறந்தவனாய் மெதுவாய் வெளியே சென்று குழந்தையை ஓரிடத்திலே பத்திரப்படுத்திவிட்டான். அவன் சென்ற பின் பனு, "பனுபீர் தன் எண்ணத்தை முடிக்க இங்கே வருவான். குழந்தை உதயசிங்கைத் தேடுவான். இல்லாவிட்டால் என்னைக் கேட்பான். கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்வது?—பிறகு அதில் சங்கடமேற்படும் ஆகையினால் இதற்கோர் உபாயந்தேட வேண்டும்" என்றெண்ணிச் சற்று ஆலோசித்தாள். அவள் மனத்துக்கு ஓர் யுக்தி புலப்பட்டது. உடனே சந்தோஷங்கொண்டாள்.

அவளுக்கொரு பிள்ளை ஐந்து வயதிலிருந்தான். அந்தப் பிள்ளையை உதயசிங் படுத்திருந்த இடத்தில் படுக்க வைத்துவிட்டுத் தானொரு மூலையிலே போய் ஒளிந்துகொண்டு பனுபீர் என்னும் பாவி வருவதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். பனுவின் மனத்தைக் கவனித்தீர்களா? தன் பிள்ளையை உயிரோடு பிறருக்காக இவ்வாறு இழக்கத் துணியும் தாயுமுண்டோ உலகத்தில்?—இவளுடைய இராஜ பக்தியே இவளை இவ்வாறு செய்யத் தூண்டியது; துணிவைத் தந்தது!

இப்படியிருக்கையில் நடுநிசியில் பனுபீர் உருவிய கத்தியுடன் வந்தான். அவன் வருவதைப்பார்த்த பனு, "ஆ! ஆ! கொலைபாதகா! படுபாவி! இராஜத்துரோகி! உன்னைத் தெய்வம் சும்மா விட்டுவிடுமா? எந்த நரகம் நீ அடையப்போகிறாயோ?" என்று மெதுவாய்க் கூறிக்கொண்டாள். அவள் தேகம் நடுங்கியது! உள்ளம்

பதைததது' பனுபீா கிடட நெருஙகிவிடடான அப
பொழுது பனு மூாசசையாய் விழுநது விடடாள. அந
தககணமே கொலைபாதகன குழநதையின மாாபிலே கத
தியைப பாயசசினன குழநதை வீறிடடலறி இறநதது.
அநதக கூசசல அரணமனை முழுதும கேடடது பாத
கனைச சிசுஹததி தொடாநதது அவன அநதததுணை
யுடன அககணமே மறைநதான. பிறகு அவவிடததில
பெருங கூடடஙகூடி விடடது எலலோரும, பனு
மூாசசிதது நிறபதைககணடு இவளுககுததான ஏதோ
நோநதிருககிறதெனறெணணி அவள முகததில குளிாநத
நீரைத தெளிதது எழுபபினாகள அவள எழுநதும
பிததஙகொணடவளைப போல விழிததாள' குழநதை சவ
மாயிருபபதையும அதன மீது இரததம பெருகியிருப
பதையும அரணமனை ஜனஙகள இபபொழுதுதான பாாத
தாாகள, உதயசிஙகனே இறநது விடடானென்று தீாமா
னிததாாகள

அபபால காலமணி நேரததிறகெலலாம பனு தன
நினைவை யடைநதாள அவள பனுபீா வநது குழநதை
யைககொனறான என்று உணமையைச சொனனல
அவனால இடையூறு நேருமென்றஞசி யாரோ கரிய நிற
முடைய மனிதன திடீரென்று பிரவேசிததுக குழநதை
யைக கொனறுவிடடதாகசகூறி நடநததை மறைததாள;
பெருநதுககபபடடாள இநதச செயதி ஊா முழுவதும
பரவிவிடடது

இபபடியிருககையில பனு அமபடடனைத தேடிக
கொண்டு வேகமாய்ச சென்று அவனைக கணடு உதய
சிஙகைக் கண்டுபிடிதது அவனை வெகுஜாககிரதையாயக

காப்பாற்றி வந்தாள் உதயசிங்குக்குத் தக்கவயது வந்ததும் அவனை வெளியே செல்லவிட்டாள் அவனை எல்லோரும் இராஜகுமாரனெனக் கண்டு கொண்டார்கள். உடனே அவன் பக்கம் பெருந்திரளான ஜனங்கள் சேர்ந்து கொண்டார்கள், பனுபீரை எல்லோரும் எதிர்த்தார்கள் பெருஞ் சண்டையுண்டாயிற்று சண்டையில் பனுபீரை யமலோகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள் பிறகு உதயசிங் சிங்காதனமேறினான் பனுவின் இராஜவிசுவாசத்தை உலகமெல்லாம் புகழ்ந்தது

ஹிதோபதேசம்

1. காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள், கதவுள்ள போதே சாத்திக்கொள் என்பதுபோல நீ உயிருடனிருக்கும்போதே, நல்ல செய்கைகளைச் செய்து புண்ணியம் பெற்று ஈசன் திருவருளுக்குப் பாத்திரவானாக முயலு இதுதான் எந்தப் பெரியோரும் எந்த மதமும் எந்த கலை நூலும் உபதேசிக்கும் உபதேசமாகும்

கீர்த்தியணி தாக்குநற் பூடணம் இருங்கலவி
 கேள்வி யிளையோர் பூடணம்
கிடைப்பருங் குலமகட்குக் கணவனைப் பேணல்
 கேடிலா தொளிர் பூடணம்
பார்த்திவர்க் குரியசெங் கோல்பூட ணங்கோயில்
 பரவுசூர்க்குப் பூடணம்
பயில்செட்டை யினவுடைமைதி ராசபூ டணமாட்சி
 பனுை முதியோர் பூடணம்
சோத்திரங் கிளைதாங்கல் செல்வர்பூ டணம் வாய்மை
 தோந்தவிற் பனர்பூடணம்
சீரான திலகர் வனசதேச பூடணம்
 திருமா நகர்ப் பூடணம்
பூத்திய நினடிக் குயாபத்தியே தக்க
 பூடணமெனச் சொல்வர்காண்
புனவள்ளி தெய்வயா னைக்குமண வாளனே
 போரிவடி வேன்முருகனே.

ஹாஸ்யம்

முப்பது வருஷத்திற்கு முன் ஒரு முனிஸிபலாபீஸ் உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தனொருவன் ரூபாஐந்நூறு திருடி விட்டான். அவன் அந்த ஆபீஸ்மானேஜரின் முன் விசாரணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். மானேஜர் விசாரணையை நாலைந்து தவணையில் பிரமாதமாக நடத்தினார். உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தனுக்குப் பெருந்தண்டனை கிடைக்குமென்று எல்லோரும் எண்ணியிருந்தனர். உண்மையில் வழக்கும் அப்படிப்பட்டது தானே!—இப்படியிருக்கையில், மானேஜர் அந்த உத்தியோகஸ்தனுக்கு ஓர் அணா அபராதம் போட்டார். அதுகண்டு எல்லோரும், "என்ன விந்தையிது, இந்தத் திருடனுக்கு ஓரணா அபராதந்தானா விதிப்பது?" என்று பேசிக்கொண்டு ஆச்சரியப் பட்டார்கள். மானேஜர் அதைக்கேட்டதும், "ஏன் ஆச்சரியப் படுகிறீர்கள்? இவர் திருடியதற்குக் காரணமென்ன? பணமில்லாக் குறைவினாலே தானே? பணமில்லாத இந்தத் தரித்திரனுக்கு ஓரணா அபராதத்தைவிட அதிகமாய் விதிக்கலாமா?" என்று கேட்டார். அவர் இப்படிக் கூறியது கேட்டு எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். உத்தியோகஸ்தன் அவமானமென்னும் பெரியமடுவில் ஆழ்ந்தான். அவன் தலை தொங்கவிட்டு விட்டது. தலையில்லா முண்டம் போலானான். பிறகு ஒருமாதம் வரையில் அவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேவராமல் நாணத்தினால் வருந்தினான்.

விளம்பரம்

'கோபம், பாபம், சண்டாளம்.'

---

(1) ஓர் ஊரில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான் அவன் வேதாத்தியயனம் செய்தவன், நியமநிஷ்டை தவறாதவன், யோக்கியன். அநேகமாக மற்றவர்களுடைய பேச்சுக்குப் போகாமல், தன் வேலைகளைச் சரிவரச் செய்துகொண்டு செல்லும் இயல்பினன் இவ்வளவு நற்குணங்களையுமுடையவனெனினும், அவனிடத்தில் மிகுதியும் முன்கோபம் குடிகொண்டிருந்தது அது அவனுடைய பலவித நல்ல குணங்களையும் மறைத்து, பொல்லாத குணங்களையே மிகுதியும் வெளியில் எடுத்துக் காட்டுவதாயிற்று

(2) கோபமென்னும் கொடிய துர்க்குணம் ஒன்றே ஒருவனைப் பலவழிகளிலுங் கெடுக்கப் போதுமானதன்றோ? இதைக்காட்டிலும் தீமையைப் புரியத்தக்க வேறு விரோதி இவ்வுலகத்தில் யாருமில்லையல்லவா? இதனாலன்றோ,

"கோபமே பிறவியைக் கொடுக்கும் கொள்கையாம்
கோபமே யறிவினைக் குறைக்குங் குட்டநோய்
கோபமே தாயையுங் கொல்லுந் திண்படை
கோபமே தவத்தினைக் குலைக்கும் பேயரோ!"

என ஆன்றோரும் கூறிப்போயினர். பிறகு,

(3) ஒருநாள் இந்தப்பிராமணன் ஊர்ப்புறத்திலுள்ள ஒரு நதியில் ஸ்நானம் செய்து, விபூதியைத் தேகமெங்கும் அணிந்து கொண்டு, கரையிலுட்கார்ந்து,

காயத்திரி ஜபம் செய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, கொஞ்சதூரத்தில் கப்பால் ஒருவண்ணான் தன் துணிகளை மெல்லெனத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தான். இவ்விதமிருக்கையில், வண்ணான் துவைத்தலினால் வெளிப்பட்ட நீர்த்துளி ஒன்று, ஜபம் செய்துகொண்டிருந்த பிராமணன்மீது தெறித்தது. உடனே பிராமணனுக்குப் பிரமாதமான கோபம் வந்துவிட்டது அவன் தலைகால் தெரியாமல், சத்தமிட்டுக் குதித்துக்கொண் டெழுந்திருந்து, "நாயே! பேயே! புத்தியில்லையா உனக்கு? ஏன் என்மீது ஜலத்தைத் தெளிக்கிறாய்? என்னுடைய ஜபத்தைக் கெடுத்தாயே! மடமுண்டமே! உனக்கு இத்துணை அகம்பாவமா? உன்னை என்ன செய்கின்றேன் பார்" என்று சொல்லி, அவனிருக்கு மிடத்திற்கு ஓடிச்சென்று அவனைப் பளீர்! பளீர் என்று ஐந்தாறு அறை அறைந்து, வாய்கொண்டமட்டும் வைதுதீர்த்தபின், தான் போய் மறுபடியும் நதியிலிறங்கி ஸ்நானம் செய்யத் தொடங்கினான்.

வெகுண்டார் முன் யாவும் தோன்றாக்கெடுமன்றோ? அதனாலன்றோ 'முன் கோபக் காரரோ டிணங்க வேண்டாம்' என்ற போதனை பிறந்திருக்கிறது

(4) வாய்த்திறவாமல், பிராமணன் வைதவைகளையும் அடித்த அடிகளையும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டிருந்த வண்ணான், தானும் துவைப்பதை நிறுத்திவிட்டு, ஆற்றிலிறங்கி ஸ்நானம் செய்வதாயினான். அது கண்ட பிராமணன், "அடே! கொழுப்பெடுத்த வண்ணானே! கழுதைத் தடியா! நான் தான் உன்னைத் தொட்டதன் பொருட்டு ஸ்நானம் செய்கிறேன். நீயும்

ஏன்டா ஸ்நானம் செய்கின்றனை ?" என்று கேட்டான் அதற்கு அவன் அடக்கத்துடன், சாந்தமாக, மெல்லிய குரலில், "ஐயா ! பிராமணோத்தமரே ! கோபம் யாருக்கிருக்கின்றதோ அவர்கள் சண்டாளர்களுக்குச் சமதையானவர்கள் என்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன் கோபம் பாபம், சண்டாளம் என்பதை நீர் அறியீரோ? ஆகவே, நீர் என்னைத் தீண்டியதன் பொருட்டு நான் அவசியம் ஸ்நானம் செய்தே தீரவேண்டியது நியாயமல்லவா ?" என்று பதில் சொன்னான்

(5) இம்மொழிகளைக் கேட்ட பிராமணன் வெட்கித் தலைகுனிந்து, 'ஐயோ ! அநியாயமாய்ப் பிராமணனாகப் பிறந்தும் சண்டாளனானேனே ! இந்தக் கோபம் என்னை அடியோடு கெடுத்துவிட்டதே! என் வீண் ஆரப்பாட்டங்களினால் என்ன பலன்? இவ்வண்ணானுக்கிருக்கும் அடக்கமும், சாந்தமும், உத்தம சாதியிற் பிறந்த எனக்கில்லாமற் போயிற்றே ! என் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும்", என்று தன்னைத் தானே நிந்தித்து, பின் தெளிவடைந்து, வண்ணானிடம், 'நீ இன்று எனக்குப் போதித்த இந்த அரிய போதனையை நான் என்றும் மறவேன் நீ துணிகளின் அழுக்கைப் போக்குவது போலே என் மனத்தின் அழுக்கையும் போக்கினவனாய்! இவ்விஷயத்தில் எனக்கு நீ குருவாக விளங்குகிறாய்! உன்னால் இன்று நான் தன்யனானேன்" என்று பலவிதமான உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்று தன் இருப்பிடம் சேர்ந்தான்

(6) அன்று முதற்கொண்டு பிராமணன், 'ஆறுவது சினம்' என்பதை மனத்திற்கொண்டு, கோபத்தைத் தன்

னிடத்திலிருந்தும் அகல ஓட்டி, சாந்தத்தைத் தன் மனத்தே நிலையாக நாட்டி, யாவரிடமும் கருணைகாட்டி, ஈசனுடைய உபய பாதங்களில் தன் அன்பை என்றும் நீங்காத அணியாகப்பூட்டி, செம்மொழி பூண்டு, செல்லும் வழியறிந்து அடங்கிநடந்து, மேனிலை யடைந்தான்.

"உள்ளங்கவர்ந் தெழுந் தோங்கு சினங்காத்துக்
கொள்ளுங் குணமே குணமென்க"
"உள்ளியவெல்லா முடனெய்து முள்ளத்தா
லுள்ளான் வெகுளி யெனின்!" சுபம்!!

S R கணபதி சுப்ரமண்ய அய்யா,
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
போர்டு ஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்

பிரார்த்தனை

(1) சென்றவொரு பசுவதனைக் கன்றெதிர் பார்த்திடல் [போல்
தினமுமெதிர் பார்த்திடுமென் சிந்தை மகிழ்கொள்ளக்
குன்றெறிந்த வேன்முருகன் என்று வருமென்று
குறமகளிர் போல ஒரு குறி சொல்லு பல்லி

(2) படரவொரு பற்றற்ற பசுங்கொடிபோ லுள்ளம்
பரிதவிப்ப தொழிந்து நல்ல பதம்பெறுமாறந்தச்
சுடரிலைவே லையனெதிர் தோன்றிடுவதென்று
சுத்த நிலை நின்றுகுறி சொல்லுசிறு பல்லி

(3) காலகண்டனைக்கண்ட பாலகனைப்போலக்
கண்ணபிரான் கருணை கண்ட பெண்ணரசிபோல
வேலவனைக் கண்டுமகிழ் காலமெது சொல்லு
வேண்டும் வாகவியன்பு விரும்பிச் சிறு பல்லி.

ஹாஸ்யம் 2.

அப்புவையன் என்றொரு பிராமணனிருந்தான் அவன் தன் மனைவிக்கு அடங்கிய பயபக்தியாய் நடக்கும் மகாராஜன், மனைவி, விரும்பிய போஜனமிட்டபோது தான் சாப்பிடுவான் அவள் வெளியே போகலா மென்று உத்தரவு கொடுத்த பிறபாடுதான் வெளியே போவான். அப்படி பட்ட சாது அப்புவையன். அவனுக்கு தொண்ணூற்றைந்து வயது நிறைந்த ஒரு தாயாரிருந் தாள் அந்த அம்மாளுக்குக் கண் தெரியாது, காது கேட் கும் அந்த அம்மாளை அப்புவையன் மனைவி கொடும் பாடு படுத்துவாள் அப்புவையன் மெச்சிக் கொள்ளும் படி அவள் தன் மாமிக்கு வஞ்சகமாகப் போலி உபசா ரஞ் செய்வாள் அவள் என்ன செய்தாலும் மாமியம் பொறுத்திருப்பாள் பொறுக்க முடியாத சில சமயம் தன் மகனிடம் இரகஸ்யமாய் "அப்பா உன் மனைவி இப்படிக் கொடுமை செய்கிறாள்; நீ நான் சொன்னதாகக் கண்டு கொள்ளாதே' கண்டுகொள்ளாமல் எப்படி நல் வழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமோ அப்படி நலவழிக்குக் கொண்டுவா. நான் சொல்லிக் கொடுத்ததாகத் தெரிந் தால், என்னைக் கஷ்டப்படுத்துவதோடிராமல் உன்னை யும் கஷ்டப்படுத்துவாள். அதனால் வீண் சண்டையும் விளையும்" என்று கூறுவாள்.

அப்புவையனும், "அம்மா, அப்படியே கவனிக்கி றேன்" என்று கூறி மனைவிக்குப் பலவிதத்தில் இதஞ்

சொலலிவருவான. அபபுவையன எபபடி இதவசனங கூறினலும அவள் தன போககிலேயே இருபபாளே யனறிச சறறும கிழவியினிடம இரககங கொளளமாட் டாள.அபபுவையன,சிலசமயம "அமமாளசாபபிடடாளா, விசாரிததாயா ?" எனறு கேடபதுணடு கேடடால, அவள, "நான பததுத தடவை விசாரிததாயவிடடது. பசியிலலையாம ; வேணடாம எனகிறுள வேணடுமானல உஙகளெதிரில கேடகிறேன" எனறு கூறிப பரபரபபாக ஒரு மூலையிலே சயனிததுக கொணடிருககும மாமியா ரிடமபோய, வெகுமெதுவாய, "அமமா கொஞசம பால வேணடுமா" எனறு கேடபாள. அவளுககுப பால பிடிக காது. ஆகையினல அவள, பலமாய "வேணடாமடி யமமா" எனறு கூறுவாள அபபுவையன மனைவி உடனே தன கணவனைப பாரததுக "கேடடுக கொணடீர்களா ? நான சொனனல உஙகளுககு நிஜமெனறு படுவதிலலை" எனறு கூறுவாள அவன அவள பேசசைச நமபுவான

இபபடி நடநதுகொண்டிருககையில, ஒருநாள, அப புவையன மனைவி அவள மாமியைப பெருமபாடு படுததி விடடாள. மாமி அதைதத தன மகனிடம வெகு இரகக மாயச சொலலி, "எனனை எஙகேயாவது குளஙகுடடை களிலே தளளிக கொனறுவிடு ; உனககுப புணயமுணடு" எனறழுதாள. அபபுவையன தன தாயாருககுத தகக சமாதானஞ சொலலித தேறறிவிட்டு, தன மனைவியை யுகதியினல வெலலவெணணத தீரமானிததான.

பினபொரு நாள, காரியததினல நாணயம செய்து ஒரு செமபு நிறைய நிரபபி வாயை மூடி முததரிதது அதைதத தன தாயின தலைமாடடில வைததுவிட்டான. அவன மனைவி அதைக கண்டதும கிழவிககுத தெரியா

மல் மெதுவாய் எடுத்து வந்து கணவனிடம் காட்டி "இது என்ன?" என்று கேட்டாள். அப்புவையன், "இது ஒரு காரியந்தான்" என்றான். அவள், காரியம் என்றால் என்ன என்று கேட்டாள். அப்புவையன் "அம்மாள் நூறு ரூபா ஒரு பிராமணனுக்குக் கடன் கொடுத்திருந்தாள். அதைக் கேட்டு வாங்கச் சொன்னாள்; வாங்கி வந்தேன். அதை அப்படிப் பத்திரப் படுத்தித் தன்னிடம் வைக்கும்படி அம்மாள் சொன்னாள். அதனால் அப்படிச் செய்துவைத்திருக்கிறேன். அம்மாள் இன்னும் எத்தனையோ பேருக்கு இப்படிப் பணம் கொடுத்திருக்கிறாள். அவற்றையெல்லாம் கேட்டு வாங்கவேண்டும். அம்மாளுடைய பிராணன் போய்விட்டால் அவையெல்லாம் வருவது கஷ்டம். ஆகையினால் அம்மாளுக்கு வேளை தவறாமல் அன்னம் படைத்து அவளுக்கு வாய்க்கு வேண்டியதைக் கொடுத்துக் காப்பாற்று" என்றான்.

அவள் அதைக்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து அந்தச் செம்பை மாடியின் தலைப்பக்கத்திலேயே கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டாள்; பிறகு கிழவிக்கு வேளை தவறாமல் உணவிட்டு என்றுஞ் செய்யாத உபசாரங்கள் செய்துவரத் தலைப்பட்டாள். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கிழவி மாரடைப்பினால் இறந்துவிட்டாள். கிழவிக்குச் செய்யவேண்டிய அபரக்கிரியைகளை அப்புவையனும் அவன் மனைவியும் மனமொத்து வெகு நன்றாய்ச் செய்தார்கள். பிறகு ஒருநாள் அப்புவையன் மனைவி கிழவிவைத்திருந்த செம்பை எடுத்து முத்திரையைப் பெயர்த்து ஆசையோடு ஒருதட்டில் கொட்டிப் பார்த்தாள். அதிலிருந்த நாணயம் ஒருமாதிரியாயிருக்கக் கண்டு "இது என்ன இப்படி இருக்கிறதே, காரியமா?" என்று நாயகனைக் கேட்டாள்.

அவன் நகைத்து, "நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா இது ஒருகாரியம் என்று' இது காரியந்தான்" என்றான் மனைவி "எப்படி?" என்றாள். அவன் "உன்னை வழிப்படுத்தும் காரியந்தானிது'" என்றுகூறி, "நீ என

அனனையைப படிததிவைதத பாடுகளெல்லாம நானறிவேன! அதனுலேதான உனககு இநத ஆசைகாட்டி என அனனைககுச சாகிறகாலததில செளகரிய முணடாககினேன. நீ இனி எனனை எனன செய்யமுடியும்? ஏதாவது ஏறுமாருக நடநதால, ஸநநியாஸம கொணடு உனனைச சோறறுககுத திணடாடவைபபேன்" என்று மிரட்டி அனுபபினன

பழமொழிகள்

1 அகல விருநதால நீள உறவு, கிட்டவிருநதால முட்டபபகை

உறவினா ஒருவாககொருவா அதிகமாய நெருஙகிப பழகுவது அவவளவு சிறபபுடையதாகாது எனபது இதன கருதது.

2 பிளளை பிறககிறதறகு முன்னே தினனுபபாா மருமகள் வருவதறகு முனனே கட்டிபபாா

பிளளைகள பிறநதுவிட்டால பிறகு எதையும அவாகளுககுக கொடுககத தோனறுமே ஒழிய பெறறவாகட்குத தாமுணண மனமவராது இது ஒரு கருதது இதனையனறிப பிளளை பிறநதால அநத தேகசெளகரியததிற கேறறபடி தாய உணவு உடகொளளவேணடியது அவசியமாகையினுல அககாலததில கணடதை விருமபி மனமபோனபடி உணபது கூடாது தினறல, தாயின பாலருநதும குழநதை நோயினுல வருநதுமெனபதிலையமிலலை இது மறறொரு கருதது

மருமகள வருவதறகு முனனே கட்டிபபாா எனபது, மருமகள வநதுவிட்டால விலையுயாநத வஸதிரமுடுததுககொணடு அழகு செயதுகொளள மாமிககு மனம வருவதிலலை ஆகையினுல உடுபபதும பூணபதும மருமகள் வருவதறகு முனபே செய்துகொளள வேணடுமெனபதாம.

ஸ்ரீமான வி. ரங்கவடிவேல முதலியார்
அவாகள பி. ஏ., பி எல.,

உலகததிலே பலகோடிப பிறவிகள தோனறுகின்றன. அவறறுள "அரிது அரிது மானிடராதலரிது" என்று பெரியார கூறியுளளபடி மானிடப பிறவி வாயபப தரிதாம ஆதலின மானிடப பிறவிவாயபபது பெரும புணய வயததென்றுயிறறு. புணயததின பயனைக வாய்ததிடும அநதப பிறவியில், ஒரு விசேஷங கூறுவ துணடு மககளாயப பிறநதால புகழுககு ஏதுவாகிய குணஙகளோடு பிறககவேணடும அபபடிபபடட குண மிலலாமல உலகததில பிறபபதிலும விலஙகாகப (மிருக மாக) பிறததலே நலலது.

இதனை,

" தோனறிற புகழொடு தோனறுக அஃதிலார
தோனறலிற றோனறாமை நனறு "

என்று தெய்வப புலவராகிய திருவள்ளுவா கடடளையிட டிருபபதனு லறியலாம. ஆகவே இதனுல், புகழுக குரிய குணஙகளிலலாதவன விலஙகினும கேடானவ னுகிறுன என்று தெரிநதுகொணடோம எபபடி ?—

புகழுககு ஏதுவாகிய குணமிலலாதவனை உலகம அருளிலலாதவன என்று கூறுகிறது ; அனபிலலாதவன எனகிறது, தாட்சண்யமிலலாதவன எனகிறது. ஆனுல இபபடி மிருகஙகளை இகழுவதிலலை ஆதலின புகழுககு ஏதுவாகிய குணமிலலாதவன மனிதனுயப பிறததலி லும மிருகமாயப பிறததலே நலலதென்று சொல லியதாம.

மானிடப பிறவியின இநத இலக்ஷணம அமையப புண்யஞ் செயதவா ஸ்ரீமான ரஙகவடிவேல முதலியார. இவா 1876 வது வருஷம ஜூன மாதம 10-நதேதி

ஸ்ரீமான் [illegible]

அவாக[illegible]

பிறநதார இநத உததமகுண சீலரை மைநதரா யடை
யும புண்ணியஞ செயதிருநதவர காஞசீபுரம கிருஷ
ணசாமி முதலியார எனபவர இவர காஞசீபுரம
வேளாள வகுபபைச சேரநதவர, சைவர் ஆனுல
சைவம வைஷ்ணவம எனகிற பேதம பாராட்டாதவர
அதனுலேயே இவர தமது அருநதவப புதலவருககு
ரஙகவடிவேல முதலியார எனறு திருபபெயரிட்டனர
எனறு தெரிகிறது அனறியும, இவர மதராஸ் ரயிலவே
கமபெனியில இஞஜினீயர இலாகாவிலபெரிய உததியோ
கததி லிருநதபோது, கோயமபுததூரககு அருகேயுளள
காரமடை யெனகிற ஊரிலிருககும ஸ்ரீ ரஙகநாதா கோயி
லில திருபபணி செயதிருககிறார. இதனை யலலாமல
அநத ஸ்தலததிலே இரதோறசவம நடககுமபோது
இவர்களுடைய உபயம ஒனறு நடநதுவருவதாகவும
தெரிகிறது ஆகையினுல முதலியாரவர்களின தநதை
சைவவைஷ்ணவ பேதமிலலாத சிறநத தெயவ பகத
ரென அறியலாமேனும், தாயாராகிய மாதுஸ்ரீ சௌபாககி
யமமாள அவர்களும கணவன முதல பநதுககளிருககவுளள
இனததவரககும பிறரககும நடநது கொளளவேண்டிய
முறைபபாட்டினபடி நடநது எலலோராலும நனகு மதிக
கததககுநத பாககிய சீலர

"தநதை மகறகாறறு முதவி யவையதது
முநதி யிருபபச செயல"—எனறு

தமிழ வேதம கூறுகிறது அநத வேதவாககைக கடைப
பிடிதது, கிருஷ்ணசாமி முதலியார தமது மைநதர ரஙக
வடிவேல முதலியாரைத தகக பருவததில கலவி பயில
வைதது அவவிஷயததில சிரததை பாராட்டி அவரை
முனனுககுக கொண்டுவநதார இது இவருடைய தாயா
ருககு "ஈனறபொழுதிற பெரிதுவககுந தனமகனைச
சானறோனெனக கேட்ட தாய்" எனகிறபடி பேரானநதத
தை யுண்டாககிறறு.

ஸ்ரீமான ரஙகவடிவேல முதலியார, நாடக மேடை
களெலலாம சநதோஷமடைய அழகிலும, ஆகிருதியி

லும், குணத்திலும், படிப்பிலும் தேர்ச்சிபெற்றார். இவர் முதலில் சென்னைச் சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலேயே ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயின்றார் அப்பால் பச்சையப்பன் கலாசாலையில் சேர்ந்தார்; அதன்பின் கிறிஸ்துவக் கலாசாலையிலே சேர்ந்து படித்துப் பி. ஏ. பரீக்ஷையிலே தேறினர், அப்பால் லாகாலேஜில் சேர்ந்து படித்து 1908-வது வருஷம் பி. எல். பரீக்ஷையில் தேறினர். இவர் இரண்டாவது பாஷையாக எடுத்துக்கொண்டு படித்தது ஸமஸ்கிருதமென்று சொல்லக் கேள்வியுண்டு.

பின்னர், முதலியார் ஹைகோர்ட் வக்கீல் பிரஹ்மஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் அவர்களிடமிருந்து வக்கீல் தொழிலில் பழக்கம் பெற்றார் அதற்கப்பால் ஹைகோர்ட் வக்கீல் ராவஸாஹிப் ஸ்ரீமான் பி. சம்பந்த முதலியாரவர்களின் கீழ் வக்கீலாயிருந்து தமது தொழிலை மிக்க கௌரவமாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் நடத்திவந்தார்

1894-ம் வருஷத்தில் முதலியார் சென்னை, ஸுகுணவிலாஸஸபையில் ஓர் அங்கத்தினராயச் சேர்ந்தார்; அதில் நாடக வகுப்பில் ஒரு பாத்திரமாயிருந்து, நல்ல பேர் பெற்றார் இதுதான் இவரை நாமும் இவ்வுலகமும் புகழ்ந்து பேசுவதற்கு ஆதாரமாயிற்று இதுதான் இவர்க்குப் புகழுடம்பைத் தந்தது. இவருடைய புகழ் தமிழ் நாடேயன்றி, ரங்கூன் பினங்கு, சிங்கப்பூர் நேடால் இலங்கை முதலிய இடங்களிலும் பரவியுள்ளது இவரிருந்த நாடகஸபை இலங்கையிலேபோய்ப் பலமுறை விளையாடியிருக்கிறது. அச்சமயங்களில் முதலியார் அந்நகரவாசிகளுடைய அன்புக்கும் ஆசீர்வாதத்திற்கும் பாத்திரமாயிருந்து பிரமுகர்களிடம் தக்க ஸன்மானமும் பெற்றிருக்கிறார் பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வாதத்திற்குப் பாத்திரமாவதும் பலபேருடைய மனமகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாவதும் பெரும்புண்ணிய வயத்தில் அமையத்தக்கனவேயன்றி எளிதில் அமைவனவன்று. முதலியார் சுமார் முப்பது வருஷகாலம் நாடக பாத்திரமாக இருந்திருக்கிறார். இந்த

முபபது வருஷகாலஙகளுள ஏதோ ஒனறு இரண்டு தவிர மறற நாடகஙகளி லெலலாம கதாநாயகியாகவே நடித்து ஸபைககுப் பெருங கௌரவந் தநதிருககிறா. இவா எபபடி ராவ்ஸாஹிப பி ஸமபநத முதலியாரை அடுத்து வககில தொழிலபுரிநது வநதாரோ அவ்வாறே நாடகத்திலும, நாடக நாயகனென விளஙகும அவரையே அடுத்து விளையாடிவநதாா இது ஒரு அதிசயமான அமைபபு! இதனையனறி இவவிருவரும ஸபைககு நாள தவறாமல வநது தஙகளுககு ஸபையில ஏறபட்ட தொழிலை முறைபபடி கவனிககும நோமையைய பலரும புகழுவாாகள ஸபையில நடத்திய தமிழ நாடகஙகளில ஏதோ சிலவறறைத தவிர மறறநாடகஙகளி லெலலாம, இவ்விருவரே நாயக நாயகிகளாக இருநது நாடகததைச சிறபபிததிருககினறனா. "இனறையதினம, ரஙகவடிவேலும சமபநதமும, நாடகததில தோனறுவாாகளா?" எனறு கேட்டுக கொண்டு பிறகு ஜனஙகள நாடகததைப பாாககப புறபபடுவாாகள. இதனை நாம ஒருமுறை திருநெலவேலிககு ஸபை சென றிருநதபோது கவனிததோம

கதாநாயகியாகவோ நாயகனாகவோ வருகிறவாகள ரஸிகராகவும, நலரூபமுடையவராகவும, கௌரவமுள்ளவராகவும், கானவிதயாபாரஙகதராகவும், வாகமிகளாகவும தயை தீரததுவம இனசொல முதலியகுணஙகள நிரமபியவராகவும இருககவேணடு மென நாடக இலககணம கூறுகிறது கதாநாயகியாக வருகிறவாகளுககு முககியமான இநத இலக்ஷணஙகளோடு பரதநாட்டிய முறையுந தெரிநதிருககவேண்டு மெனறு பெரியாா கூறுவா. முதலியாரவாகளிடம இவறறில பெருமபானமையும அமைந

நாடகசாலையானது ஜனஙகளுககு நனமை தீமைகளை அறிவுறுத்தும ஒரு விதயாசாலைபோ லிருககவேண்டு

மென்று பெரியார் கூறுவர். ஸுகுணவிலாஸ ஸபைக்கு இந்த இலக்ஷணம் அமைவதற்குக் காரணபூதரா யிருந்தவர்களில் இவரையும் ஒருவராகச் சொல்லலாம். நாயகநாயகிகள் ஸ்ருங்காரரஸப் பிரதானமான நாடகம் விளையாடுங் காலத்தில் தாங்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் கொண்ட காதலைப் பிரகாசமாய், எனக்கு உன்மேலாசை, காதல் என்று வெளியாய்க் கூறுவது கூடாதென்றும் அப்படிப் பேசுவது இயற்கைக்கு விரோதமென்றும் அது சப்தத்தினாலே காட்டிக்கொள்ளக் கூடிய விஷயமல்ல வென்றும் எப்போதும் திருஷ்டிகோசரத்தி லுண்டாகும் பாவங்களினால் ஏற்படக் கூடிய விஷயமென்றும் ரூபத்தினாலோ, கானத்தினாலோ விதபத்தியினாலோ ஸ்தானத்தினாலோ நடையுடை பாவனைகளினாலோ தானே உண்டாய் விருத்தியடைந்து அழியக் கூடிய தென்றும் நாடக இலக்ஷண முணர்ந்த பெரியார் கூறுவர். இந்த இலக்ஷணம் இவ்வாறாகக் கண்டு மகிழ்ந்த நாடகாபிமானிகள் பலருண்டு.

நாடகத்தை வசனரூபமாக நடத்துவதே முற்கால வழக்கமாகத் தெரிகிறது. ஏதோ சில சில இடங்களில் பாடல்கள் சேர்த்து நடத்துவதுண்டு. ஆனால் இப்போது கதாசந்தர்ப்பத்தை விடாமல் பொருத்தனு செய்ய மாத்திரம் வசனமும் மற்றப்படி முழுவதும் சங்கீதமுமாகவே நடத்திவருவதைக் காண்கிறோம். இந்த முறையில் அநேகர், பாட்டைப் பாடித் தங்கள் சங்கீத சாமர்த்தியத்தை முழுவதும் நாடகமேடையில் காட்ட முனைவருகின்றனர். இதில் பின்பாட்டுக்காரர் வேறு ராக ஆலாபனஞ் செய்கின்றனர். இதனால் வீண் காலப்போக்கு ஏற்படுகிறது, நாடகாபிமானிகளின் கவனத்தை வேறு வழியிலே இது திருப்புகிறது; நாடகரஸத்தைக் கெடுக்கவும் செய்கின்றது. இவ்வாறு நாடகம் நடத்துவது முறையல்லவென்பது பற்றி, தென் இந்தியாவில் பேர்போன நாடக பாத்திரராக விளங்கிய காலஞ்சென்ற ஸி. கல்யாணராமய்யரவர்கள் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்—

"நாடகமென்பது (Reproduction of Nature) ஈசுவர ஸ்ருஷ்டியில் சுபாவமாக ஏற்பட்ட பிராபஞ்சிக தருமங்கள் சுகதுக்கங்கள், சோகங்கள் பிரிவுகள் முதலியவற்றை அவை போலவே நடித்துக் காட்டுவதுதான். ஜனங்களின் உலக நடை முழுவதும் வசனரூபமாக விளங்குகிறதே யல்லாமல் சங்கீதத்திலல்ல. சிங்காராதி நவரஸங்களும் விவகாரதெசையில் வருகையில் ஒன்றையொன்று சார்பாகக் கலக்கும்போது அநேக பேதங்களை அடைகின்றன, அந்த ரஸங்களாகின்றன இந்த ரஸஸ்தாயீ பாவங்களைத் தனித்தனியே உண்மையாய் நிரூபணஞ்செய்ய உலகநடையாயுள்ள வசனத்தினால்தான் கூடும். ஒரு ஜீவனின் ஒரு நிமிஷங்கூட ஒரே நிலையிலிருப்பது ஸாத்தியமில்லையென்பது திண்ணம். அநேக விதமான பிரவிருத்தி நிவிருத்தி, சுகம், துக்கம், விருப்பு, வெறுப்பு இவற்றைப் பிரதிக்ஷணங்களிலும் தாமதியாமல் மாறி மாறி வெளிப்படுத்தவேண்டிய ஒரு நாடகபாத்திரம் சுருதிக்கும் தாளத்திற்கும் பின் உதவிப்பாட்டிற்கும் காத்திருந்தால் எப்படி ஸபையிலுள்ள ரஸிகர்களுக்குத் திருப்தியாகும்? நாடக பாத்திரங்களின் மனநிலையும் சபையோர்களின் மனநிலையும் அபேதமாய் ஒன்றாகிக் கலந்து சிரித்தால் சிரிக்கவும் அழுதால் அழவும் வெறுத்தால் வெறுக்கவும் ஏற்படும்போதல்லவோ நிஜானுபவ நிரூபணை ஏற்படும்? நாடகமத்தியில் காரணமில்லாமல் ஒரு நிமிஷம் தாமதித்தாலும் சபையோர்களின் மனப்பற்று மாறிவிடும். சுருதியை விட்டாலும் தாளத்தை விட்டாலும் அதிசங்கதி போட்டாலும் சபையோர்களின் மனப்பிடிப்பு நழுவுமென்பது நிச்சயம். பின்பாட்டு ஒற்றுமையில்லாமற் போனாலும் மறுபடி சபையோர் மனதைக் கவாசிசெய்வது அதாவது பூர்வ அநுபவ நிலைக்குக் கொண்டுவருவது சாத்தியமல்ல."

குறிப்பு:—நாடக பாத்திரங்கள் இத்தகைய நாடக இலக்ஷணங்களை உணரவேண்டுமென்றே இதனை ஈண்டெடுத்துக் காட்டினோம்.

ஸ்ரீமான் ரங்கவடிவேல் முதலியாரவர்கள் அப்படிப்பட்ட குற்றத்திற்கு இடந்தராமல் வெகு ஒழுங்காய் நடித்துவந்தனரென்று பெருமைப்படுத்திப் பேசுவது மிகையாகாது. முதலியார் அவர்களுக்கு வயது நாற்பத்தெட்டானாலும் அவர் பார்வைக்கு முப்பது வயதினராகக் காணப்படுவர். அத்தகைய தேக அமைப்புடையவர் அவர். அவருடைய தலைமயிரில் ஒன்றுகூட நரைத்திராது அவருடைய முகம் சாதாரணமாகவே எவரையும் வசீகரிக்கும் நாடகமேடையிலே நடிக்கும் காலத்தில் இவரைப் பற்றி முன்னரே அறியாதார் இவரை யாரோ பெண்பாலென்றே கருதுவர். பல சொல்வானேன்; "இந்தச் சுந்தர ரூபன் இந்த ஸுகுண விலாஸ ஸபை நாடகமேடை நாயகியாக விளங்கவே பிறந்தவன்" என்று எவரும் புகழ்வர்

முதலியார் முகத்தில் பெண்கட்குரிய பேதைமை தவழும். இவர் எப்பொழுதும் மந்தஹாஸவதன சுந்தரராய் விளங்குவர் இவர்க்கு வீண்பெருமை என்பதே தெரியாது இவர் தம்மைப் பிறர் வாழ்த்தக் கேட்பின் தாழ்த்திக்கொள்வர். தெய்வத்திற்கும் பெரியோர்க்கும் அஞ்சி நடக்கும் சுபாவமுடையவர் இவர் இவர் நாடகமேடைக்குச் செல்லுமுன் தமது தெய்வந்தொழுது செல்வர்; செல்கையில் பெரியாரைக்காணின் வணங்கி மிக மரியாதையுடன் ஆசீர்வாதம் பெறுவர். இவர் ஒரு ஸமயம் ஸீதையாக நடிக்க நேர்ந்தது. அன்று இவர் சுத்த உபவாஸமிருந்து நாடகமுடிந்த பின்பே உணவு அருந்தியதுண்டு. இம்மாதிரியே இவர் வள்ளிநாயகியாக நடித்த சமயமும் செய்தனர். இவர், தம்முன் பேசு

வோா மிகச சிறியரே யாளுனும பெரியரேயாளுனும அவா பேசுவதை மிகப பொறுமையாய்க கேடடுப பின தாம ஏதாவது பேசவேண்டியதா யிருப்பின மெது வாயப பேசுவா; இன்றேல பணிந்து விடைகொளவா.

முதலியாரவாகள எனறும எந்தவேளையிலும பரி சுததமான உடை உடுததுககொணடு தமமைவநது காண பவா தமமைவிடடுப பிரிய மனமிலலாதபடி வாாததை யாடுவாா

> " உவபபத தலைககூடி உளளப பிரிதல
> அனைததே புலவா தொழில "—எனனும

தமிழ வேதவாககின பெருமையை இஙகே கணடு அறி ஞா மகிழவா

1916-ம வருஷம ஸுகுண விலாஸ ஸபை வெள்ளி ஜுபிலி நடநதது அசசமயம செனனை, ஜயவிலாஸ ஸபை அதறகு ஒரு வாழததுமஞசரி பாடி அனுபபியது அதில, சபைச சிறபபு எனற தலைபபில,

வெணபா

> " சததிசம பநதத தனிரஙகஞ சாாநததமிழ
> நததிசம பநதகருஷண நறகானம—ஒதத
> ஸுகுண விலாஸஸபை தொலலுலகில வாழக
> தகுந ருடனசநத தம "

எனறு ஒரு வாழததுக கவி பிறநதிருககிறது. இதில ஸ்ரீமான ரஙகவடிவேல முதலியாா, ஸ்ரீமான சம பநத முதலியாா, பிரமஹஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸாமி ஐயா மூவ ரையும புகழநது பேசியிருககிறது

முதலியாரவாகள ஸுகுண விலாஸ ஸபையில நாடகபாததிரமாக இருநது அதனை விளஙகசசெயதது மலலாமல பொககிஷதாராகவும, ஸ்டேஜ்டைரகடராக வும, காரிய தரிசியாகவுமிருநது ஸபையை முனனுககுக கொணடுவநதிருககிறாா. இவா தமது கடைசிகாலததில ஸபையின உதவி அககிராசனாதிபதிபதவியை வகிககக கோநது அதிலும சிறநதபெயாபெறறாா. இனனும இவா செனனை ஜயவிலாஸஸபையிலும அது தோனறியது

முதல் உதவி அக்ராஸனாதிபதியாயிருந்து அவ்வப்போது அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்து வந்தார்: நாடகத்திலே இவர் கொண்டிருந்த அபிமானமும் அதில் தாமினும் தேர்ச்சியடையவேண்டுமென்று உழைத்து வந்த நேர்மையும் இவருடன் கூடவிருந்து பழகியவர்களனைவரும் நன்குணர்வர்

இவையன்றி முதலியாரவர்கள் (Hindu Good Templars League) மதுவிலக்குச் சங்கத்தில் அங்கத்தினராயச்சேர்ந்து கடைசிக்காலம் வரையில் அதில் தமது கடமையைச் சரிவரச் செய்துவந்தார் 1908-ம் வருஷத்தில் அதற்கு அக்ராசனாதிபதியாயிருந்து காரிய நிர்வாகம் செய்திருக்கிறார். கர்வம், வீண் பெருமை, பட்டோபம் முதலியன இல்லாமல் தமது அந்தஸ்துக்கேற்றபடி நடந்துகொண்டமையினால் முதலியாரவர்களிடம் அச்சங்கத்தினர் யாவரும் அன்புபாராட்டி வந்தார்கள்

இத்தகைய பெருந்தகையாளர், தமது குடும்பமும், கணக்கிறந்த தமது நண்பர்களும் நாடகமேடைகளும் ஏங்கி மனம் நைந்து துக்கமுற, 1923-வது வருஷம் ஜூன்மாதம் 5-ந்தேதி இம்மண்ணுலக வாழ்வை விட்டுச் சகலலோக சரண்யனுடைய திருவடி நிழலை அடைந்தனர் இவரையே இவர்தம் நிழல்போல நீங்கதிருந்து இவரைத் தெய்வமெனப் பாவித்துத் தக்க பணிவிடை புரிந்துவந்த இவருடைய மனைவியாரும் இவருடைய ஏகபுத்திரியும் இவருடைய இரண்டு சகோதரர்களும் இவருடைய பிரிவாற்றாமையை எவ்வாறு பொறுத்திருக்கிறார்களோ அதனை யாரே யறிவர்? ஆ! ஜகதீசா! நீயே அவர்கட்கு ஆறுதலளித்து ஆதரிப்பாயாக!

இவருடைய பிரிவினால் சென்னை ஸுகுணவிலாஸ ஸபை வெகு நஷ்டமடைந்ததென்று கூறுவது மிகையாகாது அந்தோ! என்னென்றியம்புவது! இவரோடிருந்து நாயகனாக நடித்துவந்த ராவலாகிய, ஸம்பந்த முதலியார் அவர்கள் கண்ணும் கண்ணீருமாக உயிரிழந்த உடல்போல தவிப்பதை நாம் கண்ணாலே கண்டோமாத

வினை இத்துக்கம் அவர்க்கு இந்தப் பிறவியிலே மாறுமென்று கூறுவதற்கில்லையானாலும், அவரும் அவரைப்போல ரங்கவடிவேல் முதலியார் அவர்களிடம் அன்பு பூண்டார் அனைவரும், தோன்றுவதும் மறைவதும் மானிடவாழ்விற்கு இயற்கையென்பதை எண்ணித் துக்கத்தை மறந்து தமது பூஜாகாலங்களில்—

இறைவனே! பரம கருணாநிதியே! உலகம் புகழ உடம்பெடுத்த உத்தமகுண சீலராகிய எமது நண்பரை உன்னுடைய திருவடி நீழலில் வைத்து அவர்க்கு நித்தியானந்த வாழ்வை யளித்திடுவாயாக!—என்று பிரார்த்தனை செய்வதே தமது நண்பர்க்குச் செய்யும் கைம்மாறெனக் கருதி நடப்பார்களாக!

பத்திராசிரியர்

மக்கட் பிறவியினாலே பெறத்தக்கவை

தாரணியின் மநுவாய முனைத்துளோர் பெற்றதாய்
 தந்தைசொல் கேட்டாரியன்
தருகல்வி கசடறக் கற்றவைக் கேற்றபடி
 தாநின்று லோகவியலின்
காரணமறிந்து தொல்குடிமை வழுவாமனங்
 கண்டுதாளாண் மைமேவிக்
கருதுநல் வழியிற் பொருளீட்டி யுறவரைக்
 காத்துமெய்ந் நூலுணர்ந்து
வேரண விளங்குபதி பசுபாச மூன்றன்
 விதந்தெரிந்தாயந் திருவகை
வினையொப்பு மலபாக சத்திபாதம் பெற்று
 மிக்கதனை யோர்தல் வேண்டும்
பூரண்பவானிசிவ சத்தியம் பிகையுயர்
 பொருப்பரையன் மகள் தநயனே
புனவள்ளி தெய்வயானைக்கு மணவாளனே
 போரிவடிவேன் முருகனே.

பணத்தாசையின் பயன்

மேல நாடடில பெருமபொருள படைதத சீமான ஒருவனிருநதான அவன பரமலோபி ஆகையினால் அவன தரிததிரனைப போல நடிதது வநதான அவன உடுததுக கொள்ளும உடையிலிருககும தையலை எண்ணமுடியாதெனறு சொலவதுண்டு. அவன உணணும உணவும பரம ஏழையும வெறுககததககபடியாகததானிருககும ஊரில எஙகேயாவது தருமம தானம எனகிற பிரஸதாபம நடநதாலும அவன அஙகே இருகக மாட்டான ஒரு சிறு தொகைவருமபடி வருவதாயிருநதாலும அதறகு மூனறுநாளலல உணணாமறகூடக காததிருபபான அவனை ஒருவரும மதிபபதிலலை

இபபடி யிவன பொருள சேரததிருபபது எபபடியோ அரசாஙகததாருககுத தெரிநதுவிடடது அசசமயம அரசாஙகப பொககிஷததிலும பொருள குறைவாயிருநதது ஆனால தேவை அதிகமாயிருநதது. அரசாஙகததிறகுப பொருள தேவையாயிருநதால பொருள படைதத குடிகளிடமிருநது கடடாயபபடுததிப் பொருள வாஙகலாம எனனும சட்டம அககாலததிலிருநதது ஆகையினால அநதச சடடபபடி அரசாஙகததார ஒரு தேதி குறிபபிடடு இதறகுள இததனையாயிரம ரூபா செலுததவேணடுமெனறு லோபிச சீமானுககு ஓர உததரவிடடாரகள.

லோபிசசீமான எனன செய்வான இபபொழுது? எனன செய்வதெனறு பெரிய ஏக்கததிலாழ்நதான; கடவுளை வேண்டிக்கொண்டான்; அரசாங்க உத்தியோகஸ்

தார்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்துத் தன்னை ஏழை யென்று சொல்லித் தப்புவிக்கும்படி வேண்டினான்; இன்னும் பல வழிகளிலும் முயற்சி செய்தான். ஒன்றிலும் பயன் படவில்லை. கடைசியில் லோபி தன்னிடத்திலே இருக்கும் பணத்தை யெல்லாம் பூமிக்குள்ளே சேமித்து வைக்கத் தீர்மானித்து, ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தன் வீட்டிலோர் மூலையிலே இராவுக்கு இராவாய் வேலை செய்து ஒரு பெரிய நிலவறை ஏற்படுத்தினான். அந்த நிலவறைக்கு மேற்பக்கம் கதவும் அக்கதவுக்கு மேற்பக்கத்தில் பூட்டிக் கொள்ளும்படிக்கும் வேலை செய்திருந்தது.

சீமான், அரசாங்கத்தார் பணஞ் செலுத்தும்படி தனக்கு உத்தரவு பிறப்பித்திருந்ததற்கு முதல்நாளே, தன்னிடமிருந்த பணத்தை யெல்லாம் ஒரு பெட்டியிலே போட்டு அதை நிலவறைக்குள் பத்திரப்படுத்தித் தானும் அதற்குள்ளே போய் ஒளிந்துகொண்டான். உத்தரவிட்டபடி தங்களுக்குப் பணம் வந்து சேராமையினால் அரசாங்கத்தார் அந்த லோபி சீமானைப் பிடிக்கவந்தனர்; அவன் வீட்டிலில்லாமற் போகவே கெடுகலுந் தேடினார், அவனை எங்கும் காணாமையினால் அவன் வீட்டைச் சோதனைபோட்டனர். அந்த வீட்டில் தமக்குக் கிடைத்த சாமான்களையும் வேறு சில பொருள்களையும் அந்த வீட்டையும் ஏலம்போட்டு அரசாங்கத்தார் பறிமுதல் செய்துகொண்டனர். ஆயினும் அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி பொருள் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் லோபி பொருளோடு எங்கேயோ வெளிநாட்டுக்கு ஓடிவிட்டானென்று தீர்மானித்துவிட்டனர்.

இப்படியாகவே சில நாட்களுக்குப் பிறகு அந்த வீட்டை ஏலத்திலெடுத்தவன் அதை இடித்துப்போட்டுப் புதிதாகக் கட்டத்தொடங்கினான். அப்பொழுது வேலைக்காரர்கள் எல்லாவற்றையும் இடித்துக்கொண்டு வருகையில், ஓர் மூலையில் நிலவறைக் கதவு அவர்களுக்குத் தென்பட்டது. அதை அவர்கள் அதிக ஆச்சரி

யததுடன தஙகள் எஜமானனை வரவழைததது வைததுக கொண்டு திறநதாாகள்; திறநததும அழகிய நிலவறை யொனறைக கண்டாாகள் அதிலிறஙகிப பாாக்கும்படி எஜமான அவாகளுக்கு உததரவிட்டான. அவ்வாறே செய்யும்போது பெரிய இருமபுபபெட்டி யொனறு அகபபட்டது. அதை அவாகள பெரும பிரயாசைப பட்டு வெளியேற்றினாாகள பினனும பாாககையில அஙகொரு பிரேதமிருநதது. அநதப பிரேததகை உறறுபபாாககையில அது தன வலதுகாததை வாயிலே கவிச சதைதயைக கடிததுககொணடிருநதது ஆச சரியபபட்டு வேலைககாராாகள் தஙகள எஜமானனை அதறகுள வரவழைததுக காட்டினாா எஜமான பாாததது அவனிடடுக்கடையவனுயிருநத லோபிச சிமான எனறு தெரிநதுகொணடான பிறகு பலா அவ விடம வநதுபாாததுப பரிதாபபபட்டனா, அவன எப படி இறநதிருபபானெனறு பலவழியில ஆலோசிததுப பாாததனா, கடைசியில,—லாகாருககுப பணததை ஒளிககசசருதி இநநிலவறை ஏறபடுததியிருககவேண டும பணததை யெலலாம பெட்டியிறபோட்டு இதி லிறககி அவனதானும இதிலிறஙகி யிருககவேணடும. இதனகதவு வெளிபபககம தானே தாளிட்டுக கொளளத தககதா யிருககிற படியினுலே இது மூடபபட்டதும பூட்டிக கொணடிருககவேணடும பிறகு வெளிவரப பலவழியில இவன முயறசி செயதிருபபான. முடியாமற போகவே தன சதைதயைததானே கடிததுத தினறு இறந திருகக வேணடும” எனறு தீாமானிததனா.

அநதோ! பணததாசை செயயும கொடுமைகளைப பாாததீாகளா! ஆதலின,

> தனநதேடி யுணணுமற புதைககவேணடாம
> தருமததை யொருநாளும மறககவேணடாம

எனறு கூறியுள்ள மூதுரைகளைக கவனியுஙகள். அவற றின கருததறிநது நடவுஙகள.

சிறுதெதாணடா சிவனடியாரை உபசரிததல

276-ம பககம பாாகக

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923ஆ செப்டம்பர் | பகுதி 9

தெய்வ வணக்கம்.

உககோடி முடிவின் மண்டிய சண்டமாருத
முதித்ததென் றயனஞ்சவே

ஒருகோடி யண்டரண் டங்களும் பாதாள
லோகமும் பொற் குவட்டும்

வெருகோடி மலைகளு மடியினிற் கோத்திரு
விசும்பிற் பறக்கவிரிநீர்

வேலை சுவறச்சுரர் நடுக்கங் கொளச்சிறகை
வீசிப் பறக்குமயிலாம்

நககோடி கொண்டவுணர் நெஞ்சம் பிளந்ததா
கேசரி முராரி திருமால்

நாரணன் கேசவன் சீதரன் தேவகி
நந்தனன் முகுந்தன் மருகன்

முககோடி நதிகரன் குருகோடி யநவரத
முநிவருலவு நீலகிரிவாழ்

முருகனுமை குமரனறு முகனடவு விகடதட
மூரிக்கலாப மயிலே

அருணகிரிநாதர் அருள் வாக்கு

ஹிதோபதேசம்.

1 "காகமுட்கார்ந்ததும் பனம்பழம் விழுந்தது" என்பதுபோல் ஒருவன் தெய்வச் செயலாய்ப் புதையலைக் காணலாம் ஆனால் அதனைத் தெய்வமே எடுத்துக் கொடுக்குமா? எடுத்துக் கொடாது. தெய்வம் காட்டுமே ஒழிய ஊட்டாது ஆதலின் அதை உன் முயற்சியினாலே நீ பெறவேண்டும்

2 ஒவ்வொருவரும் முயற்சியோடிருக்க அவசியம் முயற்சியின்றி ஒன்றும் கைகூடாது சிங்கம் மிருகராஜன்தான், ஆயினும் அது தன் குகையிலே தூங்கிக்கொண்டிருந்தால் அதன் வாயில் (யானை முதலிய மிருகங்கள்) இரை வந்து புகுமா? ஒருகாலும் புகாது. ஆதலின் முயற்சி இன்றியமையாதது.

3. ஸூரியோதயம், அன்புள்ள தந்தை, தாம்பூலம், பாரதக்கதை, அன்புள்ள மனைவி, உண்மை நண்பன் இவர்களை எத்தனைமுறை கண்டு மகிழ்ந்தாலும் தினம் தினம் புதிதாகவே இன்பமளிப்பவர்களா யிருப்பார்கள்- அதிசயம்!

விடுகதைகள்.

1. எங்களப்பன் சொரியன்-எங்காத்தாள் சடைச்சி-நான் சக்கரைக்குட்டி-இது என்ன?

2, ஒரு காண்டி மாவிலே ஊரெல்லாம் கல்யாணம்? இது என்ன?

கற்பின் மகத்வம்

ஆத்திசூடி என்கிற அழகிய சிறு நூலில் நமக்கு வேண்டிய உபதேசங்களைச் செய்தருளியவர் ஒளவையார் என்கிற ஞானத்தாயார். இவர்களுடைய மகிமை பெரிது. இவர்கள் சமயத்துக்குத் தக்கபடி அநேக தனிக்கவிகள்பாடி மக்களுக்குவேண்டிய போதனைகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள் அவைகளை* ஒளவை அருந்தமிழ் என்கிற நூலிலே விரிவாய்க்காணலாம்.

இவர்கள் இன்பம் எது என்று கூறவந்தபோது

" ஈதல் அறம் தீவினைவிட் டீட்டல்பொருள் எஞ்ஞான்றும்
காதலிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
பட்டதே இன்பம் பரனை நினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு—

என்றுபாடி விளக்கியருளினார்.

இந்தக் கவியில், காதலிருவர் கருத்தொருமித் தாதரவு பட்டதே இன்பம் என்று கூறிவிட்டபடியால், நாயகனும் நாயகியும் மனமொருமித்து வாழ்வதே இன்பம் என்று நாமறியலாகும் அவர்கள் மாறுபடுவார்களா

---

* ஒளவை அருந்தமிழ் விலை அணா 12.
வரகவி-திரு. அ. சுப்ரமண்ய பாரதி இயற்றியது.

னால உலகவாழ்வில் அளவற்ற துனபமுண்டாம். நாய
கன நாயகியை வெறுபபான நாயகி நாயகனை வெறுப்
பாள. எப்போதும வீட்டில சண்டை சசசரவே மிகுந
திருககும. இருவரில யாரேனும ஒருவா மனமபொறுத
துப போவாரானால ஒருவாறு வாழ்வு இனிதாய்
நடைபெறும நாயகி கெட்ட சுபாவ முடையவளா
யிருநது நாயகன அவளை அநுஸரிதது நடபபானானால
இருவரும கொடிய பாபததிறகாளாய நரகததிறகுப
பாததிராகளாக நேரிடும. நாயகன கெட்ட நடவடிககை
யுடையவனாயிருநது அவனை நாயகி அநுஸரிபபாளா
னால நாயகிககு அதனால பாபமொனறுமே நேராது
கணவன எபபடியிருநதாலும நாயகி அவனைப பழிககா
மல அவனை அநுஸரிததே நடககவேணடுமெனபது பதி
விரதா தாமம மேலும நாயகன செயயும புணணிய
காமஙகளில நாயகிககுப பாததியமுணடு எனறும ஆனால
அவன செயயும பாபகாயஙகளிலே பாததியமிலலை யென
றும மநுதாம சாஸ்திரம கூறுகிறது இதனை
யனறி நாயகி தன கறபைக காதது வருவாளானால நாய
கன எவவளவு தீயவனாயிருநதாலும அவன சகல சுகா
தஙகளையு மடைவான எனறும ஆனறோா கூறியிருககின
றனா பாணடவாகள அஞஞாதவாசம நடததுவதன
பொருட்டு விராட நகரில பிரவேசிகக ஆலோசிககையில,
தருமபுததிரா பாஞசாலியைப் பாரதது,—

" மாதே ! வேதியா ஒழுககமும், வேந்தா நீதியும்
மாதாகள் கற்பும் பொருந்தியே மாத மும்மாரிபெய்கின்
றது மழையினாலே மாநிலம தழைககிறது. மழையி
னாலே உலகம சகல நனமைகளையும அடைகினறது.

இநத அரிய நனமைகளுக காரணமான கறபுடைய மாதை மணநதவன விறபன விவேகஙகளை யடைவான; அன பும, இனபமும, அழகும, புகழும, அறிவும, ஆறறலும, வெறறியும, செலவமும, சீரும, சிறபபும, திடமும, தீர மும குறைவினறி அடைவான ஆதலின நீ உன கறபைக காபபாறறிககொள நாம சகல சுகிரதஙகளையும அடைய லாம" எனறு புததிமதி கூறியருளினா.

ஆகவே நாயகியின கறபினால நாயகன பாபம நீஙகி நனமைபெறுவது கூடுமெனறு நாம அறியலாமேனம. ஆதலால நாயகி நாயகனை எவவாறறானும அநுஸரிதது நடபபதே சிறநததாம இதனாலேதான, ஔவையார,

"பாததாவுக கேறற பதிவிரதை யுணடானால
எததாலும கூடி வாழலாம—சறறேனும
ஏறுமா றாக இருபபாளே யாமாகில
கூறாமற சநநியாசங கொள"

எனறு போதிததார

இதனை விளககும கதையொனறுணடு அதனைக கவனிபபோம

பிரதிஷ்டானம எனனும ஊரில கௌசிகன என னும பெயாகொணட ஓர அநதணன இருநதான. கணடவா அருவருககததகக கொடிய குஷ்டரோய அவனுககுணடாயிருநதது அதனால அவன கைகால களெலலாம புண்படடு அழுகிச சுருஙகிபபோயின. அவன அருகே சென்றால துாநாறறம சகிககமுடியாமல வீசும

இபபடிபபடட கொடிய நோயாளியாகிய அவ னுக்கு அவன செய்த புண்ணிய வசததால குணவதியான

நலல மனைவி வாயநதிருநதாள அவள் பெயா நளாயனி. அவள அவனிடமஅருவருபபடையாமல அவனையேதான தொழுந தெயவமாக எண்ணி நாடோறும அவனை வெந நீரில குளிபபாட்டி வைபபாள; கைகால கழுவல, கைகால பிடிததல, எணணெய பூசுதல, ஆடை யுடுததுவிடல, வேளை தவறுமல உணடியுதவல, அடிககடி அவனுடலிலி ருநது பெருகும உதிரம, சீழ, மூததிரம, புரீடம முதலி யவறறைக கழுவல முதலியவைகளை வெறுபபொருசிறிது மிலலாமல செயவாள, அவனுடன அனபோடு வாாததை யாடுவாள, அவன சினநது பேசினுலும கோபியாமல பொறுததிருபபாள அவள இவவாறிருபபதை அவன மனதிற சிறிதும கவனிபபதிலலை அடிககடி கோபித துககொளளவான, எரிநதுவிழுவான; அடிககடி அசச முறுததுவான

கௌசிகன, நடகக முடியாதவனு யிருநதபடியால அவன வெளியே போகுமபோது அவனை அவன மனைவி தன தோளினமீது தூககிககொணடு போவாள. அப படி அவனை அவள ஒருசமயம ஒருநாளிரவில அவன விருமபிய ஓரிடததிறகுத தூககிககொணடு போனுள மழைககால மாதலால இருட்டு பயஙகரமாயச சூழநதிருந தது. மழையும சிறிது தூறியது. ஆகவே அவள மின னல வெளிசசததைககொண்டு வழிகண்டு செலல வேண டியதாயிறறு

அநத வழியின சமீபததில மாணடவ்வியா என னும ஒரு முனிவரை அரசாஙகததாா கழுவிலேறறியிருந தாாகள. முனிவா ஒருகுறறமும செயயாத நிரபராதி. அரசாஙகததாா தவறுன விசாரணையினுல அவாமேல

குற்றம சுமததி அவரைத தண்டனைக்குள்ளாககி விட்டாரகள்.

முனிவா எதையும பொறுததுக்கொளளும இயல புடையவராதலால, "வருவதையாரால விலக்க முடியும, வருவது வநதேதீரும" எனறெண்ணித தண்டனையை ஏறறுககொண்டாா அவ்வாறு தணடனைககுளளாய் வருநதும அநத முனிவாமீது, மனைவியினமீது செலலும கௌசிகன அவயவமபடடது படவே அவருடல அசைந ததது அதனால அவா மிகுநத வருததமடைநதமையி னால,—"அநியாயமாக இநத ஆபததுககுட்சிககி வருநதிககிடககுமெனககு மிகுநத நோயுணடாகுமபடி எனனை அசைததவன பொழுதுவிடிநது சூரியனைப பாாததது நாசமடையககடவன" எனறு சபிததாா

முனிவரின இசசாபததைககேடட வுடனே, அந தப பதிவிரதை, "அஙஙனமாயின சூரியனுதயமாகா தொழிக" எனறு சபிததாள அவவாறே சூரியன உதய மாகாமறபோகவே உலகததில எலலோரும வருநதினா உலகமெலலாம இருள சூழநது பயஙகரமாயிருநதபடியால ஜனஙகள தததம தொழில கெடடுத தடுமாறினா

இவவாறு சில நாடகள செலலவே, "அநதோ! இனி உலகம அழியுமபோலும" எனறெணணித தேவாகள பிரமதேவரிடமபோய் வணஙகி இவவாறு நோநததன காரணம யாதெனறும இது எபபடித தீரும எனறும வினவினாகள. பிரமதேவா—"தேவாகளே, ஒரு பதிவிரதையினுடைய சாபததினாலே இவவாறு சூரியனுதியாமலிருககிறது. முனபோல சூரியனுதிகக வேண்டுமாயின நீஙகளெலலோரும அததிரி முனிவரின

மனைவியும் கற்பிற் சிறந்தவளுமாகிய அனுசூயையி
னிடம் சென்று வழிபட்டுப் பிரார்த்திப்பீர்களானால் இதற்
கோர் வழியேற்படும்” என்று சொல்லியனுப்பினார்.

தேவர்கள் அனுசூயா தேவியாரிடம்போய் அந்த
அம்மையாரை வணங்கித் தங்கள் குறையைக்கூறிக்கொண்
டனர். அனுசூயை அம்மையார் மகாபதிவிரதை; தேவர்
கள் வந்து வணங்கினரென்றால் அவர் பெருமையை அள
விடுவதற்காகுமா? அந்த அம்மையார் தேவர்களை நோக்
கி, “நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். கற்புடையமாதின்
பெருமையும் கெடுவதாகாது. முன்போல இரவும்பகலும்
உண்டாதல் வேண்டும். அக்கற்புடைய மாதின் கண
வனும் உயிர்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்
கிறேன்” என்று கூறித் தேவர்களை அனுப்பிவிட்டு நேரே
நளாயனியின் வீட்டுக்குவந்தார்.

அனுசூயை அம்மையாரைக் கண்டதும் நளாயனி
பரமானந்தத்துடன் வணங்கி உபசரித்து வரவேற்
றாள். அனுசூயையார், அவளை ஆசீர்வதித்து, “நீயும் உன்
கணவனும் சௌக்கியமா? உன் தர்மம் சரிவர நடந்து
வருகின்றதா? மாதே, உன் கணவனுடைய முகத்தைக்
கண்ட மாத்திரத்தில் நீ சந்தோஷப்படுகின்றாயா? எல்
லோரையும்விட நீ உன் புருஷனை மேலானவனாகக்கொள்
கின்றாயா? நான் ஏன் இப்படிக் கேட்கின்றேனென்றால்
மாதர்களுக்குக் கற்பொன்றினாலே எல்லா மேன்மையும்
உண்டாதல் வேண்டும். என் நாதனை நான் பூஜித்து வரு
கின்றபடியால் நான் பெரும்பயனை அடைந்து வருகி
றேன். மாதர் தங்களுடைய தர்மத்தை நன்றாய்த் தெரி
ந்துகொண்டு நடக்கவேண்டும்” என்றார்.

நளாயினியின கறபின மகதவம

267-ம பககம பாாகக

கௌசிகன் மனைவி வணங்கி, "தாயே! அந்த தாமம் என்ன?" என்று கேட்டாள். அனுசூயை கூறினாள்—

மாதராடவர் ஒழுக்கம்

மானிடன் தன் வருணாசிரம தருமங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் பொருளைத் தேட வேண்டும். தேடிய பொருளைத் தக்கவழியிலே செலவழிக்க வேண்டும். என்றும் சத்தியமே பேச வேண்டும். தவம், பொறுமை, அருள் இவற்றுடன் கூடியவனாயிருக்க வேண்டும். நாடோறும் புண்ணியகருமத்தையே செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு அறநெறி தவறாமல் நடக்கும் ஆடவன் புண்ணிய பலத்தை அடைவான். பிறகு அவன் தன்னுடைய பெரு முயற்சியினால் பிரமலோகம் முதலியவைகளைப் பெறுவான்.

இவ்வாறு மிகுந்த கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய எல்லா தருமங்களிலும் அரைப்பங்குப் பயனை அந்த ஆடவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு அவனைப் பூசித்துவரும் மனைவி அடைவாள். புருஷனுக்கு அவன் செய்யும் தருமங்களுக்குத் துணையாயிருப்பதைத் தவிர மாதர்களுக்கு வேறு விரதங்கள் கிடையா. நாயகனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்கிற எண்ணம் ஒன்றிலேயே மாதர்கள் தாம் இச்சித்த உலகத்தை அடைகின்றனர். ஆதலாலேதான் கணவனை வழிபடுவதைப்பற்றி உனக்கு ஞாபகஞ் செய்தேன். உனக்கு மேலான கதி உன் நாயகன்றான். அவனிடமே உன்மனம் எப்பொழுதும் சார்ந்திருக்க வேண்டும்—என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் கௌசிகன் மனைவி அனுசூயை அம்மையாரை அன்போடு பார்த்து "என்னம்மா! எனக்

குச் சிறிதுண்டாயிருநத பதிபகதியைத தாஙகள்
விளககினீாகள. சநதோஷம. தேவரீா கூறியவறறை
யானும அறிவேன. மாதாகளுககுக கணவனை ஒதத
நலலகதி வேறெனறுமிலலை கணவனுடைய பரிபூரண
மான அனபைப பெறும மாது உயிரோடு கூடிவாழும
நாளிலும இறநதொழிநத நாளிலும சுகமே பெறு
வாள ஆதலால மாதாககுக கணவனே பெரிய தெய்
வம அறிநது கொணடேன கறபிறகாசாக விளங
கும தாம இநத ஏழையின குடிசையை நாடிவநததன
நோககம யாதோ?—எனறு கேடடாள

அனுசூயை யமமையாா "அமமணி, உன சாபத
தால சூரியன உதியாம விருககிறதலலவா? அதனால
உலகமெலலாம வருநதுகிறது தேவாகள எனனிடம
குறை கூறிக கொணடனா பகலே இலலாதொழி
வதால யாவாககும ஒருதொழிலும செயய முடி
யாமலிருககிறது சூரியன காணாதொழிவதால இனி
மழையுமிலலாமற போகும மழையிலலாமற போனால
உலகமபிழைககுமா? உனனுடைய சொலலால உலகமே
பாழபடுகினறது. உலகமனைததிறகும இபபோது நேரிட
டிருககும பேரிடரை ஒழிககவேணடு மெனகிற
கருணை உனககிருககுமானால முனபோல சூரியோதய
மாகுமபடி அநுககிரகஞ செய" எனறாா.

இதைக கேடடதும கௌசிகன மனைவி "மாணடவய
ரின சாபததை நீா கவனிததீரா? அவா சாபபபடி, சூரி
யோதயமானால என கணவன இறநதுவிடுவாா இதற
கெனனசெயவது?" எனறு கேடடாள.

அனுசூயை அமமையாா 'நீ கவலைப படாதே!
நான உன கணவனை இசசாபதலிருநது காபபாறறுகி
றேன நான கறபுடைய மாதரின பெருமபுகழை
யும மகிமையையும சிறபபடையுமபடி செய்ய எபபோதும
முயலவேன ஆதலால நான சொலவதறகு நீ சறறு
இணஙகவேணடுகிறேன" எனறு சொனனாா.

கௌசிகன மனைவி, "நலலது! தமது சிததம

என பாககியம" என்றா அனுசூயை யமமையாா, சந தோஷததுடன தன காததில ஜலததையளளி, சூரிய பகவானைச சிநதிதது வரவேண்டினள. உடனே சூரி யன உதயகிரியிலே தோனறினன அககணமே கௌசி கன உயிா போயிறறு அவன நிலததிலேவிழுநதான விழுமபோது அவனுடைய மனைவி ஆ! எனறலறி அவ னைத தாஙகிக கொணடாள

அனுசூயையமமையாா அவளை நோககி, "சௌபாககிய வதி! நீ வருநதாதே! எனனுடைய வலலமையைபபாா நான நெடுஙகாலமாக என கணவரைத தொழுது சிறு தவமுடையவளாயிருககிறேன எனமனமானது என் நாய கரோடு கலவி, அறிவு, ஒழுககம, வடிவு, இயற கை, சொல்லினிமை, ஆறறல, தவம், பெருமை, செலவம முதலியவறறு ளொனறிலும சமமான வேறொரு புரு ஷன இருககினறான் எனறு காணுமலிருபபது உணமை யானுல, இந்த வேதியன நோய் நீஙகி இளமைபபெறறு உயாத்தெழககடவன எழுநதபின நூறு வருஷம இம மனைவியோடு பிழைததிருககககடவன!" எனறுகூறினா.

கூறிய மாததிரததில கௌசிகன நோய நீஙகி இள மைப பருவநதாஙகி உயிாததெழுநதான. ஆசசாியம! ஆசசாியம! என்று தேவாகள வியநது பூமழை பொழிந தனா தேவ துநதுபி முழஙகியது. உடனே பிரம தேவா தேவாகளுடன பூலோகததிறகு வநது அனு சூயை அமமையாரை வாழததி வேண்டிய வரஙகளைத தநது சென்றனா கறபின மகததுவததைக கணடு உலகம புகழநதது

இதனாலேதான தமிழ்வேதம—

* "பெணணிற் பெருநதகக யாவுளகறபெனனுந
திணமை யுண்டாகப பெறின"

என்று கூறியது.

---

* ஒருவன அடையும பொருள்களில மனைவியின் மேம பட்ட பொருள்கள யாவையுள? அவள கறபெனனும கலஙகா நிலைமை உண்டாகப பெறின

ஹாஸயம.

ஒருவா தமது மகளுடைய கலயாணததுக கென்று ஒரு பீபபாய் நிறைய எணணெய வாஙகி அதை மூடி போட்டு மூடிப பூட்டி முத்திரை யிட்டுப பத்திரப்படுத்தி யிருநதாா இவா தாககசாஸ்திரபணடிதா; பணககாரா. ஆனால் பிறாககு ஒனறைக கொடுகக மனமிலலாதவா, எவோரையும எயபவொட்டா இவா சில நாள பொறுத்துக கலயாண சமீபத்தில இநதப பீபபாயைத திறநது பாாததாா இதில எணணெய குறைநதிருநதது பணககாரன பககததிலேயும் பத்துப்போ பைததியககாரன பககததிலேயும் பததுபபோ, எனபது போல அவன பககததிலே இபபோது பததுபபேரிருநதனா அவன அவாகளைபபாாதது, "என இபபடி எணணெய குறைநதிருககிறது, என்ன ஆசசரியம" எனறு கூறிவிட்டு உபாநிமிாநத வணணததிலே ஆலோசிததாா இபபொழுது அஙகிருநதவாகளிலே ஒருவன, இநதப பீபபாயககு அடியிலே துளை பண்ணி யாரேனும எண்ணெயைக கொணடு போயிருககககூடுமெனறெணணுகிறேன என்றான தாககசாஸ்திரி, அவனைப பாாததுச சை, என்று கூறி முகஞசுளிதது," என்னடா உளறுகிறாய? பீப்பாய்க்கு அடியிலே எஙகேயடா எண்ணெய் குறைநதிருககிறது? மேலே யலலவா 'குறைநதிருககிறது' இதைக கவனியாமல பேசுகிறாயே ! மூடமே" என்று திருவாய்மலாநது, "எணணெய எபபடிக குறைநதது?" என்றபடி தம தலையைத தடவிக கொணடு தியான சமாதியில உடகாாநதாா.

பூர்வீக அரசு

இராமாயணம நடநதேறிய காலததிலும அதற்கு முநதிய காலததிலும அரசாகளுககும குடிகளுக்கும இருநத ஒற்றுமை நேசம மெசசததககுநததே அதை நாம இப்போது கேட்டபோதிலும நமககது பரம சநதோஷததைதக கொடுககினறது அரசன குடிகளைத தன உயிரபோற கருதித தான உடலபோலிருநது வேணடியவறறை ஒழுஙகுபெற நடததிவநதான குடிகளும அரசனைத தஙகளுயிரபோ லெணணித தாஙகளுடலபோ லிருநது அரசனுககு உறசாகததையும ஊககததையும ஊட்டி வநதனா இதை விவரிகக இஙகொரு சிறு கதையைக கவனிபபோமாக

வேனன் எனனும பெயரைக கொணட வேநதனொருவன இருநதான அவன அஙகாராஜன எனபவனுடைய அருநதவப புதலவன அரசனானவன தனனாலும, தன சேனையாலும, பகைவராலும, திருடராலும, மிருகஙகளாலும குடிகளுககு ஒரு பயமுமிலலாமல ராஜரீகம செயயவேணடுமெனறு தருமசாஸ்திரம சொலலுகினறது. ஆனால வேனபூபதி மேறசொனன தாம சாஸதிரததுககு நோவிரோதமாக அரசு செயதுவநதான; பெரியோாகளுடைய நறபோதனையை அவமதிதது வநதான. அதனால குடிகள மிகவும வருததமடையலானாகள. இநத அககிரமததைக கணட மகாிஷிகள அநத மனனனை எநதவழியிலும திருதத முடியாதவராயச

சபித்துக் கொன்றார்கள். கொடுங்கோலரசரது பெருமை ஓங்குவதுபோல் தோன்றி உடனே அவர்களுக்குத் தங்க இடமும் குடிக்கக் கூழும் இல்லாமற்போவது உண்மை யல்லவா ?

மற்றும் நல்லவர் நேசத்தை விடுதல், அயல் மாதரை விரும்பல், உயிர்களிடம் ஈவு இரக்கம் சிறிதும் கொள்ளாமை ஆகிய இவைகளே அவர்களுக்குப் பூஷணம். பிரத்தியக்ஷமாகக் கெடுதி நேரிடுவதைக் கண்டாலும் அவர்கள் பெருநெருப்புக்கும் பெயராத மலைப்பாம்புபோலக் குணப்படுவதில்லை இத்தகையோர் கடவுளின் அல்லது பெரியோர்களின் சொல்லம்புக்கு இலக்காகத்தானே வேண்டும் உளியானது மிருதுவான தளிரின்மீது ஊன்றப் பெற்றாலும், தட்டாமல் இறங்குமா ? அதுபோல இவர்கள் தண்டனை பெறாது வழிக்கு வரமாட்டார்கள்

"பெரியாரைப் பேணாது ஒழுகிற் பெரியாரால்
பேரா இடும்பை தரும்"

என்றன்றோ தமிழ்மறை பேசுகின்றது.

இப்படி வேனராஜன் பெரியோர்களுடைய சாபத்துக்குப் பாத்திரனாய்ப் பரலோக மடைந்தபோது அவனுடைய தாயார் சுநீதா அவனுடலைத் தைலத்தில் விட்டு வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தாள் புத்திரசோகம் எவரைவிட்டது ? அது பெண்மக்களைச் சுளுவில் விட்டொழியுமா ? சுநீதா தன் பிள்ளையின்மீது வைத்திருந்த பாசத்தால் வேனனுடைய உடலைப் பாதுகாக்க நேர்ந்தது.

பேணாது-நன்கு மதியாது அவமதித்து, பேரா-எக்காலத்தும் நீங்காத, இடும்பை-துன்பம்.

தாய்மார் பக்ஷம் பாராட்டுவதில் நல்ல பிள்ளையையும் துஷ்ட பிள்ளையையும் சமமாகவே பார்ப்பது சகஜம். வேனனுக்குப் பிறகு உலகம் தக்க அரசனின்றித் தவிக்க நேர்ந்தது. ஆகவே உலக விவகாரங்கள் ஒழுங்குபெற நடைபெறுவது தவறலாயிற்று. பழி பாவங்கள் வரம்பு கடந்து பரவத் தலைப்பட்டன. மகரிஷிகள் ஒன்றுகூடி யோசித்து நாட்டுக்கோர் ராசனை ஏற்படுத்த இஷ்டங் கொண்டார்கள்.

முனிவர்கள் சுநீதா என்பவள் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த வேனராஜனுடைய உயிர் நீங்கிய உடலைக் கொண்டுவரச் செய்து அவனுடலின் வலக்கையை மந்திர பலத்தால் கடைந்தார்கள். அதனிடமாக ஒரு புருஷன் தோன்றினான். அவன் பிருது என்னும் பேரைப் பெற்று உலகத்துக்குச் சக்கரவர்த்தியாய் அரசு புரியலானான். நற்குணமும் நன்னடக்கையும் இந்தப் பிருதுவென்பவனிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தன. இவனைச் சற்குணசம்பன்னன் என்று யாவரும் புகழத் தொடங்கினார். நேச பாவனை, ஜீவகாருண்யம், பரோபகாரம் ஆகிய பிறவிக் குணங்கள் மூன்றும் இவனிடத்தில் பொருந்தியிருந்தன.

வேனன் செய்து வந்த கொடுமையால் பிரபஞ்சத்தில் அறப் புல் பூண்டும் தலையெடாமற் போகவே ஜனங்கள் யாவரும் பசிப்பிணியால் மெலிவடைந்து வருந்தி வந்தார்கள். பசிப்பிணியை பகவான் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஜீவாதாரமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவ்வேற்பாடுதான் ஒருவரை யொருவர் மதிக்கச் செய்கின்றது. மானம், குலம், கல்வி, வண்மை, அறிவுடைமை தானம், தவம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை [முயற்சி] இல்லறப் பற்று ஆகிய பத்தும் பறந்தோடுவது இப்பசியினாற்றானே. குடிகள் இப்போது பிருது சக்கரவர்த்தியினிடஞ்

சென்று முறையிட்டார்கள் ; தங்கள் மீது கிருபை வைத்துத் தங்களுக்கு நேர்ந்துள்ள பசிப் பிணியைத் தீர்த்தருளுமாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

குடிகளின் முறைப்பாட்டுக்கு மனந்தளர்ந்த பிருது சக்கரவர்த்தி பூமிதேவியைச் சகல வளங்களுந் தழைத்தோங்கக் கிருபை செய்யும்படி வந்தன பூர்வமாகப் பிரார்த்தித்தான். பிரார்த்தனை பயன்படவில்லை. அதனால் கோபங்கொண்டு சக்கரவர்த்தி வில்லைக் கையிலேந்திப் புறப்பட்டனன். அதுகண்ட நிலமங்கை அச்சமுற்றுப் பசுவின் உருவம் பூண்டு ஓடலுற்றாள். சக்கரவர்த்தி அப்பசுவை விடாது பின்தொடர்ந்தனன்.

பூதேவியான பசு ஒருவரிடமும் அடைக்கலம் பெற முடியாது கடைசியில் பிருது சக்கரவர்த்தியையே சரண் புகநேர்ந்தது. அப்போது தேவர் முதலியவர்களிற் சிறந்தவர்கள் கன்றின் உருவங்கொண்டு வர, அந்தப் பசுவும் பால் சுரக்க, வேண்டிய பொருள்களைப் பெற்று மகிழ்வடைந்தார்கள். அவ்வாறே பூலோகத்திலுள்ள ஜீவர்களும் பயிர் பச்சை முதலியவெல்லாம் பெற்றுச் சுகமடைந்தனர்.

பிருது சக்ரவர்த்தி பிரஜைகளிடம் கொண்ட காருண்யத்தை எல்லோரும் மெச்சிக் கொண்டாடினார்கள். குடிகளும் சக்கரவர்த்தியிடம் பேரன்பு கொண்டு அவன் மனங்கோணாதபடி நடந்து வந்து அவனை மகிழ்வித்தார்கள். இத்தகைய அரசே சிறந்ததென்று நாம் அறிகிறோம்—இது தான் அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் பரஸ்பர ஒற்றுமையை விருத்தி செய்யத்தக்கது.

இச் சக்கரவர்த்தியைக் கம்பரும், "பேதித்த வுயிரனைத்தும் பெரும் பசியால் வருந்தாமல், சோதித்தன் வரிசிலையால் நிலமடந்தை அமுதுதவச், சாதித்த பெருந்தகை" என்று உயர்த்திப் பேசியிருக்கின்றார்.

ம. இராஜகோபால பிள்ளை,
வித்வான், கோமளேச்வரன் பேட்டை, சென்னை.

சிறுத் தொண்டர்

(201ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தங்கள் அருமைக் குழந்தை மரணத்திற்கு ஒரு சிறிதும் மனஞ்சாமல் பேசவே, தாய் தந்தையர்கள் "அந்தோ! என்ன அறிவு! என்ன அறிவு!" என்றெண்ணி உருகி அவனைப் பார்த்துக் கண்ணீர் பெருக்கினர்.

சீராளன், அவர்களைப் பார்த்து "ஏன் இப்படிக் கலங்குகிறீர்கள், விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் நடக்கவேண்டியதென்ன? சொல்லுங்கள் நான் உங்கள் விருப்பப்படி நடக்கக் காத்திருக்கிறேன்" என்றான்.

சிறுத்தொண்டர், சீராளனை அருகிலழைத்து, "உன்னுடைய புத்திசாலித்தனத்துக்கு மகிழ்ந்தேன். இன்று நமது வீட்டிற்கு ஒரு சிவனடியார் அமுதுண்ண வந்திருக்கிறார். அவர் ஆறுமாதத்திற் கொருமுறைதான் உண்பதாம். சிவனடியாருக்கு அமுது படைப்பதனாலுண்டாகும் புண்ணியம் பெரிது. சிவனடியார் நமது இல்லந்தேடி வந்திருப்பது பெரும்பாக்கியமாகும். அப்பா! சீராளா! ஒன்று சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது இச்சமயம். நீ மனம் வைத்தால்தான் இன்று இந்த அடியார் பூசை நிறைவேறும்" என்றார்.

சீராளன்—பிதா! என்னாலாகவேண்டியதைச் சொல்லுங்கள் தாமதியாமல். ஏன் மயங்கவேண்டும்? என்னிடத்திலென்ன சந்தேகமுங்களுக்கு? சீராளன் தாய்தந்தை

யாககு அடஙகாதவனு? அவாகளபேசசைக் கேளாதவனு? அவாகளுடைய மனஙகோண நடபபவனு?—எனறுன.

சிறுததொண்டா—சீராளா, உனனிடததில இச சமயம நான பரமசநதோஷ மடைகினறேன உனககு ஸகல லோகசரணயனுகிய சிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலில வாழும பெரும பேறு கிடைககும. அபபா! இனறு அமுதுககாக வநதிருககும சிவனடியாா பிளளைக கறி அருநத விருமபுகிறா! அதறகெனன செயவதெனறு நானும உனதாயாரும நெடுநேரம ஆலோசிததோம. ஒரு யோசனையும சரிவராமையினுல உனனை அவாககு ஸமாப பிககத தீரமானிததோம. ஆனுல உனனைபபாாதது உன பேசசைக கேடகுமபோது எஙகள மனம கலஙகுகிறது-- எனறு வேறுபேச நாவெழாமல திகைததாா.

சீராளன தநதையின திருமுகததை நோககி "கவலை வேணடாம! அபபடியேசெயயலாம இநத உடல அந தச சிவனடியாரின பசிபபிணி தீாககும உணவாவதில நமககெலலாம பெருஞசுகிாத முணடெனபதை யறிநத வராகிய நீஙகள கவலைப படுவானேன? இநத உடல என றைககிருநதாலும அழியவேணடியது தானே? அழிநத உடல நாய், நரி, காககை, கழுகுகளுககு உணவாவதை நாம காணகிறேம. அபபடிக கிலலாமல மகா சிவபகத ருககு ஆகாரமாவதெனறுல நமது பாககியம பெரிதல லவா? தாமதிககவேணடாம. சிவனடியாா படடினி யிருப்பாா. ஆதலின விரைவில தைரியமாயக காரி யததை நடததுஙகள" எனறுன.

இதன பிறகு சிறுததொண்டரும அவா மனைவியும மனநதுணிநதனா. அவாகள் உலகவாழ்வின நிலைமையை அறியாதவாகளா? அறிநதவாகளாயினும மாயை சற்று அவர்களை மயககியது. இபபொழுது அநத மயககந தெளிநதுவிட்டபடியால சிறுததொண்டர் மைநதனைக் கையைப பிடிததழைத்து மனைவியின வசம ஒப்புவிதது, "விரைவில காரியததை முடி" எனறு ஆக்ஞையிட்டாா.

திருவெண்காடடுநஙகை வேறு பதிற்பேசாமலும்

மனங் கலங்காமலும் சீராளனை அழைத்துக்கொண்டு சமையலறை சென்றாள். அந்தப் புண்ணியவதிக்கு இப்பொழுது, சிவனடியார் பட்டினி யிருக்கிறாரே, எங்கே ஒரு சமயம் நேரமாயிற்றென்று கோபித்துக்கொண்டு போய்விடுவாரோ என்கிற கவலை மேலிட்டது மைந்தன் பாசம் மறைந்தது

ஆகவே, சிவபெருமானைத் தியானித்துத் துதித்தாள் அதுகண்டு சீராளனும் துதித்தான் இருவரும் சிவமயமானார்கள் பிறகு நடக்கவேண்டியது நடந்தது

நங்கை, சிரசு கறியமுதுக் காகாதென்று மறைத்துவிட்டு உடலைச் சமைத்தனள், இதனுடன் வெகு பக்குவமாக வேறு கறிகளும் அன்னமும் சமைத்துக் கணவனுக்குச் சொன்னாள்

அவர் மிக மகிழ்ச்சியுடன் பைரவமூர்த்தியை அழைத்துவந்து அவர் திருவடிகளை விளக்கி அந்த நீரைத் தாமும் தமது மனைவியுமாக உட்கொண்டு, தூ ஆசனத்தில் அவரை உட்காரவைத்து ஆராதித்துத் தொழுதார். நங்கையுந் தொழுது உடனே இலை கொண்டுவந்து போட்டுப் பரிமாறுவது எப்படியென மயங்கி நின்றாள்.

பைரவர், “அமுதுகளையெல்லாம் ஒருங்கே கொண்டுவந்து படைக்கவேண்டும்” என்றார்.

நங்கை உடனே பரிகலந்திருத்தி அவ்வாறே அமுது படைத்தாள் பைரவர் “நாம் சொல்லியவண்ணமே இறுப்புகளெல்லாம் சமைத்தீரோ?” என்று கேட்டார்.

நங்கை:—ஸ்வாமி, தலைக்கறி திருவமுதுக் காகாதென்றெண்ணி விலக்கினேம்—என்றாள்.

பைரவர்:—அதுவும் நாமுண்பதே—என்றனர்.

அப்பொழுது நாயனாரும் நங்கையும் மனம் வருந்தினர். அருகிலிருந்த தாதி “அதனையும் சமைத்துள்ளேன்; வேண்டுமானால் கொண்டுவருகிறேன்” என்றாள். உதைக் கேட்டதும் நாயனாரும் நங்கையும் மகிழ்வுற்று, “அதனைக் கொண்டுவா” என்றார்.

உடனே நங்கை போய் அதை யெடுத்துவந்து படைத்தாள். படைத்தவுடன் பைரவர், சிறுத்தொண்டரை நோக்கி, "என் உடனிருந்துண்ணச் சிவனடியார் எவரையேனும் அழையும்" என்றனர்.

நாயனார், "ஆகா! இதற்கென்ன செய்வேன்" என்று நினைத்து உடனே பைரவரை வணங்கி, "ஸ்வாமி, இதோ அழைத்து வருகிறேன், சற்றுப் பொறுக்க வேண்டும்" என்று வெளியே சென்று சிவனடியாருக்காக நெடுகலும் போய்த் தேடிப் பார்த்தார். ஒருவரையுங் காணாமையினால், விசனத்துடன் திரும்பிவந்து பைரவரிடம் "ஸ்வாமி, நெடுகலும் தேடினேன்; இந்த வேளைக்கு அடியாரொருவரையுங் காணவில்லை என்ன செய்வேன், ஆக்ஞைப்படி நடக்கிறேன்" என்று கரங்குவித்து நின்றார்.

பைரவர், "ஓ அப்படியா, அப்படியாயின், உம்மைப் போல விபூதி யணிந்தவர் ஒருவருமில்லாததினால் நீரே எம்முடனிருந்து அமுதுண்ணும்" என்றார். ஆகா! சிறுத்தொண்டர் என்ன செய்வாரையா! தாம் பெற்ற பிள்ளையைத் தாமே உண்பதென்றால் அவர் மனம் எப்படியிருக்கும்? ஈசன் திருவிளையாடலை யென்னென்பது!

பைரவர் அவ்வாறு கூறியதும் நாயனார் சீவனற்றவர்போல சிறிதுநேரம் நின்று "ஸ்வாமி அப்படியே" என்று உடன்பட்டார். பைரவர் அவரைத் தம்மருகில் உட்காரப்பண்ணி, உட்கார்ந்ததும் நங்கையை நோக்கி வேறொரு பரிகலந்திருத்தி நமக்குப் படைத்திருப்பதி லெடுத்துப் படையுமென அவ்வாறே அந்நங்கை செய்தனள்.

படைக்கவே, நாயனார் நாமுண்ணாதிருந்தால் பைரவர் உண்ணாரென்று கருதித் தாம் முதலில் உண்ணத் தொடங்கினார். தொடங்கியது தான் தாமதம், பைரவர் சினங்கொண்டு, "நான் ஆறுமாதத்திற் கொருமுறை உண்பவன் அப்படிப்பட்ட நான் உண்பதன்முன் நீர் எப்படி உண்ண ஆரம்பித்தீர்! சே இது மரியாதையோ!

நல்லது செய்தீர்'' என்றுரைத்து "நீர் புத்திரனைப்பெற்றிருந்தால் உடனுண்ண அவனை அழையும்" என்றனர்.

நாயனார்—ஸ்வாமி, அவன் இப்போது உதவான்—என்றார்.

பைரவர், "நாம் அவனுடனிருந்து தான் உண்பேன்" என்று பிடிவாதம் பிடித்தார்.

சிறுத்தொண்டர் கலங்கினார். பைரவர், "நீர் போய் உன் மகனை அழைத்துவாரும்" என்றார். சிறுத்தொண்டர் தமது மனைவியை நோக்கினார். மனைவி வெளியே சென்று சீராளா! சீராளா! வா என்று அழைத்தாள்! அழைக்கவே, சீராளன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஓடிவருபவனைப் போல ஓடிவந்து தாயாரைக் கட்டிக்கொண்டான்.

ஆகா! அந்த அற்புதவேளையினற நங்கைக்கு இரசமயம் உண்டாயிருக்கும் சந்தோஷத்தை அளவிட முடியுமோ?—

பெருமகிழ்ச்சியில் மூழ்கிய நங்கை சீராளனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு இழுத்துக்கொண்டு போய் நாயகரிடம் விட்டாள். என்ன சொல்லுவதிந்த அதிசயத்தை! நாயனார் மகனைக்கண்டதும் பரமானந்த பரிதராகி கண்ணைமூடிக்கொண்டு சிவபெருமானை தியானித்தார், பிறகு கண்ணைத்திறந்து பார்க்கையில் அருகேயிருந்த பைரவரைக் காணோம். இருவரும்—இத்தனைநேரம் எங்கே இங்கிருந்த அடியார்? என்று வியப்புற்று, எங்கும் நிறைந்தவரான நீலகண்டனைத் தியானித்துத் துதித்தனர்.

அந்நிமிஷத்தில் சிவபெருமான் விருஷபவாகனத்தில் வாமபாகத்தில் பார்வதி தேவியாருடன் காட்சி தந்தார். அந்த அரிய தரிசனம் கண்ட நாயனார், அவர் மனைவி, சீராளன் மூவரும் ஆநந்த பரவசர்களாய்த், தரையிலே விழுந்து பணிந்து எழுந்து நின்று துதித்தார்கள்; இந்தப் பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்குமென்றெண்ணி மகிழ்ந்தார்கள். சிவபெருமான் அவர்கள் மூவரையும் தம்முடன் கைலாசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

வித்வத சாமர்தநிய வசனம்.

ஒரு சமயம ஓா அரசனிடததில விதவானகள ஸம மானம பெறச சென றிருநதனா. அபபோது பரீக்ஷை நடநதது ஸமஸ்தான விதவானுகிய சொககலிஙகததே சிகா எலலோரையும கேளவிகள கேடடுப பரீக்ஷிததாா. விதவானகளெலலாம அவா கேடட கேளவிககுத தகக விடை கொடுததுவநதாாகள் அவாகளில தாமலிஙகம எனபவா மாததிரம சொககலிஙகம கேடட ஒரு சிறு கேளவிககு விடைசொலலத தெரியாமல விழிததாா அபபொழுது அரசன தலையை அசைததுப புனமுறு வல செயதான அவனருகே யிருநத அமைசசாகளி லொருவா "என்ன ஓய தாமலிஙகம, சொககலிஙகததி னிடம தலையைக கொடுதது விடடீரே?" எனறு கேட டாா தருமலிஙகம சிறநத விதவான எததனையோ முறை இநத இராஜ சபையில ஸமமானம பெறறிருக கிறாா. இனறு சொககலிஙகம கேடட கேளவியால ஏதோ மறதி யேறபடடுவிடடது. ஆனைககும அடி சறுககுமனறோ?—

அமைசசா இபபடிக கேட்கவே, தருமலிஙகம 'ஆம நான தலையைக கொடுததுவிடடேன. நீா அவ ரிடம சீககிரம கததியைக கொடும" எனறாா. இவவாறு அவா கூறியது, நான தலையைக கொடுததுவிடடேன, கததியைக கொடுததால அவா வெட்டுவாா. குறறவா ளியைத தணடிபபது சகஜந தானே எனறு ஒரு பொருளும, நான தலையைக கொடுதது விடடேன, கததிகொடுததால அவா சரைபபாா எனறு ஒரு பொரு ளும பெறபபடுகினறமையினுல இநதப புததிசாலித தனததுககு அவரைப புகழ்நது அரசன அவாககு வழக கமபோல ஸமமானஞ செயதனுபபினன. கலவிமான கள எநத விததததிலும தபபிததுக கொளவாாகள.

நறகுண முள்ளபையன.

முற்பகல் செயயிற் பிற்பகல் விளையும

சறகுணன எனனும ஒரு பையன ஒருநாள் தன ஊருககு ஐநது மைல தூரததி லுளள ஒரு கிராமததிறகுப போக வேணடியிருநதது. ஆகவே அவன தனனுடன ஒரு நாளைககு வேணடிய ஆகாரததை எடுததுககொணடு கால நடையாயப புறபபடடுபபோனுன கொ ஞசதூரம போனதும ஒருசிறிய நாய்ககுட்டி அவனிடம வாலைக குழைததுககொணடு வநதது சரியான ஆகாரம கிடைககாமல படடினியோடிருநது அவஸதைபபடும பரி தாப நிலைமையிலிருககிறமாதிரி அது தெனபடடது இருநதாலும முதலில அதை அவன கவனியாமல போயக கொணடிருநதான. அநத நாயககுடடியும தளளாடித தள்ளாடிககொண்டே அவனைப பினதொடாநதது. இதை மறுபடியும கவனிதத சறகுணன "ஓ கோ! இதன நிலைமை மிகவும பரிதாபமாயிருககிறது! ஆயினும என னிடம இருககும ஆகாரததில கொஞசம இதறகுக கொடுததால நான சாயஙகாலம படடினியோடுதான வீடு போக வேணடிவரும. இருநதாலும இநத நாய்ககுடடி எனனைவிட அதிகபபசியினுல கஷடபபடுகிற படியால நான என ஆகாரததில கொஞசம இதறகுக கொடுக கிறேன" எனறு சொலலிககொணடே தன ஆகாரததில

கொஞ்சம் எடுத்து அதற்குப்போட்டான். நாய்க்குட்டி
யும் அநேகநாட்களாய் ஆகாரமே சாப்பிடாததைப்போல
மிக்க ஆவலுடன் இட்டதைப் புசித்தது.

அவ்விடம் விட்டு அந்தச் சிறுபையன் கொஞ்ச
தூரம் போனான். நாயும் அவன் கூடவே வாலையாட்டிக்
கொண்டும், முன்னங்கால்களை நீட்டி நீட்டித் தாண்டிக்
கொண்டும் ஓடி வந்தது. அங்கோரிடத்தில் ஒரு கிழக்
குதிரை கொடிய வியாதியால் அவஸ்தைப்படுகிறமாதிரி
படுத்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் குதிரையைப் போய்ப்
பார்த்தான். அது ஆகாரமே இல்லாமல் பசியினால்
களைத்து எழுந்திருக்கக்கூட முடியாமலிருந்தது. இப்
பரிதாப நிலைமையைப் பார்த்த பையன் "இக்குதிரையோ
அதிக அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இப்
போது இதற்கு நான் உதவி செய்துகொண்டிருந்தால்
நான் வீடு திரும்ப அதிகநேரமாய் இருட்டிப்போய்
விடும், வழியிலோ திருடர்பயம் அதிகமென்று கேள்விப்
பட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும் இதைப் பரிதாப நிலை
யில் விட்டுப்போகமனம் வரவில்லை. ஆகையால் என்னால்
கூடியவரையில் கஷ்டப்படப்போகிறேன். நான் இந்தக்
குதிரைக்கு உதவி செய்வது பேருபகாரமாகையால் நான்
செய்தே தீரவேண்டும். எனக்குக் கடவுள் உதவி புரி
வார்" என்று சொல்லிக்கொண்டு கொஞ்சம் தூரம்போய்
புல் இருக்குமிடம் தேடி, கொஞ்சம் புல் பிடுங்கிக்கொ
ண்டு வந்து அதற்குப்போட்டான். குதிரை பசிப்பிணி
யால் வருந்திக்கொண்டிருந்தமையால் அப்புல்லை வெகு
ஆவலுடன் தின்றது. உடனே கொஞ்சம் ஜலமும்
கொண்டுவந்து வைத்தான், அதையும் குடித்தது.

குடித்த உடன் அதற்குக் களைதெளிந்து அநேக முறை உடல் அசைத்துக் கொடுத்துக் கடைசியில் எழுந்து நடந்து புல்மேய ஆரம்பித்தது.

சற்குணன் அதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டே கொஞ்சதூரம் போனவுடன் ஒரு மனிதன் அங்கொரு சேற்றுக்குட்டையிலிருந்து கரையேறத் தெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்த பையன் "ஐயா, என் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்? இந்தக் குட்டையை விட்டு வெளிப்பட வர உமக்கு வழி தெரியவில்லையா?" என்று கேட்டான். அந்த மனிதன் "என் எஜமானே! நான் இந்தக் குட்டையில் விழுந்துவிட்டேன் எனக்கோ கண் தெரியாது குருடன் இவ்விடம் அங்கும் இங்கும் போனால் ஆழமாயிருக்கும் அதில் மூழ்கிப்போவேனோ என்கிற பயத்தினால் இவ்விடத்தில் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்னை யாராவது காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று சொன்னான்.

பையன்:—என் வேஷ்டி நனைந்து போனாலும் போகிறது உன் தடியை என்னிடமாக வீசி எறி நான் உன்னைக் கரை ஏற்றிவிடுவேன்" என்றான்.

உடனே குருடன் பையன் தெரிந்த பக்கமாகத் தன் குச்சியை வீசி எறிந்தான். பையன் அந்தக் குச்சியை, எடுத்து ஊன்றிக் கொண்டு ஆழம் பார்த்துக்கொண்டே அதிக ஜாக்கிரதையாய்க் குட்டையில் இறங்கிப்போனான், கடைசியில் குருடனிடம் போய் அவன் கையைப் பிடித்து மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டு கரையில் கொண்டுவந்து விட்டான். குருடன் ஐயா, எனக்கு இனி

வழி தெரியும நான வீடுபோய்ச சேருகிறேன. தங்களு
கரு மிகவும சிரமம கொடுததேன. மனனிததருள வே
ண்டும. தஙகளுககு ஸாவ மஙகளமும உண்டாகக்கட
வது எனறு வாயார வாழ்ததினன. சிறுபையனே இரு
ட்டாய்விடப போகிறதே எனகிற பயததினுல அதிக
விரைவாகத தன வழியே நடநதான

கொஞ்சதூரஞ் செனறவுடன யுததததில இரண்டு
காலுமிழநத ஒரு சிபபாய பசியால வருநதிக கொண்டி
ருபபதைப பாாததான. சிபபாய "அபபா எஜமானே!
நான அநேக யுதததததில சணடை செய்திருககிறேன.
கடைசியில நீ இபபோது பாாககிற நிலமையில எனது
இரணடு காலகளையும இழகக நோநதது இபபோது
ஆகாரம பணம ஒனறு மிலலாமல பசியால வருநதிககொ
ணடிருககிறேன உனனுலான உதவி செயதால பேருப
காரமாயிருககுமபபா" எனறுன

அவனுடைய பரிதாப நிலமையைக கணடு சகிககொ
ணுத பையன உடனே தனனிடம மிசசமாயிருநத உண
வை அவனுககுக கொடுதது "ஐயா, இதுதான இபபோ
து எனனிடமுளளது அதிகமிருநதால அதிகம கொடுப
பேன உமககுக கடவுள உதவி புரிவார" எனறு சொலலி
விட்டுத தன வழியே ஓடினன.

கடைசியில தான போகவேண்டிய ஊா போயச
சோநது அஙகு ஆகவேணடிய காரியததைை முடிததுக
கொணடு வீடுதிருமபித தனனுல கூடியவரையில வேக
மாய் வநது கொணடிருநதான அபபடி வேகமாக வந
தும பாதி வழி வருவதறகுள இருட்டிப போயவிட்டது.
நிலா வெளிசசமுமிலலை. நக்ஷததிரஙகளின வெளிசசம

கூடத தெரியாமல் அதிக இருட்டாயிருநதது. அவன நிதானததினமேல வநதுகொண்டே யிருநதான: வழி தபபி ஒரு காட்டுககுள போயவிட்டான.

திககும தெரியவிலலை திசையும தெரியவிலலை. அலைநது அலைநது பசி மேலிட்டுக களைததுபபோய மேலே போகமுடியாமல ஓரிடததில உட்காாநது பலமாக அழததொடஙகினன இபபடிக கொஞசநேரம அழுது கொணடிருககும்போது இவன காலையில உபகாரம செயத நாய வாயில ஒரு மூட்டையைக கௌவிககொணடு இவனி டம வாலை யாட்டியபடி வநது நினறது அதைபபாாதத பையன அநதமூட்டையை வாஙகி அவிழததுப பாாத தான. அதில நலல ரொட்டிகள இருககக கணடு சநதோ ஷபபட்டு அவைகளைப பசியாரததினறு களைதெளிநதான. தெளிநதவுடன தைரியஙகொணடு "நான உனககு அறப ஆகாரம கொடுததேன, நீ எனககு விசேஷமான ஆகாரம கொடுதது உதவினய" எனறு நாயைபபாாததுச சொலலி விட்டு "ஒரு நாயககுச செயத உபகாரஙகூட வீண போகிறதிலலை" எனறு மனததில சநதோஷ மடைந தான.

பிறகு எபபடியாவது வழியைககணடு பிடிததுப போகலாமெனறு இஙகுமஙகும போயப பாாததான வழியோ தெனபடவிலலை காலெலலாம முட்கள தைத தன. எனன செய்வான பாவம! ஒனறும தோனருத வனய்த தெயவமேதுணை யெனறு பிராாததது நினருன. ஈசன நலலையணைச சமயததில கைவிடலாகா தெனறு இரஙகி வெளிசசததை அனுபபினன, எனறு கருத நிலாவெளிசசம வீசத தொடஙகியது. அதுகணடு

திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை என்பது வீண்போகாமல் ஈசன் உதவிபுரிந்தான் என்று நினைத்து வழிதேட நாற்புறமும் பார்த்தான் பார்த்தவளவில் அங்கு அவனெதிரில் ஒரு குதிரை மேய்ந்துகொண்டிருந்தது அதனிடம் சென்று பார்க்கையில் அது அவன் உதவிசெய்த குதிரையாகவே இருந்தது அது கண்டு மகிழ்ந்து "இதுவோ நான் காலையில் உபகாரம் செய்த குதிரை இது இந்தக்காட்டிலேயே மேய்ந்து கொண்டிருக்கிறபடியால் இந்தக்காட்டில் இருக்கும் வழி நன்றாய்த் தெரியும். இது இப்போது என்னைத் தன்முதுகின்மேல் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு இந்தக்காட்டிற்கு வெளியே கொண்டுபோய் விடாதா! பார்ப்போம், உபகாரம் செய்தது வீண்போகாது, முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையுமென்பார்களே, இதுவும் ஆண்டவன் என்விஷயத்தில் சிறிது கோபந்திறந்தானோ நிதர்சனமாகக் காண்பித்தருளினரோ இப்போதும் உதவி அவசியம் கிடைக்கும் ஈசா கருணைபுரிய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே குதிரையைக் கூப்பிட்டுத் தன்கையால் தட்டிக்கொடுத்தான். குதிரையும் இவனைத் தெரிந்து கொண்டு இவனுக்கு நன்றிபாராட்டத் தயாராயிருப்பதாகத் தெரிவிப்பதுபோல் முகத்தை இவன் பக்கம் திருப்பியது. உடனே பையன் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டான். குதிரையும் ஒரு தொந்தரவும் செய்யாமல் புறப்பட்டு மெதுவாகக் காட்டைத் தாண்டி நல்ல ரஸ்தாவுக்கு வந்து சேர்ந்தது சிறு பையன் அதிக ஸந்தோஷப்பட்டுக் கீழே இறங்கிக் குதிரையைத் தட்டிக்கொடுத்து "நான் காலையில் இந்த அற்பப்பிராணிக்கு உதவி செய்யாதிருந்

தால் நான் நடுக்காட்டிலேயே திண்டாடிக்கொண்டுதா னிருக்கவேண்டி யிருக்கும். எந்த உதவியும் வீண் போகிறதில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் வழி நடந்தான்.

இவனை இன்னும் தொந்தரவு விட்டபாடில்லை. இவன் கொஞ்சதூரம் சென்றவுடன் இரண்டு திருடர்கள் வந்து இவனை மறித்துக்கொண்டு இவன் இடுப்புத் துணியைப் பிடுங்க எத்தனித்தார்கள். இச்சமயத்தில் இவனுடன் வந்துகொண்டிருந்த நாய் அவர்களில் ஒருவன் காலைப் பிடித்துக் கொடூரமாகக் கடித்தது. கடித்தவுடன் அவன் பையனை விட்டுவிட்டு நாயைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினான். நாய் குரைத்துக்கொண்டும், ஊளையிட்டுக் கொண்டும் ஓடியது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் "யாரடா திருட்டுப்பயல்கள் அங்கே, பிடியடா பிடியடா" என்ற சத்தம் கேட்டது. கேட்டதும் மற்றொரு திருடனும் பயந்து பையனைவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

பையன் சத்தம்வந்த திக்கைத் திரும்பிப் பார்த்தான். தான் காலையில் உபகாரம் செய்த சிப்பாய் குட்டையிலிருந்து கரையேறிய குருடன் மதாளில் ஏறிக் கொண்டு வரக்கண்டான்.

சிப்பாய் பையனைப் பார்த்து "ஆஹா குழந்தாய்! உனக்குக் கடவுள் கிருபை உண்டாகுக! நீ எங்களுக்குக் காலையில் செய்த உபகாரத்திற்குப் பிரத்யுபகாரம் செய்ய இந்தச் சமயத்தில் வந்து உதவினதுமே இதுவே எங்களுக்கு வெகு திருப்தியைத் தருகிறது. நான் ஒரு வேலியோரமாய்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது இருவர் ஒரு சிறு பையனை வழிமறிப்பதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பேச்சி லிருந்து அது நீயாகத்தா னிருக்கவேண்டுமென்று தீர

மானித்தேன். உனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தேன். நான் இரண்டுகாலுமில்லாத முடவனை படியால் எப்படிச் செய்வதென்று வருந்தினேன். இந்தச் சமயத்தில் இவர் இவ்வழியே வந்தார். நான் இவர் தோளின்மேலேறிக்கொண்டு வழிகாட்ட இவர் நடந்து வர நல்ல சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தோம். செய்த உதவி ஒருபோதும் வீணபோகாதப்பா" என்றான். பையனும் அவர்கள் தக்க சமயத்தில் செய்த உபகாரத்திற்கு அவர்களுக்கு மனப்பூர்வமான வந்தனமளித்தான்.

பிறகு அவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து பையன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்ததும் நடந்த சங்கதிகளைப் பையன் தன் தகப்பனாருக்கு விவரமாகச் சொன்னான். தகப்பனார் சந்தோஷப்பட்டு அவர்களுக்கு நல்ல சாப்பாடு போட்டுப் படுத்துக்கொள்ளப் படுக்கையும் கொடுத்து உபசரித்தார். பையன் தன் ஆயுள்கால முழுமையும் தான் செய்த உபகாரத்தையும் பிறகு தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்துக்களையும் அப்போது தனக்கு உதவி ஏற்பட்டதையும் நினைத்து நினைத்து,

"நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி
என்று தருங்கொ லெனவேண்டா—நின்று
தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான்தருத லால்"

என்ற ஆன்றோர் வாக்கியம் பொய்க்காமல் நான் பிரத்யக்ஷத்திலேயே கண்டனுபவித்தேன். என்றும் எந்த நிமிஷத்திலும் எந்த விடத்திலும் எந்தவிதமான உபகாரஞ் செய்ய நேரிடினும் செய்யத் தவறேன். இதுவே தெய்வ சம்மதமானது" என்று மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தான். தன் ஆயுள்பரியந்தம் தனக்கு நன்றிசெய்த நாயையும் காப்பாற்றி வந்தான்.

குழந்தைகளே! இக்கதையினால் நாம் உபகாரம் செய்தால் அது ஒருபோதும் வீண்போகாது என்பது அறிந்துகொண்டோம். ஆகையால் நீங்கள் சமயம் நேர்ந்தவிடத்து உங்களாலான உபகாரம் செய்யத் தவறாதீர்கள். கடவுள் உங்களுக்கு உதவிபுரிவார்.

ஹாஸ்யம்

ஒரு ஸ்திரீ தன கணவனை எபபோதும திட்டிக கொணடேயிருபபாள. அவன என்ன நலல வாாததை சொனனாலும, கேடபதே யிலலை அவன பரமசாது வாகையினால 'நமது தலைவிதி யிபபடி வநது சோந திருககிறது' எனறு சுமமா விருநது விடடான இப படி இருககையில ஒருநாள அவன வெளியே போயி ருநதான அபபொழுது கசசேரி சேவகனொருவன வரிபபணம கேடகவநதான. அவளவீடடுத தெருக கதவு சாததியிருநதது சேவகன கதவைத தடடுட லாயத தட்டினான அவளவீடடுககாரி தன புருஷனதான வநது கதவைத தடடுகிறான எனறெணணிககொணடு, "நீ கழிசசலிலே போயவிட! உனனைக கொணடுபோய வைகக! இநநேரமெனன? உனனை வெளியிலே எஙகே வாரிக கொணடு போசசு?" எனறு திட்டிக கொண்டே வநதாள சேவகன கதவைத தடடுவதை நிறுதத விலலை. அவளுககுக கோபம வநதுவிட்டது ஆகை யினால அவள "கதவைத திறபபதறகுள உனககெனன கேடு, நீ நாசமாய்ப்போக!" எனறு சொலலிககொண டே கதவைப படீரெனறு திறநதாள. திறநததும சேவ கனைககண்டு திடுககிட்டாள. சேவகன, நான வரிபப ணம கேட்க வநதால எனனை வாயில வநதபடி திட்டு

கிருயா பார் உன்னை " என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய் விட்டான்.

சேவகன் நேரேபோய் அதிகாரியிடம் தன்னை இந்த ஸ்திரீவாயில் வந்தபடி திட்டியதாகப் பிரியாது கொடுத்தான் அதிகாரி வழக்கை யெடுத்துக் கொண்டார். விசாரணையில் அந்த ஸ்திரீ "எல்லோருடைய முன்னிலையிலும், 'நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; வந்தவன் சேவகனென்று எனக்குத் தெரியாது என் கணவன் என்று நினைத்து நான் திட்டிவிட்டேன்?" என்று சொன்னாள் இதைக் கேட்டதும் அதிகாரியும் அங்கிருந்தவர்களும் நகைத்தார்கள் கணவன் "என் கண்ணே உன்னை மெச்சினேன்! இந்தச் சமயத்தில் உன் சுபாவமான செய்கையை மறைக்காமல் பேசினையே? அதுபற்றி நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். நீ இத்தனை நாளாக என்னைத் திட்டியவைகளையெல்லாம் மறந்தேன். இனியாவது திட்டாமலிரு" என்று கூறினனும் இதைக் கேட்டதும் எல்லோரும் வெகு விந்தையென்று கூறி நகைத்தனர். அதிகாரி அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து, "நீ இனிமேல் உன் புருஷனை அப்படித் திட்டாதே" என்று கூறி விடுதலை செய்தார். ஆனால் அந்த ஸ்திரீ தன் கணவனைத் திட்டுவதில்லை. பிறகு அவளுடைய புருஷன் அந்தச் சேவகனைக் கண்டால், என்னைப் பெருந் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்த உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்" என்று சொல்லி வணங்குவ துண்டு.

குகன் ஓடம் விட்டது

உ

செநதிலாணடவன திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அலலது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாநதப் பததிரிகை

தொகுதி 5 | 1923௵ அகடோபா௴ | பகுதி 10

தெயவ வணககம்.

சோதியம வேதணட கனனிகைபா தககவுபி
  நயதுலய சோபவதன
துஙகதரி சூலதரி கஙகாளி சிவகாம
  சுநதரி பயநத நிரைசோ
ஆதிநடு மூதணடவணட பகிரணடஙகள
  யாவுங கொடுஞசிறகிறுல
அணையுநதனது பேடை அணடஙகளெனனவே
  அணைகருங கலாபமயிலாம
நீதிமறை யோதணட முபபததுமுககோடி
  நிததரும பாவு கிரியாம
நீலகிரி வேலவணிராலயப நிரபபயன
  நிரவியாகுலன சஙகுவான
மாதிகிரி கோதணடதணடந தரிததபுயன
  மாதவன முராரிதிருமால
மதுகயிடவாரி திருமருகன முருகன குமரன
  வாமுதவு வாகைமயிலே

அருணகிரிநாதர் அருள் வாக்கு

ஹிதோபதேசம்.

1 பெரியோர்களுடைய கோபம் கெடுதி செய்வதில் எவ்வளவு பெரியதோ அவ்வளவு அவர்களுடைய தயவு நன்மை செய்வதிலே பெரியதாம்

2 ஸத்தியத்தைக் காப்பதனால் எவ்வளவு புண்ணியமுண்டாமோ அவ்வளவு புண்ணியம் வேறு எந்த நல்ல கர்மத்தினாலும் உண்டாகாது

3 சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் பிறரும் ஒருவனை விட்டொழிவர், பிறவும் விட்டொழியும் ஆனால் ஒருவனை அவன் கற்ற கல்வி நீங்குவதில்லை இதனாலேதான் பெரியோர் கல்விச் செல்வத்தை நன்பொருள், விழுப்பொருள், கேடில் விழுச்செல்வம் எனக் கூறியிருக்கின்றனர்

4 பகைவன் தனக்கு அநுகூலமாயிருந்தாலும் அவனோடு சிநேகிக்கலாகாது தண்ணீர் வெந்நீரானாலும் நெருப்பை அவிக்குமன்றோ?

5. பிறர்மீது குற்றஞ் சொல்லாமல் எவன் தன் மனத்தையே சீர்திருத்திக் கொள்ளுகிறானோ அவன் புனிதவானாவது திண்ணம்.

6. எவ்வித எண்ணங்கள் ஒருவனுக்கு உதித்து வருகின்றனவோ அவ்விதமாகவே அவனுடைய வாழ்க்கை முடிவு பெறுகின்றது.

திரௌபதி பாண்டவர் ஐவருக்கும் மனைவியானதேன் ?

முன்னாளிலே துவட்டா என்னும் ஒரு வேதியனிருந்தான். அவன் பண்டப் பவனாக இருந்தான். அவனுக்கு மூன்று தலையுடைய மகனொருவன் பிறந்தான். அவன் தவசியாக இருந்து தவம் செய்தான். இந்திரன் 'நமது பதவியை இவன் விரும்புகின்றான் போலிருக்கிறது. அதனாலேதான் இவ்வாறு இவன் தவஞ் செய்கிறான்' என்று சந்தேகங்கொண்டு அவனைக் கொன்றான்.

பிறகு பிரம்மஹத்தி பிடித்துக்கொண்டது. அவனிடமிருந்த பிரமவொளி தருமதேவதையை அடைந்தது. ஆகவே இந்திரன் ஒளியை இழந்தவனானான்.

தன்மகனை இந்திரன் கொன்றது துவட்டாவுக்குத் தெரிந்தது. அவன் கோபங்கொண்டு தன் சடையிலொன்றைப் பறித்து எடுத்துக்கொண்டு, "என்னுடைய வல்லமையைச் சகலதேவர்களும் பார்க்கட்டும். இந்த மூவுலகத்தவரும் பார்க்கட்டும். என் மைந்தனைக் கொன்ற கொடியவனாகிய அந்த இந்திரனும் பார்க்கட்டும்"— என்று கூறி அதை ஹோம அக்கினியிலே போட்டான்.

போட்டவுடன் அந்த ஹோம அக்கினியிலிருந்து

ஓா அசுரன தோனறினை. அவன ஒரு பெரிய அஞசன மலைபோலிருநதான, பெரிய பெரிய கோரபபறகளை யுடையவனுயப பாாககப பயஙகரமாகவுமிருநதான. அவ னுடைய அநத உடல நாளதோறும, ஒருவன எறிநத பாணம எவவளவுதூரம செலலுமோ அவ்வளவுதூரம வளாநதது

இவவாறு ஓா அசுரன வளாவதை அறிநத இநதிரன பயநது, அவனோடு சமாதானம செயது வைபபதறகாக சபதரிஷிகளை அவனிடம அனுபபினை சபதரிஷிகள அநத அசுரனிடமபோயத தககபடி பேசி அவனுககும இநதிரனுககும சமாதானஞ செயவிததாாகள இருவரும ஒருவாககொருவா கெடுதி செயவதிலலை யெனறு ஸத தியம செயதுகொணடாாகள.

அபபடி யிருககையில, இநதிரன காலம பாாத திருநது அநத ஸததியததைக கடநது அவவசுரனைக கொனறுன முன அடைநத பிரமஹததி தோஷததி னுல இநதிரன தன ஒளியிழநதானலலவா? இபபோது ஸததியஙகடநத குறறததிறகாக வலலமையை இழந தான அநத வலலமையானது வாயுவோடு கலநதது

முன ஒருசமயம இநதிரன கௌதம ரெனபவரு டைய மனைவியை அடையவிருமபினை. அதனுல அவன கௌதமருடைய சாபததிறகாளானுன அநதச சாபத தினுல அவனுடமபி லிருநத அழகு வெளிபபடடு அசு வினி தேவாிருவாிடமும போய்ச சோநதது

இநதிரன தருமம, ஒளி, வலலமை, வடிவு இவை இலலாதவனானதை அறிநத அசுராகள அவனை வெல வதறகு முயனறுாகள. அபபடியிருககையில அவாகள பூலோகததிலே அசுராகளாகப பிறநதாாகள; அதருமங களைச செய்யததலைபபடடாாகள.

அசுரர்களின் கொடுஞ்செய்கைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல் பூமிதேவி தெய்வசபைக்குப் போய் அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்களைக் கூறி முறையிட்டாள். தேவர்கள் துஷ்டர்களான அவ்வசுரர்களை ஒழிக்க மனம் கொண்டார்கள். உடனே அவர்கள் பூலோகத்தில் தங்கள் தங்கள் அம்சங்களோடு மனிதவர்க்கப் பிறப்பிறந்தார்கள். தருமதேவதை தன்னிடமிருந்த இந்திரனுடைய ஒளியைக் குந்தியினிடம் சேர்த்தது. அதனால் குந்தியினிடம் தருமராஜா பிறந்தார். வாயு தன்னிடமிருந்த இந்திரனுடைய வல்லமையைக் குந்தியினிடம் சேர்த்தான். அதனால் பீமசேனன் பிறந்தான். இந்திரனுடைய வீரியத்தினாலே அர்ச்சுனன் பிறந்தான். அசுவினி தேவர்கள் தம்மிடமிருந்த இந்திரனுடைய வடிவத்தைப் பாண்டுவின் மற்றொரு மனைவியாகிய மாத்திரியிடம் விட்டார்கள். அதனால் நகுல சகாதேவர்கள் பிறந்தார்கள்.

இவர்களுள் தருமராஜனே நிலத்தின் தத்துவக்கூறு. பீமன் வாயு தத்துவக்கூறு. அர்ச்சுனன் ஜலத்தின் கூறு. அக்கினியின் வடிவமுடைய நகுலன் தீயின் கூறு. சகாதேவனே ஆகாயத்தின் கூறு. இவ்வாறு இந்திரனுடைய பஞ்சபூதக்கூறும் பஞ்சபாண்டவர்களாகப் பிறக்க நேர்ந்தது.

பின் இந்திரனுடைய மனைவி சசிதேவியே வேள்வித் தீக்குழியினின்றுந் தோன்றித் துருபத ராஜனுடைய மகளென வளர்ந்து பாண்டவர்களின் பட்டமகிஷியானாள். ஆதலின் திரௌபதி பாண்டவர் ஐவருக்கும் மனைவியானது குற்றமுடையதன்று. இந்திரனொருவனே ஐவரானான். அவன் மனைவி சசி ஐவர்களாகப் பிரிந்து நின்ற இந்திரனை மகிழ்விக்கத் திரௌபதியாகத் தோன்றி அவ்வாறே மகிழ்வித்தாள்.

பிரகலாத வெணபா

காப்பு.

அகரம எழுததுமுதல ஆயதபோல ஆதி
பகவனபாாக குணமெனனும பானமை—திகழவரும
மெயயறிவின ஓாசிறுவன மேனமைசொல வானகுருகூா
ஐயறிவும வெனறுன அரண

நூல்

மாதவஞ்செய தாஙகாரம வாயநதிறைவன தானேயென
றொதவஞச கஞசெய துலகமுறறும—சீதமுடன்
தனபோ வழஙகிவரச சாறறுவிததான ஒணபறையை
முனபோா இரணியமூாக கண. (1)

(அதனல்)

முனிவாசுரா முனனூல முறையிழநதாா உளளம
நனிவருநதி யேஆதி நாதன—பனிததாள
உறவத திலலாா ஒழிததாா முதுமை
மறவேல எனுநன மறை (2)

கறறபயன காணுா கனிநதவைசநது நிறபவெலாம
நறறவையின நலகியருள நாயகனுய—வெறறிக
கடலரவிற கணவளருங காரணனைச சோநதாா
திடவாமீந தான அவனுந தோநது (3)

(இவ்வாத்தின்படி இரணியனுக்கு)

கடவுளஉயிா பாசம கடைததேறும மாககம
திடவிசுபபி வறறினநிலை தோநது—புடவியொடு
வானவாழ மாமறையும வாழ அவதரிததான
தேனவாழ அலஙகலொரு சேய (4)

(அப்போது இரணியன்)

ஆனநதத தாழநதான அசுராகுரு வைககொண்டு
ஞானந தழைததன நனமகறகு—வானவரும
சேமமுறறு வாழததத திருபபிரக லாதனெனும்
நாமமிட்டுப போறறிவநதான நனகு. (5)

(வரும)

ம. இராஜகோபால பிள்ளை,
விதவான் - கோமளேசுவரனபேட்டை

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(204-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பரதாழ்வான் செய்தி இவ்வாறிருக்க, நாட்டைத் துறந்து காட்டுக்குப் புறப்பட்ட ஸ்ரீராமபிரானது வரலாற்றைக் கொஞ்சம் கவனிப்போம்.

சீதா லக்ஷ்மண சகிதமாகப் புறப்பட்ட இரகுநந்தனன் அயோத்திமாநகரத்தின் எல்லையைக் கடந்து வழியிற்றோன்றும் காட்சிகளின் விநோதங்களைப் பிராட்டிக்குக் காட்டியவாறே நடந்து வந்து புனிதத் தன்மை வாய்ந்த கங்கா நதியின் தீரத்தை யடைந்தனன். அங்கு தவவாழ்க்கையிலமர்ந்திருந்த மகரிஷிகள் இவர்கள் வரவை மிக்க அன்புடன் ஏற்று உபசரித்தனர். இவர்களும் அவர்களைப் பேரன்புடன் வணங்கி அவர்களுடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றனர். இவர்கள் வனம் வர நேர்ந்த சம்பவத்தை அறிந்து மகரிஷிகள் இவர்களைத் தேற்றினார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் யதீஸ்வரர்களிடம் இருக்கும்போது இவர்களைக் குகன் கண்டான்.

குகனென்பவன் வேட ராஜன்; கணக்கற்ற நாவாய்களுக்கு அதிபதி; கங்காநதியின் தீரத்தில் சிருங்கிபேரபுரம் என்னும் ஊரையுடையவன். மகாதீரன்; திரண்ட சேனைகளைக் கொண்டவன். உத்தம குணங்களும் சற்கிரியைகளும் பொருந்தியவன். தெய்வநம்பகம் சிறக்கப்'

பெற்றவன் கங்கையைக் கடக்கவருவோரை நாவாய் மூல
மாக மறுகரை சேர்ப்பவன் இவன் ஸ்ரீராமபிரானைக்
கண்டதும் இவனுக்கு அப்பெருமான் விஷயத்தில் அன்பு
பெருகிற்று இப்படி அன்புண்டாவதற்கு யாதொரு
காரணமுங் காணோம் நிஷ்காரணமாக ஒருவருக்கு மற்
றொருவர் மீது சில சமயங்களில் அன்பு உதிப்பது சகஜம்
என்பதை நாம் அநுபவவாயிலாக அறிந்து வருகிறோம்.
தன்னைக் காண்போர் எத்தகையரா யிருந்தபோதிலும்
அவர்களை அப்போதே ரமிக்கச் செய்வதே இரவிகுலோத்
தமனான ஸ்ரீரகுநந்தனுக்கு இயற்கை யல்லவா? அதுவே
ஒருகால் குகனை மயக்கியிருந்தாலும் இருக்கலாம்

ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டதும் குகன் தன்னையும் மீறி
யெழுந்த அன்பினால் இருகண்களிலும் ஆனந்தவெள்ளம்
பொங்கித்ததும்ப ஓடிவந்து, அடியற்றமரம்போல நிலத்
தில் வீழ்ந்து, பணிந்தவண்ணம் இருந்தான் அப்போது
தசரதநயன் தன் தம்பியின் முகத்தைப் பார்த்தனன்
உடனே இலக்ஷ்மணன் குகனை யெழுப்பி "அப்பா!
நீயார்? உன்விருப்பம் யாது?" என்று வினவினன் இக்
கேள்விக்கு விடைபகரக் கூடாமல் குகன் கண்ணீரால்
தன் சரீரம் நனைய இருகைகளையுங் கூப்பிக் கொண்டு
சிறிதுநேரம் மௌனஞ் சாதித்தான் பிறகு ஒருவாறு
தேறி "சார்பற்றவர்க்குச் சமயத்தில் சார்பாயெழுந்
தருளிய தெய்வமே! அடியேன் வேடுவன்; ஏழை,
ஏதிலன், கீழ்மகன்; நிரக்ஷரகுக்ஷி; பேதையேன், ஆயி
னும் தங்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் என்மனம் காந்தத்
தைக் கண்ட இரும்பாய் விட்டது; பிரிவதற்கு அணு
வும் இசையவில்லை இனி என்னை ஆதரிப்பது தங்களு
டைய பாரமே" என்று விம்மி விம்மி யழலானான்

இவ்வேடர் பூபதியின் அன்பை நோக்கிய ஸ்ரீராமபிரான் அவனைத் தங்களிடம் இருக்கப் பணித்து "தம்பி! இன்றுமுதல் எனக்கு நீ அத்யந்த நேசன், என் தம்பி இலக்ஷ்மணன் உனக்கும் தம்பி, என் பிரியை சீதை உன் கொழுந்தி, இது சத்தியமென்று நம்பக்கடவாய்" என்று சொல்லித் தங்களுக்கு அயோத்தியில் நேர்ந்த சமாசாரமுற்றும் அவனுக்கு இலக்ஷ்மணனைக் கொண்டு தெரிவித்தனன்.

மறுநாள் குகனை நாவாய் சித்தஞ் செய்யக் கட்டளையிட்டு, முனிவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, கங்கையைக் கடக்கலாயினர். அப்போது ஸ்ரீராமபிரான் கங்கையின் பிரவாஹத்தைப் பிராட்டிக்கு அனந்த விதமாக எடுத்துரைத்தனன். மறுகரை சார்ந்ததும் தாசரதி குகனைப் பார்த்து "அன்ப! உன் நன்றி என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று. நீ யுன்னிடம் போகக்கடவாய். நாங்கள் வனவாசங்கழித்துத் திரும்பும்போது உன்னைச் சந்திக்கிறோம். நீ மனத்தளர்வடைய வேண்டாம்" என்றனன். குகனும் இராகவனை விட்டு நீங்க இஷ்டமில்லாதவனாயினும் பெருமானது உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனாய் நீங்கலுற்றான்.

ஸ்ரீராமபிரான் காட்டின காட்சியையும் அவ்விடத்தில் திடசித்தத்துடன் தவமியற்றும் முனிவரின் பெருமையையும் பிராட்டிக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டே பரத்துவாச மகரிஷியின் ஆசிரமத்தை யடைந்தனன். அங்கு அம்மகானால் உபசரிக்கப் பெற்று அவர் கூறியபடி சித்திரகூடப் பருவதத்தைச் சேர்ந்து இலக்ஷ்மணனால் இயற்றப்பட்ட பர்ணசாலையில் அனைவரும் தங்கியிருந்தனர்.

இஃதிவவாறிருகக, பநது மிததிரருடனும சேனு வெளளததுடனும தெக்ஷணதிசையை நோககி வநத பரதாழவானது செயகையைச சிறிது கவனிபபோம

இவவாறு புறபபடட பரதாழ்வான வழியிற் றனது அணணனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான தஙகிச சென்ற இடஙகளதோறும தானுநதஙகி, அவருணட காய கிழஙகுகளைத தானுமுணடு கஙகாநதியின தீரததை நோககிவநதனன கஙகையைக கடகக வருவோரை யொரு கரையினினறும மறறொரு கரைககுக கொணடு போயவிடும நாவாயகளுடன அஙகுகாததிருககும வேட பூபதியான குகன பெருஞசேனை சூழவரும பரதநமபி யைச சிறிது தூரததிற கணடபோதே கடுஙகோபங கொளளலானான "ஆம இதோ ஆடமபரததோடு வருபவன பரதனே இவன தனது தாயின துரபபோ தனைக குடபடடு என ஐயனை வனததிறகோடடி விடட தோடமையாது பினனுங கெடுதி செயய வெணணியே மகாதுணிகரததோடு வருகிறான ஐயோ! பாபம், நானொருவன மததியிலிருககிறே னெனபதை யறியான போலும 'அடே! பரதா! நானே வேடன உன தமயனாரது குறிதிசயம மெசசத தகுநதவனென்று நேரிற கணடேன அதுவும ஓரேநாள பழககததில

"புணாசசி பழகுதல வேணடா உணாசசிதான
நடபாங கிழமை தரும"

என்று உததரவேதம உதகோஷிககினறது அபபெருந தகையாளனுடன நீ பலநாள பழகியும அவனது காருண யததோடு கூடிய உதாரகுணததை யறியாமற போனாயே. சீ! சீ!!

"பலநாட பழகினும மூரககா கேணமை
நீாககுட பாசிபோல வோககொளளாதே"

எனனும நீதி வாககியததுககு நிதரிசனமாஞயே ஆறு
னும ஆழமறியாது காலிடடுக கொணட நீ எனனை மீறி
யனறோ அபபாற போகவேணடும வேடாவிடும சரம
வேநதா மீது பாயாதெனறு நமபி விடடாயோ! நீ
கொணடுவருமபடை யெலலாம எலிததிரள நானோ
அவறறை விழுஙககவலல அரவம எனபதைக கவனி"
என்று கையால தன மாரபைத தடடிககொணடே சிந
திததவனாயத தன சேனைகளை நோககி "அடா கிஙகரா
களே?" என்று ஒரு சததமிடடான உடனே "ஏன?"
எனகிற எதிரொலி பேரிடி யெயாநது விழுநததுபோற
கேடடது

"ஜாககிரதை! ஜாககிரதை!" அதோவருகிற பெரு
ஙகூடடததின மீது கணணோககமிருககடடும, குல
தருமததைக குபபுறக கவிழககுங கூடட மதுவே
அக கூடடததினின்று ஒரு துருமபும நமமைக கடநது
போகலாகாது நமமிடம சகோதரததுவம பாராடடிய
வாககனறோ நமமுயிரைத ததததை செயயவேணடுவது"
என்று தன படைககு உததரவிடடுக குகன பாரதாழ்
வாரனை உறறு நோககிநின்றுன

பரதனோ மாசடைநத மேனியனாய, மரவுரியுடுததது,
தெனறிசை நோககிக கூபபிய கையுடன துககக குறி
முகததில விளஙக வரும கோலமானது குகனுடைய கண
களுககுத தெனபடடது "எனன! பரதன இககோல
மாக வருகினறானே நாம அவன விஷயமாக நினைதத
தெலலாம தபபே. எமபெருமானுகிய ஸ்ரீராமபபிரபுவின

இரத்த சம்பந்தம் பெற்றவரும் பிழை செய்ய முன் வரு
வரோ? நானே எதிர் சென்று அவனைக்கண்டு தெளிகி
றேன்" என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டு பரதாழ்
வான் முன் விரைந்து சென்றான்.

குகன் தன் தமையனுக்குகந்த நேசன் என்று தெரி
ந்து கொண்ட பரதநம்பி அவனெதிரே முந்தினன். இரு
வரும் ஒருவரை யொருவர் நோக்கியதும் அவர்கள் கண்
களிலிருந்து நீரானது ஆறுபோல் பெருகியது. பேசநா
வெழாதவராய்த் தழுவிக் கொண்டனர். அப்போது,
தழுவிய வேடராஜனான குகன் தாமரைக்கண்களை
யுடையவனான பரதாழ்வானை நோக்கி "எழுவினும் உயர்
ந்த தோளாய்! நீ இவ்வளவு தூரம் நகரத்தைத் துறந்து
வந்த காரணம் யாது?" என்று வினவினன்.

பரதன் "ஐயனே எங்கள் தந்தையான சக்கரவர்த்
தியார் என் தாயாரிடம் வைத்த ஆசையினால் மதிமயக்
கங் கொண்டவராய் முறைகேடான ஏற்பாட்டுக்கு இடங்
கொடுத்தார். அதை நிவர்த்திசெய்து முறைப்படி அர
சனாக வேண்டிய என் தமையனை அழைத்துப் போகவே
வந்தேன்" என்றான்.

இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் குகன்,

"தாயுரை கொண்டு தாதை யுதவிய தரணிதன்னைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப்
போயினை யென்ற போழ்திற் புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிரம் ராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியி னம்மா"

என்று சொல்லிப் பரதாழ்வானை மார்புற இறுகக்கட்டிக்
கொண்டு கண்ணீரால் அவனை அபிஷேகஞ்செய்தான்.

பிறகு இவன் யார் என்று வினவிய பந்து வர்க்கத்
தினர் முதலாயினோர்க்குப் பரதன் குகனுடைய வரலாற்

றைக கூறினன அவாகள சநதோஷிதது அவனை ஆசீா வதிததாாகள.

பிறகு குகன பரதனையும அவனுடைய சேனை சமூகததையும படகிலேறறிக கொணடு கஙகையைக கடநது, ஸ்ரீராமபிரான தஙகியுள்ள இடததிறகுக கொணடு வநது விடடான

பரதனும ஸ்ரீராமபிரானும சநதிததனா ஸ்ரீராம பிரான அயோததியை விடடுப பிரிநதபின அஙகு நடநத சகலமும தெரிநது, தநதையின மரணததுககிரஙகி, பரதனுககுச சொலலவேணடிய புததிமதிகளைச சொலலி அயோததிககுப போய அரசாணடுவரத திடடஞ செய தனன பரதன அதறகு உடன படவிலலை கடைசியில ஸ்ரீராமபிரான பரதனுககுத தன பாதுகையை யளித தனன பரதன அபபாதுகைககுப படடஙகடடி, நந தியமபதியில தஙகித தவம பூணடிருநதான ஸ்ரீராமபி ரான அககணமே தெகஷிணதிசையை நோககிப புறப படடனன (வரும)

ஆததிரககாரனுககுப புத்திமடடு

திருவாஙகூரில சவலைற யெனனும ஓா ஊரில ஒரு நாயா தனது மாடுவீறறு வைததிருநத நூறு ரூபாய நோடடை அவ னது மூனறு வயதுக குழநதை கிழிததுச சேதமாககி விடடது அது கணட தகபபன அதனைத தரையில அடிததுக கொனறு விடடான அதுகணடதாய தன கைககுழநதையுடன கிணற றில விழுநதாள அதனைக கணட நாயரும கிணறறில விழுந திறநதான

பணததை நாம சமபாதிககலாம நமமைப பணம சமபா திகக முடியாது பணம போயவிட்டதே எனகிற ஆததிரத திறகு இடஙகொடுததனால ஒரு குடுமபமே அழிய நோநத விப ரீதம காணக.

மனித எண்ணத்தினும் தெய்வ எண்ணமே பெரிது

மாமல்லிகை என்றொரு மரமுண்டு. அது அளவற்ற புஷ்பங்களைப் பிரதி தினமும் புஷ்பிக்கின்றது. புஷ்பங்களோ பார்வைக்கு மிகவும் நேர்த்தியாகத் தோன்றுகின்றன. ஆனால் மணமில்லை. புஷ்பங்களும் பயன் படாமலே சிந்திவிடுகின்றன. அதுபோல மனிதவர்க்கத்திலுதித்த நமக்கும் பொதுப்பட எண்ணங்களாகிற புஷ்பங்கள் மலர்வதுண்டு. அப்புஷ்பங்களும் பெரிதும் பயன் படாமலே போய்விடுகின்றன. சிறிது பயன் படுவதும் நமக்கேற்பட்டுள்ள பகுத்தறிவின் விசேஷத்தாலேயாம்.

இவ்விஷயமாக நமது பெரியோர் சொல்லியவைகளையும் நாம் கவனித்தல் வேண்டும்.

ஔவையார்.

"உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம் (ஆயினும்)
எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன (ஆதலால்) கண்புதைந்த
மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்" என்றார்.

இது சத்தியமான பேச்சு என்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் அநுபவத்தில் கண்டு வருகிறோம். இவ்வசனத்

தை உறுதிப் படுத்தத் தாயுமானவரும்,

"எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏழைநெஞ்சம்
புண்ணாகி விட்டதினிப் போதும் பராபரமே" என்றார்

திருத்தக்க தேவரும் "அவலம் பூத்து" என்றார். ஆங்கில கவிசிரோமணி யொருவர் "நமது எண்ணங்கள் அவ்வளவும் முற்றுப் பெறக்கூடுமாயின் இவ்வுலகம் இப்போதிருப்பதைவிடப் பலமடங்கு பெரிதாக வேண்டும்" என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இந்த அபிப்பிராயங்கள், "நமக்கு இயல்பாக உதிக்கக் கூடிய பயனற்ற எண்ணங்களை அவ்வாறு [illegible] தியா திருத்தற்கான சாதனங்களை அப்பியசிக்கவேண்டும்; எல்லாம் பகவானுடைய எண்ணப்படியே நடைபெறும் என்கிற உறுதியை மேற்கொள்ளவேண்டும்;

"என் செயலாவ தியாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே
உன் செயலேயென் றுணரப்பெற்றே னிந்த வூனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லை பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினையோ விங்ஙனே வந்து மூண்டதுவே"

"ஒன்றை நினைக்கில் அதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்
எனையாளும் ஈசன் செயல்"

"அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது"

என்னும் மேலோருடைய உபதேசங்களைச் சிந்தித்தல் வேண்டும்" என்னும் முடிவை நமது ஞாபகத்தில் வேரூன்றச் செய்யும்.

"நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வம் தானொன்று நினைக்கும்" என்பது பழமொழியன்றோ? இது சம்பந்த

மாக யாவருககும தெரிநத ஒரு சிறு கதையை இஙகு ஞாபகப படுததுகிறேன

கதை

பலராமா தமது அருமைப புததிரியாகிய வதஸலையை மிகுநத செலவமுளள இடததில மணஞசெயவிகக வேணடுமெனறு விருமபினா அததகைய இடம அஸதினுபுரியே எனறுந தீரமானிததாா அஸதினுபுரியை ஆளபவன துரியோதன மகாராஜன அவன வணஙகா முடியுடையவன அவனிடததுளள சமபதது அளவுககு மிஞசியது. பிரபல வீரதீர ஞானவானகளாகிய பீஷமா, துரோணா, கிருபா, விதுரா முதலிய மேதாவிகளும அவனையே சூழநதிருநதனா பல பேசுவானேன? செலவததில அவனுககு ஒபபானவாகளாவது மேலானவாகளாவது இலலவே இலலை இபபடிபபடட மகாராஜனுடைய பிளளைககுத தமது பெணணைக கொடுததால எபபடிபபடட குறைவு மிராது எனறு பலராமா எணணினா

ஸ்ரீகிருஷண பரமாததுமாவுககுப பலராமருடைய இஷடததைப பூாததிசெயய மனமிலலை. சாபபததினிடம மாணிககமிருபபினும அதை எவா நேசிககத துணிவா? துஷடாிடம செலவமிருநதாலும அறிவுடையோா அவாகளைப பொருடபடுதத மாடடாாகள சுயபுததியு மினறி யொருவா சொலபுததியுங கேளாத பரமதுஷடனுகிய துரியோதனனுடைய சமபநதங கூடாதெனபது கிருஷண மூாததியின கருதது ஆகவே நறகுணமும நறசெயலும பொருநதிய பாணடவரையே வதஸலை உறவு பாராட்டவேண்டு மெனறு அவா இசசிததாா.

ஆகிலும தமது அண்ணருடைய மனைவை நேரே புண படுதத இணஙகாதவா போல நடிககலானா சாவஞஞரா கிய அவரால ஆகாத காரியம உணடோ? உடனே அவா வதஸலை இருநத இடததில ஒரு ராக்ஷஸனை வதஸலை யாககிவைததுவிடடு அவளை ஒருவருககும தெரியாமல அழைததுக கொணடுபோய அாசுனன மகனுகிய அபி மனயுவுககு அககினிசாக்ஷியாய மணமுடிததுவிடடாா

பிறகு பலராமா இஷடபபடி புதிய வதஸலையைத துரியன மகனை இலக்ஷமணனுககு விவாகம செய யுமபடி ஏறபாடு செயதாா இநத விவாகததைத நடதத சகுனியே முனனினருன அபபோது துரியோதனன தனது முழு சைனியததுடன தன மகன இலக்ஷ மணனை அலஙகரிததுக கொணடு துவாரகைககுப புறப படடான.

வழியில பகவானுடைய சஙகறபபபடி ஒரு தஙகு மிடம ஏறபடடது அது பாாபபவாகளைப பறிககத தககதாயிருநதது, எனறுங காணுத அறபுதப பொருள கள நிரமபப பெறறிருநதது, காணபோரது நிலைவிற ருனறும வஸதுசகளெலலாம நேரில விளஙகப பெறறு மிருநதது "இவவிடததில இஷடமுளளவாகள தங கள பழைய வஸதுககளைக கொடுததுவிடடு விலையேறப பெறற புதிய வஸதுககள எவையானுலும சரி, அவற றைப பெறறுக கொளளலாம" எனறு பெருதத எழுத தில எழுதபபடட பலகையொனறு தொஙகவிடடு மிருநதது

இபபடிககெலலாம தோனறுவது, நினைதத வுரு வெடுககவலல ராக்ஷஸாகளின வேலைபபாடு. அவாகள பக

வானுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றக கடமைப் பட்ட வாகளலலவா ?

துவாரகைககுப புறபபடட துரியோதன மகாரா ஜன இநத அதிசயககாட்சியைப பாாததும பரமானநதங கொண்டு "ஹா ! நமது சமபநதி பலராமா நமமைக கௌரவப படுதத எனன ஏறபாடுகள செய்திருககிறுா" எனறு மெசசிக கொண்டான. உடனே அவவிடததில அவனுடைய சேனைகளும பநது மிததிராகளும ஒருவா மேல ஒருவா விழுநதபடி தஙகள தஙகள பழைய ஆடை யாப்ரணஙகளைக கொடுததுவிட்டுப புதிய ஆடையாபர ணஙகளைப பெறறுககொணடனா. அவைகளை வெகு சநதோஷததுடன அணிநது கொணடு துவாரகையை நெருஙகினா நெருஙகியதும இவாகள அணிநதிருநத துணிமணிகளெலலாம மாயமாயப பறநது போயின எல லோரும இபபோது கொலலாவிரதியாது கடவுளரின கூட டததை யொதது விளஙகிஞாகள.

பலராமா இவாகளுககுத தகக ஆதரணைசெயது விவாகச சடஙகை முடிததனா பிளளை வீடடாா மரு விட்டனா. துரியோதனன தன பெருமைககுத தககபடி தனது சைனியஙகளுககும பநது மிததிராகளுககும சம பநதி வீட்டாருககும திருபதியாகுமபடி பெரிய சமையல மணடபம ஒனறு அமைதது அதில பலவகையான பட்சண பலகாரஙகளுடன போஜனம தயாா செய்யவைததான. போஜனம தயாரானது கணட புதிய வதஸலை தன மாமி யிடஞ சென்று "அததையமமா ! எனககுப பசி யதிக மாயிருக்கிறது. எனனை சமையலறைககு அனுபபுங கள். எனககிஷ்டமானதை நானே உண்டு வருகிறேன.

ஒருவா பரிமாற உணபது எனககு வெடகமாயிருக
கிறது" என்று கைளபபுமேலிடடவளபோல சொல
லிஞள. மாமியும தன மருமகள கூசசமினறித தன
னிடம அனபுடன வநது பேசுவதறகு ஆனநத முறறு
மடபபளளிககுத தன மருமகளை யழைததுககொணடு
போய அஙகிருநதவாகளை யெலலாம வெளியே அனுபபி
விடடு "அமமா குழநதாய! நீ கூசசபபடாமல உனக
கிஷடமானபடி யுணடுவா" என்று சொலலித தானும
அபபுறம போஞள

குழநதை வததலை அநதப பெரிய மடபபளளியில
நுழைநததும, கதவைத தாளிடடுக கொணடு கணககறற
போகஙகளுககுச செயது வைததிருநத படசண பலகாரங
கள அவவளவையும ஒரே வாயாக உடகொணடு, பீபபாய
களில நிறைதது வைததிருநத ஜலமுழுதும பானஞ
செயது விடடுப பெரிய ஏபபமிடடுககொணடு வெளியே
வநதாள. இதைக கணட தூரியோதனனுடியாககுப
பயம மேலிடடு விடடது உடனே ஒருவருடனும
சொலலாமல வநத வழியை நோககி ஓடடம பிடிததார
கள இதஞல தேயவ எணணமே பெரிது எனபதை
நாம தெரிநது கொணடோம ஆகையால வீண எண
ணஙகளுககு நாம இடநதராமல கடவுள எணணபபடியே
யாவும நடை பெறுமெனறு நமபி அவா விஷயததில
விசுவாசததை வைதது ஒருவருககும தீஙகு நாடாமல
நடபபோமாக சுபம.

ம இராஜகோபால பிள்ளை,
வித்வான், கோமளேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

‘கெடுவான் கேடு நினைப்பான்’

அல்லது

‘நினைக்கும் கேடு தனக்கு’

*‘மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க, சூழின்
அறஞ்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு’—குறள்

ஊத்துக்குளி என்னும் ஊர், இப்போது ஸ்டேஷனை யடுத்து முன் அமைந்திருப்பது போன்று கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் அமைந்திருக்கவில்லை. இரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து ஊருக்குச் சுமார், இரண்டரை மைலுக்கு மேற்பட்ட தூரமுண்டு. இரண்டு பக்கங்களிலும் சப்பாத்திக்கள்ளிகளாலும் மரங்களாலும் நிறைந்த ஓர் இருண்ட சிறுவழியே, ஊருக்குச் செல்லும் கோணல் பாதையாக இருந்தது. இருட்டின காலங்களில் திருடர்களால் வழிப்பறி [illegible] அநேகமாய் நடப்பது வாடிக்கை.

சுந்தரம் என்கிற ஒரு வியாபாரியிடத்தில் புகையிலை விற்றபணம் மூவாயிரம் ரூபாய்கள் வரை சில்லறை நோட்டுகளும் பணமுமாகவே இருந்தன. அவனைத் தவிர வேறு ஒருபிராணியும் அன்று அந்த ஸ்டேஷனில்

* பிறருக்கு ஞாபகமில்லாமலேனும் கெடுதியை நினைக்க வேண்டாம், அவ்வாறு எண்ணினால், அந்த எண்ணத்தைக் கொண்டவனுக்கு அந்த தருமமானது கேட்டை விளைவிக்கும்

இறங்கவில்லை. யாரேனும் ஸ்டேஷனில் வேலை செய்யும் போர்ட்டர்களில் ஊருக்குச் செல்லுகின்றவர்கள் உண்டா என்று விசாரித்ததில் போகவேண்டிய பிருவர் மாலை ஆறுமணிக்கே போய் விட்டனரென்று தெரிந்தது. ஆதலால் அவன் என்ன செய்வது? எவ்வாறு தனித்துச் செல்வது? என்றெண்ணி, ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் சென்று செய்தியைச் சொல்லி இரவு தங்குவதற்குச் சௌகரியமான இடந்தரவேண்டுமென்று கேட்டான். அவர் மனமுவந்து "எவ்விஷயத்திற்கும் ஆலோசிக்க வேண்டியதில்லை யென்றும், தமது வீட்டிலேயே தங்குவதற்கு இடமளிக்கப்படு மென்றும், பணத்தைப் பற்றிய கவலை அணுவும் வைக்கவேண்டா மென்றும், கூறினார். பிறகு சுந்தரன் அங்குத் தங்குவதாக நிச்சயித்துச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டுவந்து அவருடன் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து, பிறகு விடியற்காலம் நாலரை மணி சுமாருக்குத் தன்னை எழுப்பி விடும்படி சொல்லி விட்டுப் படுக்கப் போய்விட்டான்.

சுந்தரன், தனித்த ஒரு விடுதியிற் சென்று படுத்துச் சுகமாக நித்திரை போனான். ஸ்டேஷன் மாஸ்டரும் தம் படுக்கை அறைக்குச் சென்றார். அங்கு அவருக்குச் சரியாக உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. மனத்தினிடமாக பலவிதமான எண்ணங்கள் முளைத்தெழுந்தன. அவர் பின்வருமாறு தமது நிலைமையைப்பற்றி ஆலோசிக்கலானார் —

பதினைந்து வருடங்களாக நான் இந்த ஸ்டேஷன்மாஸ்டர் உத்தியோகத்தில் அதி சிரமத்துடன் உழைத்து வருகின்றேன். மாதம் இருபது ரூபாய் சம்பளம் வந்தும் ஏதும் பயனின்றிச் செலவழிந்து விடுகின்றது.

ஆவியை ஒடுக்கி இதுநாள் பரியந்தம் சேமித்த தெல்
லாம் கூடி கேவலம் ஐந்நூறு ரூபாய்களே. எனது
பெரிய பெண்ணிற்குப் பதினமூன்றும் வயது நிரம்பப்
போகின்றது. இளையவளுக்கோ பதினொன்று நிறைந்து
விட்டது. பிள்ளைகளையோ படிப்பிக்கப் பள்ளிக்கு அனு
ப்பவேண்டும். இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் ஒரு முகூ
ர்த்தத்தில், கல்யாணத்தை நடத்தினால் தான் சிறிது
காலத்திற்காவது நம்மதிப்போடு நிம்மதியாக இருக்க
லாம். சற்றும் ஓய்வின்றி இன்னும் பதினைந்து வருடங்
கள் முற்றும் வரை உழைத்தாலன்றோ மற்றொரு ஐந்
நூறு ரூபாய்கள் சேர்க்கலாகும். இந்தப் பெண்கள் கலி
யாணத்தை அந்தக் காலம் வரை நிறுத்தி வைக்கமுடி
யுமா? "சிந்தனையின்றி மேலைக்கருத்த தாலிகட்டுகின்றேன்
கழுத்தே சுகமாயிரு" என்னும் விந்தை மொழி நம்போ
ன்றவர்களின் பொருட்டே ஏற்பட்டதுபோலும். இக்
கலிகாலத்தில் நியாயத்தையும் சத்தியத்தையும் அனு
சரித்து நடந்தால் இக்கட்டில் சிக்குவதன்றிச் சில மூடர்
கள் கூறுவதுபோல் நல்மான வழிகளில் சம்பாதித்து
மேனிலையடையலா மென்பது வீண்பேச்சே. சூதும்
வாதும் செய்து ஏதேனும் பணம் சேர்த்தால் தானுண்டு.
தானாக வரும் ஸ்ரீதேவியை காலால் உதைத்துத் தள்ளு
வாருமுண்டோ? ஆகவே இச்சமயத்தைக் கைநழுவ
விடாமற் படிக்கு இங்குவந்துபடுத்திருப்பவன் கொண்டு
வந்திருக்கும் பணம் அவ்வளவையும் நம்முடைய வசஞ்
செய்துவிட்டால், செம்மையாக இருக்கும் என்று கெடு
மதிக்குத் தக்கவாறு முடிவு செய்து கொண்டார்.

சிந்தனை பலப்பட்டது. துணிந்து சதி செய்து

தன கருமததை அதிவிரைவில முடிகக வேணடுமெனறு நினைததார். எவ்வாறு அதைச செயது முடிபபதெனப பதைப பறறிச செவவையாக ஆலோசிததார். கெட்ட விஷயஙகளுககுத தகக யோசனைகள சட்டெனறு உதிப பது வழககமலலவா? அதுபோலவே அவர மனததிற குப பளிசசெனறு ஒரு சூழசசி தெனபடடது. உடனே படுககையை விடடுச சடககெனறு எழுநதிருநது உததரீ யததை மேலே போட்டுககொணடு மெததெனத நடநது ஓசைபபடாது கதவைததிறநது கொணடு வெளியில வநது மாசினறித திகழும நிலவில ஸடேஷனுககுத தெற குக காலமையில தூரததில வசிககும குறவர்களின குடி சையைக குறிககொணடு நடநதார

குடிசைககுச சமீபமாகக குறுகினவுடன கும்பிட பபோன தெயவம குறுககே வநதது போலவும தேடப போன செடி காலிறசுறறிககொணடது போலவும தாம நாடிவநத, காடனும மாடனும வேணடியவரைகளளை மிகுதியும குடிதது வெறியுடன உடகாரநது உரையாடிக கொணடிருபபதைக கணணுறறார ஸ்டேஷனமாஸட ரைச சநதிததவுடன அவவிருவரும எழுநதிருநது கை கட்டி நினறு, 'ஸவாமி ! புததி !' எனறாரகள.

அதறகு ஸ்டேஷன மாஸடர், 'அடே ! ஒரு பெருதத வேடடை அகபபடடு இருககினறது ! நீஙகள இருவரும கொஞசம துணிகரமாய வேலை செயவீர களானால வெகு சுலபததில உஙகளுககுத தலைககு நூறு நூறு ரூபாய கிடைககும என்ன சொலலுகிறீர்கள் ?" எனறு கேடடார். அதறகவர்கள், 'எஜமானே, உததர வானால எநதவேலையானாலும நிஜமாகசசெயது முடிக

துப் போடுகிறோம். ஊம்'—என்று ஊதிப்போடுகி றோம். சுவாமி' சொல்ல வேண்டியதைச் சீக்கிரம் சொன்னால் சரிங்க' என்று வணங்கி நின்றார்கள்

உடனே ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் நம்வீட்டில் ஓர் ஆள் வந்து தங்கியிருக்கின்றான். அவனிடம் மூவாயிரம் ரூபாய் கொண்ட முடிப் பொன்றிருக்கிறது அவனை எப்படியாவது சமாதானப்படுத்தி ஒரு மணி சுமா ருக்கு ஊத்துக்குளிக்குப் பணத்துடன் சேர்த்து அனுப் புகின்றேன் நடுவழியில் நீங்கள் ஒரு பெரிய மரத்தின் மறைவில் படுகுழி தோண்டி வைத்துக் கொண்டிருந்து அவன் வந்தவுடன் சவமாம்படி ஒரே வெட்டில் அவனை இருதுண்டாக்கி அவன் மேற்புறமாக இடுப்பில் கட்டி யிருக்கும் தோற்பையை யவிழ்த்துக் கொண்டபின், சவத்தைப் படுகுழியில் வீழ்த்திச் சமயமில்லாதபடி ஆழப்புதைத்துவிட்டு வந்து சேருங்கள் தெரிந்ததா சங்கதி? ஜாக்கிரதை' சொன்னசம் விஷயம் வெளியானு லும் நாம் ஒருவரும் பிழைசமாட்டோம் தொலைக்க முடி யாத தீங்கு தலைக்கே வந்து சேரும் உஷாராக நடந்து கொள்ளுங்கள் எச்சரிக்கை' எச்சரிக்கை!" என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவைத்தபின், தம் மனத் தெண்ணம் ஈடேறியதாக நினைத்துக்கொண்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்

அக் குறவர்களும் அவ்வாறே, ஆயுதங்களுடன் சென்று அங்குள்ள ஓர் ஆலமரத்தின் மறைவில் ஆழ மான குழியொன்றைத் தோண்டி வைத்துவிட்டுச் சுந் தரன் வரவை யெதிர்பார்த்தவர்களாய்ப் பதி விருந் தனர்.

இரவு ஒரு மணிககு ஸ்டேஷனமாஸ்டா அங குளள பெரிய கடியாரததைச சரியாக ஐநது மணியாகத திருபபிவைததுவிடடுச சுநதரனபடுததிருநத அறையண டை வநது, 'ஐயா ! கோபிரகுப போகிற ஐயா !" என்று உரதத குரலில கூவிக கதவையும நாலைநது முறை பல மாகததடடினா அவன அவசரமாககக கணவிழிதது எழுநது கதவைத திறநதான அபபொழுதவா "நாலரை மணிககு எழுபபுமபடி சொனனீாகள அயாநது உறஙகி விடடீாகள இபபொழுது மணி ஐநது அடிககப போகிறது தஙகாது புறபபடுஙகள" என்று சொன னா அவா சொலலிவாய முடிமுன 'டிங, டாங, டிங, டாங, டிங, என்று அஙகிருநத கடியாரததில கணீ ரெ னறு மணி ஐநதடிததது

உடனே சுநதரன தன வாலையை யெடுதது மடி யிற கட டிககொண்டு அவா தனபிறகுப பெரிதும வந தனமளிதது அதயநத உபசரிபபுடன அவரிடம பிரியா விடை பெறறுக கொண்டு மிகவும விரைவாக ஊறதுக குளியை நோககிப போனான

இனறைககுப பௌரணமை தினமாகையால முழு மதி படடப்பகற்போற பிரகாசிததுக கொணடிருந தது புறபபடட வேகததில சரியாகப பாதி வழிககு வநது சேரநதிருபபான அசசமயம அவனுககு மனத தில பீதி தோனறிறறு மாாபு படபடவென அடித துக கொணடது மேல நடககக காலகள பினனுககு இழுததன கொலைககளததிறகு வலிததுச செலவது போனற ஓா உணாசசி அவன மனததினிடமாக உண டாயிறறு என்ன இது ! விணபயம ! மடியில கனமிருந தால வழியில அசசம தோனறும போலும ! சீ ! சீ ! இது கெட்டது ! காணமினறி விணகலவரததிறகு இடநதரலாகாது ! என்று திடபபடுததிக கொண்டு

மறறும கொஞசதூரம சென்றுன அகம மிகவுங குழ
மபிப போயிறறு பயம அவனைப பாதிததது ஏதே
னும இது சூதாயிருககுமோ என்று எண்ணி ஆகாய
ததைத அணணுநது நோககினுன சநதிரன நடுமையத
தைக கடநது கொஞச தூரமே வநதிருநதான மணி
ஒன்றரை அலலது இரணடிறகு மேலிராது என்று
கணிததான அசைவினறி நிசபதம குடி கொணடிருந
தது வஞசனையே யிது என்று விளஙகியது மெய
நடுஙகவும, காலகள உதறல எடுககவும ஆரமபிததன.
பசபசவென்று செயவதறியாது இவன விழிககும அசச
மயததில யாரோஇருவா அதிக தூரததில "கசுகுசு"
என்று பேசுவது அவன காதிறபடடது. அஞசியநெஞ
சுடனிருககும அவனுககுக கொஞசதூரததில களளிககு
நடுவில ஆலமரததின மறைவிலிருநது வெளளையாடை
யொன்று வெளியில பறநது மறைநதது. இவைகளைக
கண்டவுடன அவனுககு சடடெனத தேகமெலலாம
வெயாததது அவன மனம இடிநது போயிறறு அவன
அவவிடததிலேயே உடகாாநது மெளள, மெளளக கஷ்ட
பபடடுத தளளாடிக கொணடே சென்று அருகிலிருநத
ஓா வேபபமரததினமீது சிரமபபடடு ஒருவாறு ஏறிக
கொணடான ஆஙகிருநது ஆலமரததின பாஙகில நோககி
னுன ஆ! ஆ! அவவிடததில ஒருபால ஒரு பெரும
பளளம தோணடபபடடிருநதது அதையடுததுக கையி
றகததியுடன இருவா பாாததவா மனம பதைபபுறும
வணணம வீறறிருநதனா. இவைகளைக கணட அவன
நெஞசு வாதனைககுளளாயிறறு.

அமமரததினிடமாக உயாநது, செமமையாகப படி
நதது, பாதையின குறுககே போயிருநத, கிளையோடு கிளை
யாயப படுததுக கொணடு, அவன உததிரீயததைக கிழி
தது, கிளையோடு சோததுக கனமாக மூன்றுகடடுகள
கடடி விடடு, இஙகேதான இவவித பிருபபதை எஙகே
எவரேனும கணடு கொணடு விடுவாாகளோ என்னும
காரணததினுல நடுஙகி, கைகளாற கிளையை கெடடியாகப

பறறியவண்ணம, தனது இஷ்டதேவதையாகிய முரு கனை, "கநதா ! குமரா ! முருகா ! ஆபதபாநதவா ! அநா தாரக்ஷகா ! ஆறுமுகவடிவேலவனே ! பகதாக கிரஙகும பரமகருணாநிதே ! பாலசுபபிரமணயா ! இவவேழையை இபபெரிய ஆபததிலிருநதும மறறும நேரிடககூடிய எவவிதத துனபஙகளிலிருநதும காததது, தீ நெறி விலககி நனனெறி செலுததி இரக்ஷிபபது உன பொறுபபு ! அப பனே !" எனறு மனததில தியானிததிருநதான அப பொழுது காடனும, மாடனும, பேசிய பேசசுகள செவ வையாய் அவன செவியிற படடன.

காடன் —"அடே ! மாடா ! எனனடா இது ! இன னும அநத ஆசாமி வரவே இலலையே ! இநதப பாளாப போன ஸடேஷன மாஸடா ஏதாவது சூது கீது பணணி யிருபபானோ ! எனனவோ தெரியலலையா நமமை இங கே இபபடி இருககச சொலலிபோடடு எஙகேயும போலீசியாரைக கூடடியாநது இவுஙகோ யாரையோ கொலலடணரததுககுக காததிருககாஙகோ பாருஙகோ இனனு சொலலி புடிசசுககுடுததுடடா எனடாபணரது எனககெனனவோ பயமாததானிருககுது இது எபபடி முடியுமோ தெரியலேடா ஆணடவன நலலவழி விடோ ணுமடா ! மணி இரணடுககுமேலே ஆகைப போய தேடா எனககெனமோ நலலாயிலலேலே போல தோணுது மனசு ! சுமமா ஏனோ கலவரபபடுது"

மாடன —"சநதேகமிலலாமே நீ எநதநா வாநத நாளு நெனசசதுககெலலா உனககுச சநதேகநதா. சரிதா. இருககடடு இதுககு முனனாடி எபபவாவது இவா இபபடி செஞசதுணடா ? அவருககு நமககுமெனன விரோதமா ? ஒணணுமிலலையே ? அபபடி யெலலாமிருக காது அநத ஆசாமியே சநதேகமிலலாமல அனுப்பிக கொடுககவேணுமா ? அதறகுக கொஞசம நேரநதானுககும நீ சுதத பைததிககாரனடா. ரொமப கடநது அவசரப படறயே. இநத விசயஙகளுககெலலாம எததனை சாக கிரதையா யிருககவேணும தெரியுமா ? கொஞசஙகூட

யோசனையே இல்லாமல் பேடிப்பசங்களைப் போல என்னென்னமோ பேத்தராயா? உன் வழக்கமே இப்படித்தா

காடன் —"நீ சொல்றதெல்லாம் சரிதான் மெய்யே! என்னமோ என் மனசுக்குத் தோணியதைத்தான் சொன்னேன். கொஞ்சம் பயம் தோணுத்தா செய்யிறது ரொம்ப நேரமாய்ப் போயிடுத்தேன்னு சொன்னேன். வேறொண்ணுமில்லே! நீ கோவிச்சுக்காதே நானும் இனிமே உன்னைப் போல பொறுமையாயிருக்கேன்" என்று சொன்னான்.

உடனே இருவரும் திடமனதுடையவர்களாய், நேராக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து வழிமேல் விழிவைத்து இமை கொட்டாது கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் சுந்தரனை வஞ்சனையாக அனுப்பிவைத்த பின் தாம் தமது சயனத்திற் சென்று சயனித்தார் தூக்கம் வர இல்லை கடியாரத்தை அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்தார், மணி இரண்டும் ஆயிற்று, மூன்றும் ஆயிற்று; காடனும், மாடனும் நாடகக்காரனும் சந்தேகம் அவருக்குச் சனித்தது ஜயம் பெறுவோம் என்னும் எண்ணம் போய் பயம் அதிகரித்தது ஆசாமிகள் இருவரும் தம்மை மோசம் செய்து விட்டனரோ என்றும் எண்ணினார். சென்றவன் சரியாகப் போய்ச் சேர்ந்தானோ? அல்லது சேராதொழிந்தானோ என்று ஐயுற்றார் வரவர அவருக்குக் கலவரம் அதிகமாயிற்று 'டிங், டாங், என்று மணி நாலரையாயிற்று அதற்குமேல் அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை எதற்கும் போய் நேரில் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுவதென்று தீர்மானித்தார் அந்த க்ஷணமே மேலாடையுமின்றி ஊத்துக்குளியை நோக்கிவந்தார்

அவர் சற்றுதூரத்தில் ஸ்டேஷன், மாஸ்டர் அவசரமாக வந்துகொண்டிருப்பதைச் சுந்தரன் கண்ணுற்றான். அவனுக்குமிகுந்த மனக்கிலேசம் உண்டாயிற்று. எங்கே தன்னைக் கண்டு பிடித்து விடுவார்களோ வென்று எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணுற்றான். (வரும்)

Presence of mind IV

சமயோசிதமான யுக்தி 4

ஒரு குழந்தை இரண்டு சலங்கைகளை வைத்துக் கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அவைகளில் ஒன்றை விழுங்கிவிட்டு அது கத்தியது. அதன் பக்கத்தி லிருந்த அக்குழந்தையின் தகப்பனார் திடுக்கிட்டு வெகு பரபரப்புடன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு டாக்டரிடம் ஓடினார். டாக்டர் சலங்கை வெளியே வருவதற்குக் குழந்தைக்குப் பேதிக்குக் கொடுத்து அவரை அனுப்பி விட்டார்.

தகப்பனார் ரசாயன சாஸ்திரத்தில் தேர்ந்த பீ. ஏ. டாக்டர் பேதிக்குக் கொடுத்தும் குழந்தையின் கதி யாதாகுமோ வென்ற திகில் அவர் மனத்தைவிட்டு அகலவில்லை. மனப்பீதியுடன் வீட்டுக்குவந்தார். அவர் வீட்டையடைந்தும் அவ்விடங்களில் நடக்கும் புதுமை காணப் போயிருந்த *நான் "ஏனையா சாஸ்திரி யாரே, எங்கே அவ்வளவு வேகமாகச் சென்றீர்?" என்று கேட்டேன். சாஸ்திரியார் பதைபதைத்த மனதுடன் "குழந்தை சலங்கையை விழுங்கி விட்டது. டாக்டரிடம் சென்றிருந்தேன். இதோ பாருங்கள் குழந்தையின் வயிற்றிலிருக்கும் சலங்கை ஆடுகிற சத்தம் கேட்கிறது" என்று குழந்தையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டிக்காட்டினார்.

* பாலவினோதினி

இதைப பாாததான குழநதை வயிறறிலிருககும சலஙகை ஆடவாவது வெளியில சததம கேடகவாவது எனறு ஆசசரியபபடடு மறுமுறை குழநதையை ஆடடுமபடி சொலலி உறறுககேடடேன சபதம பலமாககேட டது. ஆசசரியம மேலிடடவளாயக குழநதையையும தகபபனாையும உறறு நோககினேன சாஸதிரியாா ஒரு கையை மூடிககொணடிருநதாா ஒருசமயம சல ஙகை இவா கையிலிருநதாலும இருககலாம எனறு நினை ததுக கையைத திறககுமபடி சொனனேன திறநதவுடன சலஙகை சொடடெனறு கீழேவிழுநதது நானும மறறு முளளவாகளும கொலலெனறு சிரிததோம

சாஸதிரியாா தன கையிலிருநத சலஙகை ஆடிய தால கலவரபபடடுத தாம ரசாயன சாஸதிரததில தோ சசியடைநதவரா யிருநதும வயிறறில சலஙகை இருநதா லும அது ஆடும சபதம வெளியே எபபடிக கேடகும எனபது மனதிற படாமல வயிறறுச சலஙகை ஆடு கிறது எனறு அவா திகில அடைநதாா இது சமயோ சிதமாகப புததியை நிதானபபடுததிக கொளளாததின விபரீதம எநத ஆபததிலும நிதானம வேணடுமென பதை உணாவீாகளாக!

பாலவிநோதினி

குறிபபு சமயோசிதமான யுகதி எனற தலைபபின கீழ மூனறு விஷயஙகள் சென்ற வருஷததுப பால விநோதினியில வெளிவநதுளளன.

திருக்குறள்

4-ம் அதிகாரம்—அறன்வலியுறுத்தல்

மூலமும் கருத்துரையும்.

(1) சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு

(1) மக்களுக்குத் தருமத்தைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை

(2) அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு.

(2) தருமத்தைவிட மேலான செல்வமுமில்லை அதை மறப்பதைவிட மேலான கேடுமில்லை.

(3) ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லுமவா யெல்லாஞ் செயல்

(3) மனம் வாக்கு, காயம் என்னும் இம் மூன்றாலும் தருமம் செய்யக்கடவார்கள்.

( ) மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தற
னாகுல நீர பிற

(4). தருமஞ் செய்பவன் வஞ்சகமில்லாத மனமுடையவனாய் அதாவது பரிசுத்த மனமுடையவனா யிருக்கவேண்டும் அதுவே தருமமாம்.

(5) அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொ னான்கு
மிழுக்கா வியன்ற தறம்.

(5) பொறாமை, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல் ஆகிய இந்நான்கையும் விட்டு நடப்பதே தருமமாம்.

(6) அன்றறிவா மென்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை

(6) இறக்கும்போது தருமஞ் செய்வோமென்று எண்ணாமல் உயிரோடிருக்கும்போதே தருமஞ் செய்க. அந்தத் தருமம் இறக்கும்போது உங்களுக்கு உதவியாகும்.

(7) அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை

(7) தருமத்தின் பயனைப் பல்லக்குச் சுமப்பவனிடமும் பல்லக்கில் ஏறுபவனிடமும் காணலாம்.

(8) வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்

(8) எவனொருவன் தருமத்தைச் செய்கிறானோ அவனை அந்தத் தருமம் பிறவி யென்னுந் துன்பத்திலிருந்து நீக்கும்.

(9) அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில

(9). இல்லறத்திலுண்டாகு மின்பமே இன்பம். அப்படியில்லாமல் மற்றைய வழியில் வரும் இன்பமெல்லாம் இன்பம்போலத் தோன்றினாலும் துன்பத்திலே சேர்ந்தனவாம்.

(10) செயற்பால தோரு மறனே யொருவற்
குயற்பால தோரும் பழி

(10). செய்யத் தக்கது நல்ல செய்கை; செய்யத் தகாதது தீய செய்கை.